

Tajemství Shambhaly (hledání jedenáctého proroctví)

JAMES REDFIELD

Tuto knihu věnuji Megan d Jolly, jejichž generace se musí rozvíjet vědomě.

PODĚKOVÁNÍ

V historii evoluce duchovního vědomí se setkáváme s mnoha hrdiny. Larry Dossey si zaslouží zvláštní poděkování za průkopnickou popularizaci vědeckého výzkumu modlitby. Děkuji také Marilyn Schlitzové, která propaguje rozvoj nových studií lidské intencionality pro Institute of Noetic Sciences (Institut noetických věd). V oboru výživy je nutno ocenit práci Theodora A. Baroodyho a Roberta Younga. Osobně musím poděkovat Albertu Gauldenovi, Johnu Winthropu Austinovi, Johnu Diamondovi a Claire Zionové, kteří neustále přispívají k této práci. A především děkuji Salle Merčilo Redfieldové, jejíž intuice a víra jsou neustálou připomínkou tohoto tajemství.

POZNÁMKA AUTORA

Když jsem psal Celestinské proroctví a Desáté proroctví, byl jsem přesvědčen, že se lidská kultura vyvíjí skrze nová poznání života a duchovnosti; věřil jsem, že tato poznání lze popsat a dokumentovat. Všechno, co se stalo od té doby, mou víru jen prohloubilo. Stále jasněji si uvědomujeme vyšší duchovní proces, jenž působí v zákulisí každodenního života, a vzdáváme se materialistického pohledu na svět, který redukuje život na pouhé přežití. Chceme život naplněný tajemnými náhodami a náhlými intuícemi, které nám ukazují cestu. Tento druh života lze přirovnat k de-tektivnímu příběhu, jehož nit nás vede vpřed skrze jedno poznání za druhým. Zjišťujeme, že zážitek božství musíme hledat ve svém nitru, a jestliže najdeme toto spojení, náš život se naplní ještě hlubším po-rozuměním a intuící. Začínáme si uvědomovat své poslání, které můžeme realizovat, zbavíme-li se špatných návyků, budeme-li věr-ní svému srdci a začneme-li se chovat eticky. Desáté proroctví rozšiřuje tuto perspektivu na celou naši historii a kulturu. Na určité úrovni si všichni uvědomujeme, že jsme přišli na tento svět, abychom zde vytvořili duchovní kulturu. A dnes přichází Jedenácté proroctví. Chceme-li realizovat své sny, záleží na našich myšlenkách a postojích. Věřím, že jsme na po-kraji poznání, že naše záměry, modlitby a dokonce i naše tajné do-mněnky ovlivňují nejen náš vlastní úspěch, ale také úspěch druhých. Tato kniha ilustruje tento další krok ve vývoji našeho vědomí. Toto poznání, skryté pod nenávisí a strachem naší doby, se již objevuje v mnoha duchovních diskuzích. Stejně jako v minulosti, naši jedinou povinností je žít podle toho, co víme... a rozšiřovat slovo pravdy.

James Redfield, léto 1999

OBSAH:

POLE ZÁMĚRU	2
VOLÁNÍ SHAMBHALY	9
KULTIVOVÁNÍ ENERGIE	17
VĚDOMÁ BDĚLOST	23
NAKAŽLIVOST BDĚLOSTI	31
PODZEMNÍ CHODBA	36
VSTUP DO SHAMBHALY	41
ŽIVOTNÍ PROCE	48
ENERGIE ZLA	53
UZNÁNÍ EXISTENCE SVĚTLA	60
TAJEMSTVÍ SHAMBHALY	65

Tu král Nebúkdnesar užasl a chvatně vstal. Otázal se:

„Což jsme nevhodili do ohně tři vzácné muže? Hle, vidím čtyři muže, jsou rozvázní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá Božímu synu...

Požehnaná buď Bůh Šadrakův, Měšakův a Abednegův, jenž poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří na ně spoléhali.

Kniha Daniel

POLE ZÁMĚRU

Zazvonil telefon a já na něj upřeně zíral. Být vyrušován bylo to poslední, co jsem teď potřeboval. Snažil jsem se nepřemýšlet o tom. Díval jsem se na stromy a květiny za oknem a doufal, že se ponořím do podzimních barev lesa kolem domů. Telefon zazvonil znovu. V duchu jsem uviděl nejasný, ale vzrušující obraz člověka, který se mnou chtěl mluvit. Rychle jsem zvedl sluchátko.

"Haló."

"Tady Bill," řekl známý hlas. Bill byl agronom, který mi pomáhal na zahradě. Bydlel pod kopcem, jen několik set metrů od mého domu.

"Bille, zavolám ti později," řekl jsem. "Musím dokončit nějakou práci."

"Ty ještě neznáš mou dceru Natálii, že ne?"

"Cože?"

Neodpověděl.

"Bille?"

"Jo".

"Poslouchej," řekl konečně „Natálie s tebou chce mluvit, je to možná důležité. Nevím ak se to dověděla, ale zdá se, že ví, na čem pracuješ. Říká, že ví něco, co by tě zajímalo. Něco o nějakém místě v severním Tibetu? Tamější lidé prý mají nějaké důležité informace."

„Kolik je jí?" zeptal jsem se.

Bill se zasmál.

"Je jí teprve čtrnáct, ale poslední dobou říká opravdu zajímavé věci. Ráda by s tebou mluvila dnes odpoledne, ještě než půjde hrát fotbal. Je to možné?"

Snažil jsem se ho odradit, ale obraz v mé mysli se začal vyjasňovat. Viděl jsem, jak hovořím s mladou dívkou někde poblíž velkého pramene nedaleko jejího domu.

"Tak dobře," řekl jsem. "Ve dvě odpoledne?"

"Výborně," řekl Bill.

Cestou k nim jsem si všiml nového domu na severním svahu údolí. Už je jich skoro čtyřicet, napadlo mě. To všechno za poslední dva roky Věděl jsem, že se rozkřiklo, jak je naše údolí krásné, ale neměl jsem obavy, že se stane přelidněným nebo že civilizace zničí jeho úžasné přírodní krásy. Žili jsme šestnáct kilometrů od nejbližšího města, hned vedle národního parku – příliš daleko pro většinu lidí. Zdálo se, že rodina, která údolí vlastnila a která teď prodávala vybrané stavební pozemky na vnějších svazích, byla rozhodnuta zachovat údolí v nedotčeném stavu. Každý dům musel být nízký a skrytý mezi borovicemi a ambroněmi, které se rýsovaly proti obloze. Mnohem víc mě trápilo, že moji sousedé žijí izolovaně. Byli to většinou zajímaví lidé, tak trochu podivíni, kteří se vzdali kariéry v různých profesích a našli si jedinečné pracovní příležitosti, jež jim dovozovaly pracovat podle vlastního rozvrhu jako poradci – taková svoboda byla nutná pro každého, kdo chtěl žít tak daleko v divočině. Zdálo se, že nás všechny spojuje neústupný idealismus a potřeba uvést do našich individuálních povolání duchovní vizi v nejlepší tradici Desátého prorocství. A přece většina z nás žila velmi soukromým životem, aniž jsme se příliš starali o komunitu nebo se snažili budovat na naší společné vizi. To se týkalo především lidí různých náboženských vyznání. Do našeho údolí se z nějakého důvodu přistěhovali lidé, kteří vyznávali různá náboženství včetně buddhismu, judaismu, katolického i protestantského křesťanství a islámu. Ačkoli mezi námi nebylo žádné nepřátelství, neměli jsme ani pocit sounáležitosti.

Nedostatek družnosti mě znepokojoval, protože jsem si všiml, že některé z našich dětí mají stejné problémy jako děti ve městech: trávily příliš času o samotě, dívaly se příliš na televizi a braly příliš vážně urážlivé chování svých spolužáků. Měl jsem dojem, že jim nedostatek rodinného a společenského života nedovoluje dívat se na tyto problémy s patřičným odstupem. Cesta přede mnou se začala zužovat a já musel projít mezi dvěma obrovskými balvany, které se tyčily do výše sedmdesáti metrů. Jakmile jsem mezi nimi

prošel, uslyšel jsem bubání Phillipsova pramene, jak jej pojmenovali lovci kožešinové zvěře, kteří se tu poprvé utábořili v sedmnáctém století. Voda stékala po několika kamenných kaskádách do tiché, asi tři metry široké tůň, která byla vykopána ručně. Následující generace přidaly další věci – vysadily jabloně poblíž cesty a postavily kamennou zeď, aby zvýšily hladinu. Šel jsem k tůni, sehnul se, odstrčil větev a nabral trochu vody do dlaně. Větev se pohnula, začala se plazit po skále a nakonec zmizela v jakési díře.

"Zmije!" vykřikl jsem a uskočil zpátky. Na čele mi vyrazil ledový pot. Život v divočině má stále svá nebezpečí – možná ne taková, s jakými se setkával starý Philips před několika staletími, kdy jste se v ohybu stezky mohli octnout tvář v tvář obrovské pumě chránící svá mláďata nebo divokému kanci s hrozivými kly, který by vám roztrhl nohu, kdybyste rychle nevylezli na strom. Když jste měli opravdu velkou smůlu, mohli jste narazit na rozzuřeného indiána, kterému se nelíbilo, že potkává dalšího přistěhovalce ve svém oblíbeném lovišti... a který byl přesvědčen, že když vám vyrve kus srdce, navždy tím zastaví evropskou kolonizaci amerického kontinentu. Ne, v té době všichni – domorodí Američané i Evropané – čelili přímým nebezpečím, jež byla tvrdou zkouškou jejich vytrvalosti a odvahy. Zdá se, že naše generace má jiné problémy, problémy spojené spíš s naším postojem k životu, s naším neustálým bojem mezi optimismem a zoufalstvím. Všude slyšíme hlasy prorokující zkázu, které nám dávají důkazy o tom, že náš moderní způsob života je neudržitelný, zemské ovzduší se otepluje, arzenál teroristů vzrůstá, lesy umírají a naše technologie se řítí do jakéhosi virtuálního světa, který dohání naše děti k šílenství – a hrozí nám, že nás zavede do bezcílného surrealismu. Tento názor samozřejmě popírají optimisté, kteří tvrdí, že naše historie je plná proroků zkázy a že naše problémy lze vyřešit toutéž technologií, která nebezpečí přinesla, a že lidský svět teprve začíná dosahovat svého potenciálu.

Zastavil jsem se a znovu se podíval do údolí. Věděl jsem, že Celestinská vize je někde mezi těmito dvěma póly. Tato vize zahrnuje víru v udržitelný rozvoj a humánní technologii, ale pouze za předpokladu, že jí budeme užívat k dosažení posvátné, duchovní vize světa. Jedno mi bylo jasné. Jestliže ti, kdo věří v moc vize, mají změnit svět k lepšímu, musejí začít dnes, kdy jsme na pokraji nového tisíciletí. A přece mě ta myšlenka naplňovala posvátnou hrůzou. Jak to, že máme to štěstí, že žijeme nejen na přelomu století, ale zároveň na přelomu tisíciletí? Proč právě my? Proč právě naše generace? Měl jsem pocit, že nás čekají důležité úkoly. Rozhlédl jsem se kolem pramene. Trochu jsem očekával, že tam Natálie už bude. Byl jsem si jistý, že tohle je ono tušení, které jsem předtím měl. Natálie tu byla, ale já se na ni díval jakoby skrze sklo. Byl jsem z toho velice zmatený. Když jsem došel k jejímu domu, zdálo se, že nikdo není doma. Šel jsem na verandu a hlasitě zaklepal na dveře. Nikdo se neozval. Když jsem se podíval na levou stranu domu, něco zaujalo mou pozornost. Spatřil jsem kamenitou stezku, která vedla podél Billovy zeleninové zahrady směrem k malé louce na samém vrcholu svahu. Změnila se intenzita světla? Podíval jsem se na oblohu, abych zjistil, co se stalo. Louka byla teď jasnější, jako by z mraků náhle vykouklo slunce a zalilo ji světlem. Na obloze však žádné mraky nebyly. Vydal jsem se tedy po cestě a na kraji louky jsem uviděl mladou dívku. Byla urostlá a tmavovlasá a měla na sobě fotbalový dres. Když jsem se k ní přiblížil, trhla sebou a polekaně se otočila.

"Nechtěl jsem tě vylekat," řekl jsem.

Stydlivě odvrátila pohled, jak to dělají mladé dívky. A tak jsem se posadil do dřepu, abych byl v úrovni jejích očí, a představil jsem se. Najednou se na mě podívala očima mnohem staršíma, než jsem očekával.

"Nežijeme tu podle Celestinských proroctví," řekla.

"Cože?" řekl jsem překvapeně.

"Neřídíme se podle Proroctví."

"Co tím myslíš?"

Přísně se na mě podívala a řekla: "Myslím, že jim dobře nerozumíme. Musíme se ještě hodně naučit."

"To není tak snadné..."

Odmlčel jsem se. Nemohl jsem uvěřit, že ke mně mluví čtrnáctiletá dívka. Na okamžik jsem pocítil zlost, ale Natálie se pousmála a vypadala velice roztomile. Uvolnil jsem se a sedl si na zem.

"Věřím, že Proroctví jsou pravdivá," řekl jsem. "Ale není snadné je pochopit. Vyžaduje to čas."

Natálie byla neústupná: "Jsou však lidé, kteří podle nich už žijí."

Chvilí jsem ji pozoroval. "Kde?"

"V pohoří Kuen-lun ve střední Asii. Viděla jsem to místo na mapě," řekla vzrušeně. "Musíte tam jet, je to velmi důležité. Něco se tam mění. Musíte se tam podívat. Musíte to vidět." Když to říkala, měla ve tváři dospělý, autoritativní výraz čtyřicetileté ženy. Nevěřil jsem svým očím:

"Musíte tam jet," opakovala.

"Natálie, nevím, o jakém místě mluvíš," řekl jsem. "Co je to za místo?"

Podívala se stranou.

"Říkáš, že jsi to místo viděla na mapě. Můžeš mi je ukázat?"

Vypadala nepřítomně, mou otázku ignorovala.

"Kolik... kolik je hodin?" zakoktala pomalu.

"Čtvrt na tři."

"Už musím jít."

"Počkej Natálie, to místo, o kterém mluvíš..."

"Mám schůzku se svým týmem," řekla. "Přijdu pozdě."

Otočila se k odchodu. Pokusil jsem se ji zadržet.

"To místo ve střední Asii, pamatuješ si, kde to je?"

Ještě jednou se ohlédla, ale v její tváři jsem viděl výraz čtrnáctileté dívky, která myslí jen na fotbal.

Domů jsem se vrátil celý rozmrzlý. Co to všechno mělo znamenat? Zíral jsem na psací stůl a nemohl se na nic soustředit. Šel jsem se tedy projít ven a zaplavat si v potoce. Nakonec jsem se rozhodl, že ráno zavolám Billovi, aby mi tu záhadu objasnil. Spát jsem šel brzy. Asi ve tři hodiny ráno mě něco probudilo. V pokoji byla tma. Jediné světlo pronikalo dovnitř kolem rolety. Pozorně jsem naslouchal, ale slyšel jsem jen obvyklé noční zvuky: přerývaný refrén cikád, občasné kvákání žab a vzdálený štěkot psa. Napadlo mě, že bych měl vstát a zamknout domovní dveře, což jsem dělal jen málokdy. Ale pak jsem tu myšlenku zavrhl s tím, že snadno opět usnu. Když jsem už málem usínal, rozhlédl jsem se přece ještě jednou po místnosti a všiml si něčeho zvláštního v okně. Venku bylo větší světlo než předtím. Posadil jsem se a znovu se podíval. Kolem rolet teď pronikalo dovnitř víc světla. Natáhl jsem si kalhoty, šel jsem k oknu a odhrnul roletu. Všechno vypadalo normálně. Odkud se vzalo to světlo? Najednou jsem za sebou uslyšel tiché klepání. Někdo byl v domě.

"Kdo je tu?" zeptal jsem se bez přemýšlení.

Žádná odpověď. Vyšel jsem z ložnice do chodby vedoucí do obývacího pokoje. Chtěl jsem si dojít do skříně pro pušku, ale uvědomil jsem si, že klíč jsem nechal v zásuvce toaletního stolku vedle postele. Šel jsem tedy opatrně dál. Najednou se mého ramene dotkla nějaká ruka.

"Pssst, to jsem já, Will."

Poznal jsem jeho hlas a přikývl jsem. Když jsem chtěl rozsvítit, Will mě zarazil. Potom přešel na druhou stranu pokoje a podíval se oknem ven. Uvědomil jsem si, že od té doby, co jsem ho viděl naposled, se trochu změnil. Jaksí postrádal eleganci a jeho rysy mi oproti dřívějšímu připadaly naprosto obyčejné.

"Co tu děláš?" zeptal jsem se. "Co se děje? Vyděsil jsi mě k smrti."

Vrátil se ke mně.

"Musím s tebou mluvit. Všechno se změnilo. Jsem opět tam, kde jsem býval."

"Co tím myslíš?"

Will se na mě usmál.

"Myslím, že tohle všechno se má stát, ale já už nedokážu duševně vstoupit do vyšších dimenzí, jako jsem to dokázal dříve. Pořád ještě dovedu zvýšit svou energii, ale zůstávám pevně zakotven v tomto světě."

Na okamžik se podíval stranou.

"Zdá se, že naše pochopení Desátého proroctví bylo pouhou předzvěstí budoucnosti. Něco jako zážitek na prahu smrti. A teď je po všem. Cokoli máme udělat teď, musíme udělat tady na Zemi."

"Stejně bych toho nebyl znovu schopen," řekl jsem.

Will se mi podíval do očí.

"Dověděli jsme se hodně o lidské evoluci, o soustředění pozornosti a o nutnosti řídit se intuicí a koincidencemi. Dostali jsme příkaz udržovat novou vizi. Jenže my to neděláme tak, jak bychom mohli. Naše poznání není úplné."

Na minutu se odmlčel a pak řekl:

"Ještě nevím proč, ale musíme jet do Asie... někam poblíž Tibetu. Něco se tam děje. Něco, co musíme vidět." Byl jsem šokován. Natálie mi řekla totéž. Will se vrátil k oknu a opět se podíval ven.

"Proč se pořád díváš z okna?" zeptal jsem se. "A proč ses vplížil do domu? Proč jsi jednoduše nezaklepal? Co se děje?"

"Pravděpodobně nic," odpověděl Will. "Měl jsem dojem, že mě někdo sleduje. Nebyl jsem si jistý."

Opět přišel ke mně.

"Teď ti to všechno nemohu vysvětlit. Ani já nevím jistě, co se děje. Ale v Asii je místo, které musíme najít. Můžeme se šestnáctého tohoto měsíce sejít v hotelu Himálaj v Káthmándu?"

"Tak moment! Wille, mám tady nějakou práci. Musím..."

Will se na mě podíval s výrazem, jaký jsem nikdy neviděl u nikoho jiného; byla to čistá směsice dobrodružství a totálního zájmu.

"To je v pořádku," řekl. "Když tam šestnáctého nebudeš, tak tam prostě nebudeš. Jestli ovšem přijedeš, buď dokonale ostražitý. Něco se stane."

Chtěl, abych se usmál. Já se otráveně odvrátil. Nechtěl jsem nikam jet.

Následujícího rána jsem se rozhodl, že nikomu kromě Charlene neřeknu, kam jedu. Charlene byla však na služební cestě v zahraničí a nebylo možné se s ní spojit přímo. Zprávu jsem jí mohl poslat jen elektronickou poštou. Šel jsem tedy k počítači a při psaní jsem jako obvykle přemýšlel o bezpečnosti internetu. Počítačová nadšenci se dokážou dostat do těch nejbezpečnějších podnikových i vládních počítačů. Jak obtížné by bylo zachytit zprávy poslané elektronickou poštou... zejména když si uvědomíme, že internet byl původně zaveden ministerstvem obrany, aby sloužil jako spojení s výzkumnými pracovníky na velkých univerzitách. Je celý internet monitorován? Přestal jsem se tím zabývat, neboť jsem si uvědomil, jak je to nesmyslné. Moje zpráva

byla jen jednou z desítek milionů podobných. Koho by zajímala? Zatímco jsem seděl u počítače, objednal jsem si letenku do Káthmánu a zamluvil si pokoj v hotelu Himálaj. Budu muset odjet za dva dny, napadlo mě, takže mi nezbývalo moc času na přípravu. Zavrtěl jsem nedůvěřivě hlavou. Představa cesty do Tibetu mě fascinovala. Tibet byl jednou z nejkrásnějších a nejtajemnějších zemí na světě. Byl však pod nadvládou Číny a já si uvědomoval, že to může být nebezpečná země. Rozhodl jsem se, že nebudu zbytečně riskovat. Už nikdy se nenechám zatáhnout do něčeho, nad čím bych neměl kontrolu. Will odešel stejně rychle, jako předtím přišel. Nic víc mi neřekl a já měl spoustu otázek. Co o tom místě v Tibetu věděl? A proč mi mladá dívka říkala, abych tam jel? Will se choval velice opatrně. Proč? Rozhodl jsem se, že nevytáhnou paty z Káthmánu, dokud všechno nezjistím.

Během dlouhého letu do Frankfurtu, Nového Dillí a Káthmánu jsem byl velice ostražitý, ale nic důležitého se nestalo. V hotelu Himálaj jsem se zapsal pod svým vlastním jménem. Dal jsem si věci do pokoje, šel se projít a nakonec se usadil v hotelové hale. Očekával jsem, že Will se objeví každou chvíli, ale nic se nedělo. Asi za hodinu mě napadlo jít k bazénu. Hotelový sluha mi řekl, že bazén je venku. Bylo trochu chladno, ale svítilo slunce a já věděl, že se na čerstvém vzduchu rychleji přizpůsobím nadmořské výšce. Bazén jsem našel mezi křídly hotelové budovy ve tvaru L. Bylo tam víc lidí, než jsem očekával, ale jen málokdo s někým hovořil. Když jsem se posadil ke stolu, všiml jsem si, že lidé kolem mě jsou sklíčení nebo velice nostalgičtí. Mračili se jeden na druhého, úsečně si poroucheli drinky a noviny a snažili se nedívat se nikomu do očí. Pomalu mě začala opouštět dobrá nálada. Tak tady jsem, pomyslel jsem si, zavřený v dalším hotelu na druhé straně světa, bez jediného přítele. Nadechl jsem a vzpomněl si na Willovu radu, abych byl stále ostražitý. Měl jsem si všimnout jemných známek synchronismu, oněch tajemných koincidencí, k nimž může dojít každou chvíli a které mohou změnit směr našeho života. Vnímání tohoto tajemného proudění je základním prvkem skutečné duchovnosti, skutečným důkazem, že v zákulisí lidského dramatu působí hlubší síly. Problémem je sporadická povaha tohoto vnímání; většinou trvá jen chvíli, aby nás zlávalo, a pak zase rychle mizí. Jak jsem se rozhlížel kolem, najednou jsem si všiml vysokého tmavovlasého muže, který vyšel z hotelových dveří a mířil ke mně. Měl na sobě hnědé kalhoty, elegantní bílý svetr a v podpaží měl složené noviny. Prošel mezi hosty a sedl si ke stolu po mé pravé ruce. Otevřel noviny, rozhlédl se a usmál se na mě zářivým úsměvem. Pak zavolał číšníka a objednal si sklenici vody. Vypadal jako Asiat, ale mluvil plynou angličtinou bez znatelného přízvuku. Když dostal vodu, podepsal účet a začal číst. Něco mě k němu okamžitě přitahovalo, ale nevěděl jsem co. Vyzařoval příjemnou energii a občas se s úsměvem rozhlížel kolem. V jednu chvíli se jeho pohled setkal s pohledem mrzutého muže sedícího přede mnou. Očekával jsem, že se mrzutý muž rychle otočí, ale ten se na tmavovlasého muže usmál a začal s ním hovořit jazykem, který zněl jako nepálština. V jednu chvíli se oba hlasitě rozesmáli. Několik hostů u okolních stolů se začalo bavit a jeden z nich řekl něco, co dalo podnět k dalšímu výbuchu smíchu. Se zájmem jsem tu scénu pozoroval. Něco se tu děje, pomyslel jsem si. Nálada kolem mě se začala měnit.

"Dobré nebe," zajíkl se tmavovlasý muž a podíval se mým směrem. "Viděl jste to?"

Rozhlédl jsem se kolem. Všichni už zase četli, zatímco on ukazoval na něco v novinách a přitahoval si židli blíž ke mně.

"Uveřejnili další studii o účincích modlitby," dodal. "To je úžasné,"

"Na co přišli?" zeptal jsem se.

"Zkoumali účinky modlení na nemocné lidi a zjistili, že pacienti, za které se druzí pravidelně modlí, mají méně komplikací a uzdravují se rychleji, i když si nejsou vědomi, že se za ně někdo modlí. To je nezvratný důkaz toho, že síla modlitby je skutečná. Zjistili však ještě něco jiného. Přišli na to, že nejúčinnější modlitba je formulována jako prohlášení, nikoli jako prosba."

"Nejsem si jistý, zda vám rozumím," řekl jsem.

Díval se na mě křišťálově modrýma očima.

"Při těchto pokusech se zkoumaly dva druhy modlitby. První forma modlitby prostě žádala Boha, aby nemocnému pomohl. Druhá forma prohlašovala s důvěrou, že Bůh nemocnému pomůže. Chápete, jaký je v tom rozdíl?"

"Pořád si nejsem jistý."

"Modlitba, která prosí Boha, aby pomohl, předpokládá, že Bůh pomoci může, ale nemusí. Taková modlitba předpokládá, že člověk nemůže dělat nic jiného než prosit. Druhá forma modlitby předpokládá, že Bůh je ochoten pomoci, ale že dal lidské existenci takové zákony, že splnění prosby závisí do jisté míry na naší víře, že prosba bude vyslyšena. Proto naše modlitba musí být prohlášením, jež tuto víru vyjadřuje. Studie ukázala, že tento druh modlitby je nejúčinnější."

Přikývl jsem. Začal jsem to chápat. Tmavovlasý muž se podíval stranou, jako by o něčem přemýšlel, a pak pokračoval.

"Všechny důležité modlitby v bibli jsou prohlášení, nikoli prosby. Vezměte si třeba modlitbu Páně. „Bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny...“ Neříkáme, můžeš nám, prosím tě, dát jídlo; neříkáme, můžeš nám, prosím tě, odpustit. Pouze prohlašujeme, že se tak stane, a tím tomu napomáháme."

Opět se odmlčel, jako by očekával otázku. Stále se usmíval. Musel jsem potlačit smích. Jeho dobrá nálada byla tak nakažlivá.

"Někteří vědci tvrdí, že z těchto zjištění vyplývá ještě něco jiného, něco, co má hluboký význam pro každého člověka. Říkají, že jestliže účinnost našich modliteb závisí na našich očekáváních a předpokladech, pak každý z nás neustále vysílá do světa energii, ať si to uvědomuje, nebo ne. Rozumíte tomu?"

Pokračoval, aniž počkal na mou odpověď.

"Je-li modlitba prohlášením založeným na našich očekáváních, na naší víře, pak všechna naše očekávání mají účinek modlitby. Aniž si to uvědomujeme, všichni se ve skutečnosti neustále modlíme za nějakou budoucnost pro sebe i druhé."

Podíval se na mě, jako by právě shodil bombu.

"Umíte si to představit?" pokračoval. "Moderní věda potvrzuje prohlášení těch nejezoteričtějších mystiků všech náboženských vyznání. Všichni mystikové říkají, že máme duševní a duchovní vliv na to, co se nám v životě stane. Vzpomeňte si na biblický verš o tom, jak víra velikosti hořčičného zrna může „přemístit horu“. Co když je tato schopnost tajemstvím skutečného úspěchu v životě, tajemstvím vytvoření skutečné komunity?"

Jeho oči se rozzářily, jako by věděl víc, než řekl.

"Všichni musíme přijít na to, jak to funguje. Je nejvyšší čas."

Usmál jsem se na něho, fascinován tím, co řekl. Stále jsem byl ohromen změnou nálady kolem bazénu, když jsem se instinktivně podíval vlevo, neboť jsem měl pocit, že se na mě někdo dívá. Všiml jsem si, že mě sleduje jeden ze zřízenců stojící u vchodu. Když se naše pohledy setkaly, zřízenec odvrátil zrak a začal odcházet po chodníku, který vedl k výtahu.

"Promiňte, pane," uslyšel jsem za sebou.

Otočil jsem se a spatřil druhého zřízence.

"Mohu vám přinést něco k pití?" zeptal se.

"Ne... děkuji," odpověděl jsem. "Chvilí počkám."

Když jsem se chtěl podívat zpátky na muže na chodníku, byl už pryč. Chvilí jsem se rozhlížel, abych ho našel. Když jsem se nakonec podíval na místo, kde předtím seděl tmavovlasý muž, byl také pryč. Vstal jsem a zeptal se muže u stolu přede mnou, zda si všiml, kam odešel tmavovlasý muž s novinami. Ten zavrtěl hlavou a začal koukat jinam.

Až do večera jsem zůstal ve svém pokoji. To, co se stalo u bazénu, mě znepokojilo. Kdo byl ten muž, který mi vyprávěl o modlitbě? Byl v tom nějaký synchronismus? A proč mě pozoroval ten zřízenec? A kde je Will? Po dlouhém šlofiky, když se už začalo stmívat, jsem se rozhodl, že půjdu do nedaleké zahradní restaurace, o které se zmínil jeden z hotelových hostů.

"Je to velice blízko. Naprosto bezpečné," řekl mi brýlatý vrátný, když jsem se ho zeptal, jak se tam dostanu.

"Žádný problém."

Vyšel jsem z hotelové haly do zšeřelé ulice plné lidí. Když jsem přišel do restaurace, dostal jsem malý rohový stůl u nízkého železného plotu porostlého břečťanem, který odděloval restauraci od ulice. Pomalu jsem se navečeřel a přečetl si anglické noviny. Zůstal jsem tam něco přes hodinu. Najednou jsem měl nepříjemný pocit, jako by mě někdo opět pozoroval, ale nikoho jsem neviděl. Rozhlédl jsem se kolem, ale nikdo si mě nevšímal. Vstal jsem a podíval se přes plot na ulici. Nic. Snažil jsem se toho nepříjemného pocitu zbavit, zaplatil jsem účet a šel zpátky do hotelu. Když jsem přicházel ke vchodu, uviděl jsem nějakého muže, který stál u živého plotu asi sedm metrů ode mě. Naše pohledy se setkaly a muž udělal krok ke mně. Podíval jsem se stranou a když jsem šel kolem něho, uvědomil jsem si, že je to ten zřízenec, který mě pozoroval u bazénu. Ted však měl na sobě tenisky, džíny a modrou košili. Vypadal na třicet a měl velmi vážný výraz. Rychle jsem kolem něho prošel.

"Promiňte pane," zavolal na mě.

Pokračoval jsem v chůzi.

"Musím s vámi mluvit," řekl.

Šel jsem ještě několik metrů, abych se dostal ke vchodu do hotelu, a pak jsem se zeptal:

"Co chcete?"

Přišel ke mně a mírně se uklonil.

"Myslím, že jste ten, s kým se tu mám setkat. Znáte pana Wilsona Jamese?"

"Willa? Ano, znám. Kde je?"

"Nemůže přijít. Požádal mě, abych se s vámi setkal místo něho."

Podal mi ruku a já ji váhavě přijal. Řekl jsem mu, jak se jmenuji.

"Já jsem Yin Doloe," odpověděl.

"Pracujete v tomto hotelu?" zeptal jsem se.

"Nikoli. Pracuje tu jeden můj přítel. Vypůjčil jsem si od něho sako, abych se mohl poohlédnout, jestli tam nejste."

Podíval jsem se na něho lépe. Instinktivně jsem poznal, že mluví pravdu. Ale proč to tajemné chování? Proč ke mně nepřišel u bazénu a nezeptal se, kdo jsem?

"Proč nepřišel Will?" zeptal jsem se.

"Nevím. Požádal mě, abych se s vámi setkal a vzal vás do Lhasy Myslím, že se tam s námi setká."

Podíval jsem se stranou. Měl jsem nepříjemný pocit. Ještě jednou jsem si ho prohlédl a řekl:

"Moc se mi to nelíbí. Proč mi Will nezavola?"

"Určitě měl dobrý důvod," odpověděl Yin a udělal krok ke mně. "Trval na tom, abych vás k němu přivedl. Potřebuje vás."

V očích měl prosebný výraz.

"Můžeme zítra odjet?"

"Víte co?" řekl jsem. "Půjdeme dovnitř, dáme si kávu a promluvíme si o tom."

Rozhlédl se kolem, jako by se něčeho bál.

"Přijdu v osm ráno. Will vám už sehnal letenku a vízum."

Usmál se a odešel dřív, než jsem mohl protestovat.

V 7.55 ráno jsem vyšel ze dveří hotelové haly s jedinou taškou v ruce. Všechno ostatní jsem nechal v hotelu. Měl jsem v úmyslu vrátit se do týdne – pokud se nestane nic zvláštního. V takovém případě bych se vrátil okamžitě. Přesně v osm přijel Yin ve staré toyotě. Jeli jsme na letiště. Yin se celou cestu choval srdečně, ale opakoval, že neví, co se děje s Willem. Napadlo mě, že mu řeknu, co mi vyprávěla Natálie o tom tajemném místě v Tibetu a co mi řekl Will v mé ložnici, abych viděl, jak bude reagovat. Ale neudělal jsem to. Bude lepší, když ho budu pozorně sledovat, řekl jsem si, a uvidím, co se stane na letišti. Na letišti jsem zjistil, že na mé jméno byla skutečně koupena letenka do Lhasy. Rozhlédl jsem se po letištní hale, abych zjistil, jaká je situace. Všechno vypadalo normálně. Yin se usmíval, byl zřejmě v dobré náladě. Úřednice za přepážkou však v dobré náladě nebyla. Nemluvila moc dobře anglicky a příliš se vyptávala. Když chtěla vidět můj pas, popudilo mě to a začal jsem být úsečný. V jednu chvíli se na mě zamračila a zdálo se, že mi lístek odmítne vydat. Yin rychle přistoupil k přepážce a klidným hlasem k ní začal mluvit její rodnou nepálštinou. Po několika minutách se její chování změnilo. Na mě se sice už ani nepodívala, ale s Yinem hovořila vlídně a dokonce se zasmála něčemu, co řekl. Za několik minut jsme měli letenky i palubní karty a seděli jsme u stolku v kavárně poblíž vchodu na letištní plochu. Všude páchl cigaretový kouř.

"Máte v sobě velkou zlost," řekl Yin. "A svou energii neužíváte příliš dobře."

Zarazilo mě to.

"O čem to mluvíte?"

Vlídně na mě pohlédl.

"Neudělal jste nic pro to, abyste zlepšil náladu té ženě u přepážky."

Okamžitě jsem pochopil, o čem hovoří. Osmé proctví popisuje způsob, jak zlepšit lidem náladu tím, že se soustředíte na jejich tvář určitým způsobem.

"Vy znáte Celestinská proctví?" zeptal jsem se.

Yin přikývl a nepřestával se na mě dívat.

"Znám," řekl. "Ale jsou další."

"Zapamatovat si, že máme vysílat energii, není tak snadné," dodal jsem.

Yin řekl velmi vážným tónem:

"Musíte si uvědomit, že jste ji svou energii ovlivňoval, ať už jste si toho byl vědom nebo ne. Důležité je, jak si připravíte své... pole..." Yin se snažil najít vhodný anglický výraz.

"Pole záměru," řekl nakonec. "Pole modlitby."

Napjatě jsem ho sledoval. Zdálo se, že popisuje modlitbu stejným způsobem jako onen tmavolasý muž v hotelu.

"O čem vlastně mluvíte?" zeptal jsem se.

"Byl jste někdy v místnosti plné lidí, kde byla nízká hladina energie, a najednou někdo přišel a okamžitě zvedl všem náladu? Energetické pole tohoto člověka ho předchází a působí na všechny ostatní."

"Jo," řekl jsem. "Vím, co myslíte."

Pronikavě se na mě podíval.

"Chcete-li najít Shambhalu, musíte se naučit vysílat energii vědomě."

"Shambhalu? Co je to?"

Yinova tvář zbledla, vyjadřovala rozpaky. Zavrtěl hlavou a zdálo se, že si uvědomil, že řekl něco, co říci neměl.

"Na tom teď nezáleží," řekl pomalu. "Will vám to vysvětlí."

Cestující se začali řadit do fronty ke vstupu do letadla. Yin se rychle obrátil a šel k letušce. Snažil jsem se vzpomenout si, co znamená slovo Shambhala. Nakonec jsem si vzpomněl. V tradici tibetského buddhismu je Shambhala mystická komunita, na které jsou založeny příběhy o místu Šangrila. Podíval jsem se Yinovi do očí.

"Shambhala je mýtus... že ano?"

Yin dal letušce svou letenku a odešel ke svému sedadlu.

Během letu do Lhasy jsme seděli každý v jiné části letadla a nemohli jsme spolu hovořit. To mi dalo čas na přemýšlení. Věděl jsem, že Shambhala je velmi důležitá pro tibetské buddhisty, jejichž staré texty ji popisují jako posvátné diamantové a zlaté město plné duchovních mistrů a lámů – skryté uprostřed nesmírných neobydlených rozloh severního Tibetu nebo Číny. Poslední dobou však buddhisté hovoří o Shambhale jako o symbolu duchovního stavu myslí, nikoli jako o geografickém místě. Ze sítky na sedadle před sebou jsem vytáhl brožuru o Tibetu, abych osvěžil svou znalost jeho geografie. Tibet, který leží mezi Čínou na severu a Indií a Nepálem na jihu, je velká náhorní rovina, kde je jen málo míst s nadmořskou výškou pod dva tisíce metrů. Na jižní hranici Tibetu je nebetyčný Himálaj včetně Everestu a na severní hranici je pohoří Kuen-lun. Ve vnitrozemí jsou hluboké rokle, divoké řeky a nesmírná kamenitá tundra. Když jsem si prohlížel mapu, zdálo se mi, že nejzalesněnější a nejúrodnější je východní část Tibetu, zatímco sever a západ je hornatý a neobydlený a je tam málo silnic. Zdá se, že do západního Tibetu vedou jen dvě velké cesty – severní silnice, po níž jezdí převážně nákladní automobily, a jižní silnice, která vede kolem Himálaje a kterou užívají poutníci na svých cestách do posvátných míst Everestu, Kailasu a jezera Manasarovár a dál do mystického pohoří Kuen-lun.

Přestal jsem se dívat na mapu. Letěli jsme ve výšce jedenácti kilometrů a začal jsem vnímat změnu v teplotě a energii za okny letadla. Pode mnou se zvedaly zmrzlé kamenité vrcholky Himálaje, zářávané jasnou modrou oblohou. Do vzdušného prostoru Tibetu – země věčného sněhu, střechy světa – jsme letěli přímo přes vrchol Everestu. Uvědomil jsem si, že Tibet je národem duchovních hledačů, a když jsem se díval dolů na zelená údolí a kamenité pláně obklopené neuvěřitelnými horami, nemohl jsem se ubránit pocitu posvátné hrůzy, jež ve mně vyvolávalo jejich tajemství. Škoda, že je ta země pod krutou nadvládou totalitního režimu. Ptal jsem se sám sebe, co tam vlastně dělám. Podíval jsem se na Yina, který seděl čtyři řady za mnou. Vadilo mi, že se chová tak tajnůstkářsky. Rozhodl jsem se, že budu velice opatrný. Nepojedu dál než do Lhasy, dokud mi všechno neřekne. Když jsme přiletěli na letiště, Yin se bránil všem mým otázkám týkajícím se Shambhaly. Stále opakoval, že se brzy setkáme s Willem, který mi všechno vysvětlí. Vzali jsme si taxík a jeli do malého hotelu poblíž středu města. Všiml jsem si, jak mě Yin pozoruje.

"Co je?" zeptal jsem se.

"Chtěl jsem jen vidět, jak se přizpůsobujete nadmořské výšce. Lhasa je přes čtyři tisíce metrů vysoko. Zpočátku se nesmíte namáhat."

Kývnutím hlavy jsem ocenil jeho zájem. Vysokým polohám jsem se vždycky přizpůsoboval snadno. Právě jsem mu to chtěl říci, ale v tu chvíli jsem uviděl velkou budovu, která vypadala jako pevnost.

"To je palác Potala," řekl Yin. "Chtěl jsem, abyste jej viděl. Než dalajláma odešel do exilu, bývalo to jeho zimní sídlo. Dnes je Potala symbolem boje tibetského lidu proti čínské okupaci."

Yin se pak odmlčel. Neřekl ani slovo až do chvíle, kdy taxík zastavil asi sto metrů od hotelu.

"Will by tu už měl být," řekl Yin, když otvíral dveře taxíku. Počkejte tady. Podívám se dovnitř."

Ale místo aby vystoupil, pozoroval vchod do hotelu. Podíval jsem se tam také. Ulice byla plná Tibeťanů; viděl jsem také několik turistů, ale všechno vypadalo normálně. Pak jsem si všiml malého Číňana, který stál na rohu hotelu. Měl v ruce nějaké noviny, ale pozorně sledoval okolí. Yin si prohlížel auta zaparkovaná na druhé straně ulice. Pohledem se zastavil na starém hnědém autě, v němž sedělo několik mužů v oblecích. Yin řekl něco taxikáři, který se na nás nervózně podíval, mrknul do zpětného zrcátka a pomalu jel k další křižovatce. Yin se skrčil, aby ho neviděli muži v zaparkovaném autě.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

Yin neodpověděl, ale řekl taxikáři, aby odbočil vlevo a pokračoval dál do středu města. Chytil jsem Yina za ruku.

"Řekněte mi, co se děje. Kdo byli ti muži?"

"Nevím," řekl Yin. "Ale Will v hotelu není. Myslím, že vím, kde je. Dávejte pozor, jestli za námi někdo nejede."

Díval jsem se dozadu, zatímco Yin něco říkal taxikáři. Jelo za námi několik aut, ale po chvíli všechna odbočila. Po tom hnědém autě nebylo ani stopy.

"Vidíte něco?" zeptal se Yin a sám se ohlédl.

"Myslím, že ne," odpověděl jsem.

Chtěl jsem se Yina znovu zeptat, co se děje, když jsem si všiml, že se mu třesou ruce. Podíval jsem se mu do tváře. Byla bledá a zpocaná. Uvědomil jsem si, že má strach. Pohled na něj mě vyděsil. Než jsem stačil promluvit, Yin řekl taxikáři, kde má zastavit, rychle mě vystrčil z taxíku a vedl mě postranní ulicí do nějaké úzké uličky. Po několika stech metrech jsme se opřeli o zeď nějaké budovy a několik minut jsme čekali. Nespouštěli jsme oči z ulice, odkud jsme přišli. Oba jsme mlčeli. Když se zdálo, že za námi nikdo nejde, Yin vyrazil uličkou k dalšímu domu a tam několikrát zaklepal na dveře. Nikdo neodpověděl, ale zámek se zevnitř tajemně otevřel.

"Počkejte tady," řekl Yin a otevřel dveře. "Hned se vrátím."

Tiše vešel do budovy a zavřel za sebou. Když jsem slyšel cvaknutí zámku, dostal jsem strach. Co teď? Yin se něčeho bál. Nechal mě tu? Podíval jsem se zpátky k ulici plné lidí. Těhle nejistoty jsem se bál nejvíc. Zdálo se, že někdo hledá Yina a možná i Willa. Neměl jsem ani tušení, do čeho se mohu zaplést. Možná by bylo nejlepší, kdyby Yin zmizel, říkal jsem si. Mohl bych se vrátit na hlavní ulici, ztratit se v davu lidí a dostat se na letiště. Co

jiného bych mohl dělat než se vrátit domů? Zbavil bych se povinnosti hledat Willa nebo dělat cokoli jiného. Dveře se náhle otevřely a Yin vyšel ven. Pak se dveře opět zavřely a někdo je zevnitř zamkl.

"Will nám nechal zprávu," řekl Yin. "Pojďte."

Šli jsme trochu dál uličkou a tam jsme se ukryli mezi dvěma velkými kontejnery na odpadky Yin otevřel obálku a vyndal dopis. Sledoval jsem, jak čte. Obličej mu zbělel ještě víc. Když dočetl, dopis mi podal.

"Co tam píše?" zeptal jsem se a vzal dopis. Poznal jsem Willův rukopis a začal číst:

"Yine, jsem přesvědčen, že smíme do Shambhaly. Já však musím jít napřed. Našeho amerického přítele doved' tak daleko, jak můžeš. Ochránci vás povedou. Will"

Podíval jsem se na Yina, ten se chvíli díval na mě a pak se otočil.

"Co Will myslí tím "smíme do Shambhaly? Myslí to obrazně, že ano? Jistě si nemyslí, že je to skutečné místo."

Yin upřeně zíral do země.

"Samozřejmě že si myslí, že to je skutečné místo," zašeptal.

"Také si to myslíte?" zeptal jsem se.

Yin vypadal, jako by mu na ramena naložili tíhu celého světa.

"Ano... ano..." řekl. "Jenže většina lidí si to místo neumí ani představit, tím méně se tam dostat. Určitě se tam nemůžeme dostat my dva."

Yin se odmlčel

"Yine, řekl sem. "Musíte mi říci, co se děje. Co dělá Will? Kdo jsou ti muži, které jsme viděli před hotelem?"

Yin na mě chvíli zíral a pak řekl:

"Myslím, že jsou to agenti čínské zpravodajské služby."

"Cože?"

"Nevím, co tady dělají. Všechna ta aktivita a řeči o Shambhale asi vzbudily jejich zájem. Mnozí lámové si uvědomují, že se to posvátné místo mění. Hodně se o tom mluví. "

"Jak se mění? Řekněte mi to."

Yin se zhluboka nadechl.

"Chtěl jsem, aby vám to řekl Will... ale myslím, že to musím teď udělat já. Musíte vědět, co je Shambhala. Obyvatelé Shambhaly jsou živí lidé, kteří se tam narodili, ale jsou na vyšším vývojovém stupni. Pomáhají udržovat energii a vizi pro celý svět."

Vzpomněl jsem si na Desáté proroctví. "Jsou to duchovní rádci?"

"Ne v tom smyslu, jak si myslíte," řekl Yin. "Nejsou jako členové rodiny nebo jako ostatní duše v posmrtném světě, které nám z té dimenze pomáhají. Jsou to lidské bytosti, které žijí na Zemi. Lidé v Shambhale mají neobyčejnou komunitu a žijí na vyšší vývojové úrovni. Jsou vzorem toho, čeho svět nakonec dosáhne."

"A kde je to místo?"

"Nevím."

"Znáte někoho, kdo to místo viděl?"

"Neznám, ale jako chlapec jsem studoval u jednoho velkého lámy, který jednoho dne prohlásil, že půjde do Shambhaly, a po několikadenní oslavě opravdu odešel."

"A dostal se tam?"

"To nikdo neví. Od té doby, co odešel, ho už nikdo v Tibetu neviděl."

"Takže vlastně nikdo neví, zda Shambhala existuje nebo ne."

Yin chvíli mlčel a pak řekl:

"Máme staré legendy..."

"Kdo je to my?"

Upřeně se na mě zahleděl. Pochopil jsem, že je vázán nějakým slibem mlčenl.

"To by vám mohl říci jedině lama Rigden."

"Co je to za legendy?"

"Mohu vám říct jen tohle: naše legendy jsou výpovědi, které po sobě zanechali ti, kteří se v minulosti pokusili dostat se do Shambhaly. Jsou staré mnoho staletí."

Yin chtěl ještě něco říci, ale nějaký zvuk z hlavní ulice nás vyrušil. Pozorně jsme se rozhlíželi, ale nikoho jsme neviděli.

"Počkejte tady," řekl Yin.

Opět zaklepal na dveře a zmizel uvnitř. Stejně rychle se pak objevil a šel ke starému rezavému džípu s otrhanou plachtou. Otevřel dveře a zamával na mě.

"Nastupte," řekl. "Musíme si pospíšet."

VOLÁNÍ SHABHALY

Když jsme vyjízděli z Lhasy, mlčel jsem. Díval jsem se na hory a přemýšlel o tom, co znamenala Willova zpráva. Proč se rozhodl jít sám? A kdo byli ti ochránci? Právě jsem se na to chtěl zeptat Yina, když přes

křižovatku před námi projel vojenský nákladník. Zaplavila mě vlna nervozity. Co tu vlastně dělám? Právě jsme viděli, jak agenti zpravodajské služby pozorují hotel, kde jsme se měli setkat s Willem. Je docela možné, že nás už hledají.

"Zastavte, Yine, řekl sem Chci jet na letiště. Tohle všechno mi připadá příliš nebezpečné."

Yin se na mě vyděšeně podíval.

"A co Will?" řekl. "Četl jste jeho zprávu. Potřebuje vás."

"Jo, ale Will je na tyhle věci zvyklý Nemyslím, že očekává, že bych takhle riskoval."

Yin přikývl.

"Stejně už riskujete. Musíme se dostat z Lhasy"

"Kam jedete?" zeptal jsem se.

"Do kláštera lámy Rigdena. Je to blízko Šigatse. Přijedeme tam pozdě večer."

"Je tam telefon?" zeptal jsem se.

"Je," odpověděl Yin. "Ale nevím, zda funguje."

Přikývl jsem a Yin se opět soustředil na řízení. To je v pořádku, pomyslil jsem si. Nemohu odsud utíkat, dokud si neobstarám zpáteční letenku.

Několik hodin jsme se kodrcili po špatně dlážděné silnici; cestou jsme předjížděli nákladáky a stará auta. Krajina kolem nás byla směsicí ošklivých průmyslových objektů a nádherných scenérií. Po setmění Yin zastavil na dvoře malého panelového domu. Velký, chlupatý pes byl přivázan u garáže a zuřivě na nás štěkal.

"Tohle je dům lamy Rigdena?" zeptal jsem se.

"Ne, ovšemže ne," řekl Yin. "Bydlí tu moji známí. Můžeme tu dostat jídlo a benzin, což se nám bude později hodit. Hned se vrátím."

Pozoroval jsem Yina, jak jde po dřevěných schodech a klepe na dveře. Ze dveří vyšla starší Tibetanka a okamžitě Yina objala. Yin ukázal na mě, usmál se a řekl něco, čemu jsem nerozuměl. Pak na mě zamával a já vystoupil z džípu a šel do domu. Jakmile jsem vešel dovnitř, uslyšeli jsme skřípání brzd venku. Yin přeběhl místnost, odhrnul záclony a díval se ven. Já stál hned za ním. Ve tmě jsem viděl černé auto, zaparkované na kraji silnice, asi třicet metrů od příjezdové cesty.

"Kdo to je?" zeptal jsem se.

"Nevím," odpověděl Yin. "Jděte ven a přineste naše věci, rychle."

Tázavě jsem na něho pohlédl.

"Nebojte se," řekl. "Jděte pro ně, ale pospěšte si."

Rychle jsem vyšel ze dveří a pak k džípu. Snažil jsem se nevidět zaparkované auto. Otevřeným oknem jsem vytáhl svou tašku a Yinův tlumok a rychle jsem se vrátil do domu. Yin se stále ještě díval z okna.

"Proboha..." řekl náhle. "Jedou sem."

Reflektory auta řídicího se k domu ozářily okno. Yin mi vytrhl svůj tlumok a vyběhl zadními dveřmi ven do tmy.

"Musíme jít tudy," křičel na mě a vedl mě vzhůru příkrou stezkou po kamenitém svahu. Ohlédl jsem se a ke svému zděšení jsem viděl, jak z auta vyskakují tajní agenti a uzavírají kruh kolem domu. Přihnalo se další auto, které jsme předtím neviděli. Vyskočilo z něj několik mužů a rozběhli se vzhůru po svahu vpravo od nás. Uvědomil jsem si, že kdybychom pokračovali stále stejným směrem, chytili by nás během několika minut.

"Yine, stůjte," řekl jsem hlasitým šepem. "Chtějí si nás nadběhnout."

Yin se zastavil a přiblížil se těsně ke mně.

"Jděte vlevo," řekl. "Obejdeme je."

Když to řekl, uviděl jsem, jak další agenti běží tím směrem. Kdybychom pokračovali cestou, kterou mi ukázal Yin, určitě by nás zpozorovali. Podíval jsem se vzhůru na nejrozervanější část svahu. Něco jsem zahlédl: část stezky byla znatelně světlejší než okolí.

"Musíme jít přímo vzhůru," řekl jsem instinktivně a vyrazil tím směrem. Yin na okamžik zaváhal, ale pak mě rychle následoval. Běželi jsme po kamenitém svahu, zatímco agenti se přibližovali zprava. Na vrcholu kopce přímo nad námi jsme viděli jednoho agenta; skrčili jsme se mezi dva velké balvany. Světlo kolem nás bylo teď jasnější. Agent byl asi deset metrů od nás, ale šel k místu, odkud by nás brzy uviděl. Když se dostal na okraj světlejšího prostranství, neočekávaně se zastavil, pak opět vyrazil vpřed a znovu se zastavil, jako by ho napadlo něco jiného. Najednou se otočil a běžel dolů z kopce. Po několika vteřinách jsem se šepem zeptal Yina, jestli si myslí, že nás agent viděl.

"Ne," odpověděl Yin. "Myslím, že ne. Jdeme dál."

Stoupali jsme po příkrém kamenitém svahu dalších deset minut. Pak jsme se zastavili, abychom se podívali dolů na dům. Viděli jsme, jak přijíždějí další auta, jedno z nich bylo staré policejní auto s blikajícím červeným světlem. Ta scéna mě naplnila hrůzou. Nebylo pochyb, že hledají nás. I Yin se shlížel nervózně dolů a ruce se mu opět třásly.

"Co udělají vašim přátelům?" zeptal jsem se. Děsilo mě, co asi řekne.

Yin se na mě podíval se slzami a hněvem v očích. Pak opět vyrazil vzhůru.

Šli jsme několik dalších hodin. Orientovali jsme se podle světla měsíce, který se občas skrýval za mraky. Chtěl jsem se Yina zeptat na legendy, o kterých se předtím zmínil, ale on byl stále rozzlobený. Na

vrcholu kopce se zastavil a řekl, že si musíme odpočinout. Když jsem si sedl na kámen, Yin odešel asi tři metry do tmy a stál tam obrácen zády ke mně.

"Jak jste si tam dole mohl být tak jistý, že máme jít přímo do kopce?" zeptal se, aniž se otočil. Nadechl jsem se.

"Něco jsem viděl," řekl jsem. "To místo bylo trochu světlejší než okolí. Zdálo se, že to je správná cesta."

Yin se vrátil a sedl si na zem naproti mně.

"Viděl jste už něco takového?"

Snažil jsem se potlačit nervozitu. Srdce mi tlouklo a stěží jsem mohl mluvit.

"Jo, viděl," řekl jsem. "Poslední dobou dokonce několikrát."

Yin uhnul pohledem a nic neřekl.

"Yine, víte, co to je?"

"Naše legendy by řekly, že nám někdo pomáhá."

"Kdo?"

Yin se opět podíval stranou.

"Řekněte mi, co o tom víte."

Yin stále nic neříkal.

"Jsou to ti záhadní ochránci, o kterých se Will zmínil ve své zprávě?"

Yin stále mlčel. Dostal sem vztek.

"Yine Řekněte mi, co víte."

Yin vstal a zlostně si mě změřil.

"O některých věcech nesmíme mluvit. Copak to nechápete? Ten, kdo mluví o těchto bytostech lehkomyšlně, může ztratit řeč na několik let, nebo dokonce zrak. Jsou to strážci Shambhaly."

Yin se rozběhl k plochému kameni, rozprostřel na něj svůj kabát a lehl si na něj. Byl jsem vyčerpaný a neschopný myslet.

"Musíme se vyspat," řekl Yin. "Zítřka se dovíte víc."

Ještě chvíli jsem ho pozoroval, pak jsem si lehl na kámen, kde jsem seděl, a upadl jsem do hlubokého spánku.

Probudil mě pruh světla mezi dvěma zasněženými vrcholky vzdálených hor. Rozhlédl jsem se a uvědomil si, že Yin zmizel. Vyskočil jsem a prohledal okolí. Bolelo mě celé tělo. Yina jsem nenašel. K čertu, řekl jsem si. Neměl jsem ani tušení, kde jsem. Asi třicet minut jsem se díval na hnědé kamenité kopce a malá travnatá údolí, ale Yin se nevrátil. Vstal jsem a poprvé si všiml, že přibližně sto třicet metrů pode mnou vede šterková silnice. Zvedl jsem tašku a seběhl po kamenitém svahu dolů na silnici a pak jsem se vydal na sever. Pokud jsem věděl, šel jsem směrem na Lhasu. Neušel jsem ani kilometr, když jsem si uvědomil, že asi sto kroků za mnou jde několik lidí stejným směrem jako já. Seběhl jsem ze silnice a schoval se mezi skálami, abych je viděl, až půjdou kolem. Když se přiblížili, pochopil jsem, že je to rodina, kterou tvořil jeden stařec, muž a žena a dvě děti. Všichni nesli velké rance a mladší muž táhl dvoukolák naplněný rodinným majetkem. Vypadali jako utečenci. Chtěl jsem k nim jít a zeptat se na cestu, ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Měl jsem strach, aby mě později neudali, a tak jsem je nechal přejít. Počkal jsem asi dvacet minut a pak jsem se opatrně vydal stejným směrem. Asi tři kilometry se silnice vinula mezi nízkými kamenitými kopci. Na vrcholu jednoho z nich jsem v dálce uviděl klášter. Sešel jsem ze silnice a lezl vzhůru mezi skálami, až jsem se dostal asi dvě stě metrů pod klášter. Klášter byl postaven z cihel pískové barvy, měl rovnou hnědou střechu a po obou stranách hlavní budovy byla dvě křídla.

Zpočátku jsem nikoho neviděl, a tak jsem si myslil, že klášter je opuštěný. Pak se však otevřely dveře a z nich vyšel mnich v jasně červeném hábitu a začal pracovat na zahradě poblíž osamělého stromu vpravo od budovy. Vypadal neškodně, ale já nechtěl nic riskovat. Vrátil jsem se tedy zpátky na šterkovou silnici, přešel ji a obešel klášter. Pak jsem šel opět po silnici. Slunce pálilo a bylo překvapivě teplo. Zastavil jsem se a svlékl si bundu. Když jsem přicházel na vrchol malého kopce, něco jsem zaslechl. Seběhl jsem ze silnice, ukryl se mezi skalami a naslouchal. Zpočátku jsem si myslil, že je to pták, ale pak jsem si uvědomil, že v dálce někdo mluví. Kdo? Velice opatrně jsem vystoupil na vrchol kamenitého kopce a odtud se díval do malého údolí pod sebou. Srdce se mi zastavilo. Pode mnou byla křižovátka, na které stály tři vojenské džípy. Kolem nich se bavilo a kouřilo asi deset vojáků. Vrátil jsem se stejnou cestou, kterou jsem přišel. Našel jsem si bezpečné místo mezi dvěma velkými balvany a tam jsem se schoval. Odtud jsem slyšel ještě něco jiného. Byl to vzdálený, temný hukot, který pomalu zesiloval, až jsem v něm poznal zvuk helikoptéry. Zděšeně jsem začal utíkat mezi skalami, abych se dostal co nejdál od silnice. Přebrodil jsem malý potok, uklouzl a namočil si kalhoty až po kolena. Dal jsem se opět do běhu. Na jednom z kamenů jsem opět uklouzl. Při pádu ze svahu jsem si roztrhl kalhoty i nohu. Okamžitě jsem vyskočil a běžel dál, abych si našel lepší úkryt. Helikoptéra se přibližovala. Přeskočil jsem další hromadu kamení a ohlížel se, když mě někdo strhl do malé rokliny. Byl to Yin. Leželi jsme bez hnutí, zatímco helikoptéra letěla přímo nad námi.

"Je to Z-9," řekl Yin. Vypadal vyděšeně, ale viděl jsem, že je navíc rozzuřený.

"Proč jste opustil místo, kde jsme se utábořili?" houkl na mě.

"Vy jste odešel!" odpověděl jsem.

"Byl jsem pryč necelou hodinu. Měl jste na mě počkat."
Vybuchl ve mně všechn nahromaděný vztek a strach.
"Počkat? Proč jste mi neřekl, že někam jdete?"
Ještě jsem ani nedomluvil a už jsem slyšel, jak se helikoptéra vrací.
"Co budeme dělat?" zeptal jsem se Yina. "Tady zůstat nemůžeme"
"Půjdeme zpátky do kláštera," řekl. "Byl jsem tam předtím."
Přikývl jsem, zvedl se a koukl po helikoptéře. Ta našťěstí letěla na sever. V tu chvíli jsem si všiml něčeho jiného. Příkopem k nám přicházel mnich, jehož jsem předtím viděl v klášterní zahradě. Došel k nám, řekl Yinovi něco tibetsky a pak se podíval na mě.
"Pojďte, prosím," řekl anglicky. Vzal mě za ruku a vedl mě směrem ke klášteru.
Do kláštera jsme vešli zahradní brankou. V zahradě bylo mnoho Tibeťanů s velkými pytli obsahujícími jejich majetek. Někteří byli velmi chudí. Když jsme přišli k hlavní budově, mnich otevřel velké dřevěné dveře a zavedl nás do vstupní haly, kde čekali další Tibeťané. Jednu skupinu jsem poznal; byla to rodina, kterou jsem viděl na silnici. Dívali se na mě přátelsky. Yin si všiml, že se na ně dívám, a zeptal se mě, odkud je znám. Řekl jsem mu, že jsem je potkal na silnici.
"Byli tam proto, aby vás sem dovedli," řekl Yin. "Ale vy jste byl tak vyděšený, že jste nevnímal synchronismus událostí."
Přísně si mě změřil a pak následoval mnicha do malé studovny s knihovnami a stoly a několika modlicími mlýnky. Posadili jsme se kolem nádherně vyřezávaného stolu. Yin s mnichem pak dlouho o něčem hovořili tibetsky.
"Dovolte mi, abych se vám podíval na nohu?" řekl nějaký mnich za mými zády. V ruce držel košík s bílými obvazy a několika kapátky. Yinova tvář se rozzářila.
"Vy dva se znáte?" zeptal jsem se.
Mnich se mírně uklonil a podal mi ruku. "Jmenuji se Džampa."
Yin se ke mně naklonil.
"Džampa už přes deset let pracuje s lámou Rigdenem."
"Kdo je láma Rigden?"
Džampa a Yin pohlédli jeden na druhého, jako by si nebyli jistí, co mi mohou říci. Yin nakonec řekl:
"Už jsem se zmínil o našich starých legendách. Láma Rigden je zná lépe než kdokoli jiný. Je jedním z předních znalců Shambhaly."
"Řekněte mi přesně, co se stalo," řekl Džampa, když mi natíral nohu nějakou léčivou masťou. Podíval jsem se na Yina, který souhlasně přikývl.
"Musím lamu informovat o všem, co se vám stalo," vysvětlil mi Džampa.
Začal jsem mu vyprávět, co se stalo od chvíle, kdy jsem přijel do Lhasy. Když jsem skončil, Džampa se zeptal, "A co se stalo před tím, než jste přijel do Tibetu?"
Řekl jsem mu o dceři mého souseda a o Willovi. Džampa a Yin po sobě koukli.
"A co si o tom všem myslíte?" zeptal se Džampa.
"Myslím si, že jsem se do něčeho zapletl," řekl jsem. "Mám v úmyslu jet zpátky na letiště."
"Ne, na to se neptám," řekl Džampa. "Co jste si myslil dnes ráno, když jste zjistil, že Yin zmizel? Jak jste se cítil?"
"Měl jsem strach. Báł jsem se, že mě Číňané brzy najdou. Přemýšlel jsem, jak se dostat zpátky do Lhasy."
Džampa sraštil čelo a podíval se na Yina.
"On neví o polích modlitby?"
Yin zavrtěl hlavou.
"Hovořili jsme o tom," řekl jsem. "Ale nejsem si jistý, jestli na tom teď záleží. Co víte o těch helikoptérách? Hledají nás?"
Džampa se usmál a řekl mi, abych si nedělal starosti. Ujistil mě, že tady budu v bezpečí. Pak nám několik mnichů přineslo polévku, chleba a čaj. Při jídle jsem se uklidnil a začal hodnotit situaci. Chtěl jsem se dovědět o všem, co se děje. Okamžitě. Podíval jsem se na Džampu. Ten se na mě srdečně usmál.
"Vím, že máte s oustu otázek," řekl. "Řeknu vám všechno, co mohu. Naše sekta je v Tibetu ojedinelá, není typická. Už staletí věříme, že Shambhala je skutečné místo. Známe také legendy, moudrost tak starou jako Kalačakra, jejímž cílem je integrace veškerého náboženského poznání."
"Mnoho lamů je ve spojení se Shambhalou prostřednictvím snů. Před několika měsíci se váš přítel Will začal zjevovat ve snech lamy Rigdena. Krátce potom přijel do tohoto kláštera. Láma Rigden s ním hovořil a zjistil, že se Willovi zdá stejný sen jako jemu."
"Co mu Will řekl?" zeptal jsem se. "A kam odešel?"
Džampa zavrtěl hlavou.
"Na to se budete muset zeptat lamy Rigdena."
Podíval jsem se na Yina. Ten se snažil usmívat.
"A co s tím mají společného Číňané?" zeptal jsem se Džampy. Džampa pokrčil rameny.

"To nevíme. Možná vědí něco o tom, co se děje."

Přikývl jsem.

"A ještě něco," řekl Džampa. "Ve všech těch snech se objevuje nějaký Američan."

Džampa se odmlčel a mírně se uklonil.

"Váš přítel Will si nebyl jistý, ale napadlo ho, že jste to vy."

Když jsem se vykoupal a převlékl, šel jsem do zahrady Pracovalo tam několik mnichů, jako kdyby je Číňané vůbec nezajímali. Podíval jsem se na oblohu. Nikde nebyla žádná helikoptéra.

"Nechcete si sednout támhle na tu lavici?" uslyšel jsem nějaký hlas za sebou. Otočil jsem se a uviděl Yina. Přikývl jsem. Vystoupili jsme po několika terasách, kde byly vysázené ozdobné keře a zelenina, až jsme se dostali na malou plošinu před krásnou buddhistickou svatyní. Na obzoru za námi se rýsovalo mohutné pohoří, ale před námi se otvíral výhled daleko do kraje. Po silnicích se pohybovalo mnoho lidí, někteří táhli dvoukoláky.

"Kde je láma?" zeptal jsem se.

"Nevím," odpověděl Yin: "Ještě se s vámi nechce setkat."

"Proč ne?"

Yin zavrtěl hlavou:

"To nevím."

"Mysíte, že ví, kde je Wil?"

Yin opět zavrtěl hlavou.

"Myslíte si, že nás Číňané stále ještě hledají?" zeptal jsem se. Yin pokrčil rameny a hleděl do dálky

"Omlouvám se, že mám tak nízkou energii," řekl. "Tím se nenechte ovlivnit. Nemohu se ubránit zlosti. Od roku 1954 Číňané systematicky ničí tibetskou kulturu. Podívejte se na tyto lidi. Mnozí z nich jsou farmáři, kteří museli opustit své domovy v důsledku ekonomických změn, jež nařídili Číňané. Někteří jsou kočovníci, kteří hladovějí, protože jejich způsob života byl narušen průmyslovým rozvojem."

Yin sevřel obě ruce v pěst.

"Číňané dělají totéž, co dělal Stalin v Mandžusku. Přivážejí do Tibetu tisíce cizinců, v tomto případě etnických Číňanů, aby změnili kulturní rovnováhu a zavedli čínské zvyky. Vyžadují, aby se v našich školách učila jen čínština."

"A co ti lidé před branou kláštera, proč sem přišli?" zeptal jsem se.

"láma Rigden a mniši pomáhají chudým, kterým kulturní změna způsobuje největší potíže. Proto ho Číňané nechávají na pokoji. Pomáhá jim řešit problémy a neagituje proti nim."

Ze způsobu, jakým to řekl, jsem vycítil mírnou zášť vůči lámovi. Yin si to uvědomil a hned se začal omlouvat.

"Tím nechci říci, že by láma s Číňany spolupracoval. Říkám jen, že to, co dělají Číňané, je opovrženímhodné."

Yin opět sevřel pěsti a praštil se do kolen.

"Mnoho lidí se zpočátku domnívalo, že Číňané budou respektovat tibetské zvyky a že budeme moci žít uvnitř čínského národa, aniž přijdeme o všechno. Ale čínská vláda nás chce zničit. Dnes je to každému jasné, a proto jim v tom musíme zabránit."

"Chcete proti nim bojovat?" zeptal jsem se. "Přece víte, že nemůžete zvítězit."

"To vím," řekl Yin. "Jen mě rozčiluje, když pomyslím na to, co dělají. Jednoho dne vyjedou bojovníci ze Shambhaly a porazí tyto netvory."

"Cože?"

"To je stará lidová věštba." Vzdychl a zavrtěl hlavou. "Vím, že musím ovládat svůj hněv. Hněv omezuje pole modlitby."

Yin náhle vstal a řekl:

"Půjdu se zeptat Džampy, jestli už mluvil s lámou. Omluvte mě." Mírně se uklonil a odešel.

Chvilí jsem se díval na tibetskou krajinu a snažil se představit si škody, které čínská okupace způsobila. V jednu chvíli jsem měl dojem, že slyším další helikoptéru, ale zvuk přicházel z velké dálky, takže jsem si nebyl jistý. Věděl jsem, že Yinův hněv je oprávněný, a ještě několik minut jsem přemýšlel o politické situaci v Tibetu. Pak jsem si vzpomněl, že jsem si chtěl zatelefonovat, ale nevěděl jsem, jak obtížné by bylo dovolat se do ciziny. Chtěl jsem vstát a jít dovnitř, ale uvědomil jsem si, jak jsem unavený, a tak jsem se několikrát zhluboka nadechl a snažil se soustředit se na krásu kolem sebe. Zasněžené vrcholky hor a hnědé a zelené barvy krajiny byly nádherné a na sytě modré obloze plulo několik mraků nad západním obzorem. Jak jsem pozoroval krajinu, všiml jsem si, že několik teras pode mnou stojí dva mniši a upřeně se dívají mým směrem. Ohlédl jsem se, abych zjistil, zda za mnou není něco neobvyklého, ale nic jsem tam neviděl. Pak jsem se na mnichy usmál. Po několika minutách začal jeden z nich vystupovat po kamenných schodech směrem ke mně. V ruce nesl košík s pracovním náradím. Když ke mně došel, zdvořile kývl hlavou a začal okopávat květinový záhon asi sedm metrů vpravo ode mě. Po několika minutách se k němu přidal další mnich. Občas se na mě zvědavě podívali. Opět jsem několikrát zhluboka nadechl a zahleděl se do dálky. Přemýšlel jsem o tom, co Yin říkal o svém poli modlitby. Měl strach, že jeho zlost omezuje jeho energii. Co tím myslil?

Náhle jsem začal vědomě vnímat teplo slunečních paprsků a poprvé od svého příjezdu jsem měl pocit klidu. Zavřel jsem oči, zhluboka se nadechl a ucítil neobvykle sladkou vůni. Nejdřív mě napadlo, že mniši uřízlí několik růží a položili je někam blízko mě. Otevřel jsem oči, ale žádné růže jsem neviděl. Napadlo mě, že vůni přináší vánek, ale vzduch se ani nepohnul. Mniši odložili motyky a upřeně mě pozorovali s pootvřenými ústy, jako by viděli něco podivného. Opět jsem se rozhlédl, abych zjistil, co se děje. Když si mniši uvědomili, že mě vyrušili, vzali své motyky a košíky a rychle se vzdálili po stezce ke klášteru. Chvilí jsem se díval, jak odcházejí ve svých červených hábitech a občas se ohlížel, aby zjistili, zda je sleduji.

Jakmile jsem se vrátil dolů a vešel do kláštera, věděl jsem, že se něco děje. Mniši pobíhali po místnosti a jeden druhému něco šeptali. Na cestě do mého pokoje mě opět napadlo požádat Džampu o telefon. Měl jsem lepší náladu, ale stále jsem pochyboval o svém pudu sebezáchovy. Místo abych se pokusil odjet, byl jsem vtahován do toho, co se tu dělo. Jak jsem mohl vědět, co by se mnou udělali Číňané, kdyby mě chytili. Znali moje jméno? Možná už bylo pozdě opustit Tibet letadlem. Právě jsem chtěl vstát a jít hledat Džampu, když vrazil do mého pokoje.

"láma se rozhodl, že vás přijme," řekl. "To je velká čest. Nemějte obavy, anglicky mluví perfektně."

Přikývl jsem, ale byl jsem trochu nervózní. Džampa stál netrpělivě u dveří.

"Mám vás k němu dovést - hned teď."

Vstal jsem a šel za ním. Nejdřív jsme prošli ohromnou místností s vysokým stropem a pak jsme vstoupili do menší místnosti na druhé straně. V místnosti bylo pět nebo šest mnichů. V rukou drželi modlicí mlýnky a bílé stuhy a napjatě sledovali, jak přicházíme a sedáme si. Yin na mě zamával ze vzdáleného rohu.

"Tohle je uvítací pokoj," řekl Džampa. Dřevěné stěny byly natřeny světlemodrou barvou. Na stěnách visely obrazy a mandaly. Několik minut jsme čekali a pak vstoupil láma. Byl vyšší než většina ostatních mnichů, ale měl na sobě stejný červený hábit jako všichni ostatní. Když si velice rozvážně prohlédl všechny přítomné, vyzval Džampu, aby k němu přistoupil. Dotkli se čely a láma mu něco pošeptal do ucha. Džampa se ihned otočil a začal gestikulovat na ostatní mnichy, aby ho následovali z místnosti. Yin na mě na odchodu povzbudivě zamával. Několik mnichů mi dalo své bílé stuhy. Vzrušeně kývali hlavami. Když všichni odešli, láma mě vyzval, abych se posadil na malou židličku s rovným opěradlem po jeho pravé ruce. Mírně jsem se uklonil a posadil se.

"Děkuji vám, že jste mě přijal," řekl jsem. Láma kývl hlavou a usmál se. Pak si mě dlouho prohlížel.

"Mohl bych se vás zeptat na svého přítele Wilsona Jamese?" řekl jsem nakonec. "Víte kde je?"

"Co víte o Shambhale?" zeptal se láma.

"Myslím, že je to smyšlené místo, jakási fantazie. Něco jako Šan-gri-la."

láma zvedl hlavu a pravil věcně:

"Shambhala je skutečné místo na Zemi a je součástí lidské komunity."

"Proč ji tedy nikdy nikdo neobjevil? A proč o ní tolik významných buddhistů hovoří jako o způsobu života či stavu ducha?"

"Protože skutečně symbolizuje určitý způsob existence. Tím způsobem o ní hovořit je správné. Je to však zároveň skutečné místo, kde žijí skuteční lidé, kteří dosáhli vyšší úrovně komunitního života."

"Byl jste tam?"

"Ne, ještě jsem nebyl povolán."

"Jak si tedy můžete být tak jistý?"

"Protože se mi o Shambhale často zdá, stejně jako mnoha dalším mistrům na Zemi. Porovnáváme své sny a ty jsou si natolik podobné, že víme, že Shambhala musí být skutečné místo. Navíc máme posvátné legendy, které vysvětlují náš vztah k této posvátné komunitě."

"Jaký je to vztah?"

"Máme udržovat toto poznání, dokud se Shambhala nezjeví všem národům."

"Yin mi řekl, že někteří lidé věří, že bojovníci Shambhaly nakonec přijdou a porazí Číňany."

"Yinova zlost je pro něho velmi nebezpečná."

"Mýlí se tedy?"

"Yin hovoří z lidského hlediska. Dívá se na porážku z hlediska války a fyzického zápolení. Nikdo přesně neví, jakým způsobem se toto proroctví vyplní. Nejdřív musíme pochopit Shambhalu. Víme však, že to bude jiný druh boje."

Poslední věta zněla tajemně, ale láma hovořil s takovým souci-tem, že jsem cítil posvátnou úctu.

"Věříme," pokračoval láma, "že brzy přijde čas, kdy se Shamb-hala zjeví světu."

"Jak to víte?"

"Díky našim snům. Váš přítel Will nás už navštívil, jak jste zajisté slyšel. Považujeme to za důležité znamení, neboť se nám o Willovi předtím zdálo. Will cítí vůni a slyší volání."

Byl jsem zmaten.

"Jakou vůni?"

Láma se usmál.

"Tutéž vůni, kterou jste dnes cítil i vy."

Najednou všechno dávalo smysl. Chování mnichů i lámovo rozhodnutí mluvit se mnou.

"I vás volají," dodal. "Vysílání vůně je velice vzácný jev. Zažil jsem to poprvé, když jsem byl se svým učitelem, a podruhé, když tu byl váš přítel Will. A teď se to stalo s vámi. Nevěděl jsem, zda vás mám přijmout. Mluvit o těchto věcech lehkovážně je velice nebezpečné. Slyšel jste také volání?"

"Neslyšel," řekl jsem. "Nevím, co to znamená."

"Je to volání Shambhaly. Dávejte si pozor na zvláštní zvuky. Až volání uslyšíte, poznáte jej."

"Lámo, myslím, že nemám zájem. Je to tu pro mě příliš nebezpečné. Zdá se, že Číňané vědí, kdo jsem. Co nejdřív se chci vrátit do Spojených států. Můžete mi říci, bych našel Willa? Je snad někde zavřený?"

Láma smutně zavrtěl hlavou.

"To nemohu. Will se rozhodl, že bude pokračovat."

Mlčel jsem a láma se na mě dlouho díval.

"Měl byste však vědět ještě něco," řekl. "Z našich snů je jasné, že bez vás se to Willovi nepodaří. Aby měl úspěch, budete muset být s ním."

Zamrazilo mě. Tohle bylo to poslední, co jsem chtěl slyšet.

"Legendy říkají," pokračoval láma, "že v Shambhale má každá generace určitý osud, který je každému známý a o kterém se veřejně hovoří. Právě tak je tomu v lidských civilizacích mimo Shambhalu. Občas lze získat velkou sílu a porozumění tím, že si uvědomíme odvahu a záměry generace, která žila před námi."

Nevěděl jsem, kam tím míří.

"Žije váš otec?" zeptal se mě.

Zavrtěl jsem hlavou. "Zemřel před několika lety"

"Bojoval ve druhé světové válce?"

"Ano, bojoval," odpověděl jsem.

"Řekl vám někdy, co pro něho byl nejhroznější zážitek?"

Vzpomněl jsem si na rozhovory, které jsem s otcem měl, když jsem byl mladý. Chvilí jsem přemýšlel.

"Pravděpodobně vylovení v Normandii v roce 1944."

"Ano," řekl láma. "Viděl jsem vaše americké filmy o tomto vylovení. Viděl jste je také?"

"Ano, viděl," řekl jsem. "Uděly na mě velký dojem."

"Popisovaly strach a odvahu vojáků," pokračoval láma.

"Myslíte že byste něco takového dokázal?"

"Nevím. Nechápu, jak to všechno dokázali."

"Možná to pro ně bylo snazší proto, že to bylo poslání celé generace. V jistém smyslu to všichni cítili: ti, kteří bojovali, ti, kteří vyráběli zbraně, ti, kteří produkovali jídlo. Zachránili svět v době největšího nebezpečí."

Odmklčel se, jako by čekal, že se na něco zeptám, ale já se na něho jen díval.

"Vaše generace má jiné poslání," řekl. "I vy musíte zachránit svět. Ale musíte to udělat jiným způsobem. Musíte si uvědomit, že v sobě máte velkou sílu, kterou lze kultivovat. Máte v sobě duševní energii, které se říká modlitba."

"To jsem už slyšel," řekl jsem. "Ale pořád ještě nevím, jak jí užívat."

Usmál se a začal vstávat.

"Vím, ale to se naučíte."

Ležel jsem na lůžku ve svém pokoji a přemýšlel o tom, co mi láma řekl. Láma ukončil náš rozhovor rychle; ani mi nedal možnost zeptat se ho na další věci.

"Teď si jděte odpočinout," řekl a hlasitým zvoncem přivolal několik mnichů. "Zítří si opět promluvíme." Později jsem všechno, co láma řekl, vyprávěl Džampovi a Yinovi. Po rozhovoru s lámou jsem měl víc otázek než předtím. Nevěděl jsem, kam odešel Will, ani co znamená volání Shambhaly. Všechno mi připadalo bizarní a nebezpečné. Ani Yin, ani Džampa o těchto věcech nechtěli mluvit. Zbytek večera jsme jedli a pozorovali krajinu. Spát jsme šli brzy. Teď jsem ležel a díval se na strop. V hlavě se mi honila spousta myšlenek a nemohl jsem usnout. Několikrát jsem si v duchu vybavil všechno, co se stalo od chvíle mého příjezdu do Tibetu, a pak jsem usnul neklidným spánkem. Zdálo se mi o tom, jak se prodírám davu lidí v ulicích Lhasy a hledám útočiště v jednom z klášterů. Mniši, kteří otevřeli dveře, se na mě podívali a dveře rychle zavřeli. Pronásledovali mě vojáci. Běžel jsem tmavými uličkami, až jsem na konci jedné z nich uviděl světlo. Když jsem přišel blíž, světlo zmizelo, ale před sebou jsem viděl jakousi bránu. Vojáci běželi za mnou a já proběhl bránou a ocitl se v jakési ledové krajině... Náhle jsem se probudil. Kde jsem? Pomalu jsem rozpoznal pokoj. Vstal jsem z postele a šel k oknu. Na východě se právě rozednívalo a já se snažil zapomenout na svůj sen a jít zpátky do postele. Bylo to zbytečné, neboť jsem byl úplně probuzený a nechtělo se mi spát.

Oblékl jsem se a šel do zahrady Tam jsem si sedl na zdobenou kovovou lavici. Jak jsem pozoroval východ slunce, něco jsem za sebou uslyšel. Od kláštera ke mně šel nějaký muž. Byl to láma Rigden. Vstal jsem a láma se hluboce uklonil.

"Vstával jste brzy," řekl. "Doufám; že jste se dobře vyspal."

"Ano," řekl jsem a sledoval, jak hodil rybám hrst zrní do kašny. Voda se rozvířila.

"Co se vám zdálo?" zeptal se.

Řekl jsem mu o honičce a světle. Překvapeně se na mě podíval.

"Prožil jste něco podobného i v bdělém stavu?" zeptal se.

"Už několikrát během této cesty," řekl jsem. "Lamo, co se děje?"

Usmál se a posadil se na lavici naproti mně.

"Pomáhají vám ochránci. "

"Tomu nerozumím. Kdo jsou ti ochránci? Will nechal Yinovi zprávu, ve které se o nich zmiňuje, ale já o nich nikdy neslyšel."

"Pocházejí z duchovního světa. Na Západě se jim říká andělé, ale jsou mnohem tajemnější, než se většina lidí domnívá. Myslím, že je opravdu znají jen lidé v Shambhale. Legendy říkají, že se pohybují se světlem Shambhaly." Láma se odmlčel a hluboce se na mě zahleděl. "Už jste se rozhodl, zda odpovíte na toto volání?"

"Nevěděl bych, co dělat," řekl jsem.

"Legendy vás povedou. Říkají, že poznáme dobu, kdy bude nutné objevit Shambhalu, neboť mnoho lidí začne chápat, jak se žije v Shambhale. Lidé pochopí podstatu energie modlitby. Modlitba není síla, kterou realizujeme jen při modlení v určité situaci. Modlitba působí vždycky."

"Mluvíte o konstantním poli modlitby, že ano," řekl jsem.

"Ano. Každý člověk pomáhá vytvářet všechno, co očekává, všechno dobré i špatné, vědomé i nevědomé. Naše modlitba je energie, která z nás vyzařuje všemi směry. U většiny lidí, kteří myslí normálním způsobem, je tato síla velice slabá. Ale u tvůrčích a úspěšných lidí je toto energetické pole velmi silné, i když je obvykle nevědomé. Tito lidé mají silné pole, protože vyrůstali v prostředí, kde se naučili očekávat úspěch jako něco víceméně samozřejmého, protože měli dobré vzory, jež napodobovali. Legendy však říkají, že o existenci této síly se brzy dovědí všichni lidé a že pochopí, že je možné posilovat naši schopnost tuto energii užívat. Tohle všechno vám říkám proto, abych vám vysvětlil, jak odpovědět na volání Shambhaly. Chcete-li najít toto posvátné místo, musíte systematicky rozšiřovat své energetické pole, až nakonec budete vyzařovat dostatečné množství tvůrčí energie, abyste se tam dostal. Postup je vysvětlen v legendách a skládá se ze tří základních fází. Existuje ještě čtvrtý stupeň, ale ten je známý jen lidem v Shambhale. Proto je nalezení Shambhaly tak obtížné. I člověk, který zvládne třetí fázi rozšiřování energetického pole, potřebuje pomoc, aby našel cestu do Shambhaly. Ochránci mu musejí otevřít bránu."

"Říkáte, že tito ochránci jsou duchovní bytosti. Jsou to duše v posmrtném světě, které nás vedou?"

"Ne, ochránci nejsou duše. Jsou to bytosti, které člověka probouzejí a vedou. Ochránci nejsou a nikdy nebyli lidskými bytostmi."

"Jsou ochránci totéž co andělé?"

Láma se usmál.

"Ochránci jsou to, co jsou. Tvoří jednu realitu. Každé náboženství jim říká jinak, právě tak jako každé náboženství popisuje Boha svým vlastním způsobem. Energie lásky je však v každém náboženství stejná. Každé náboženství má svou vlastní historii tohoto vztahu a svůj vlastní způsob, jak o něm hovoří, ale existuje jen jediný Boží zdroj. Právě tak je tomu s anděly."

"Takže vy nejste ortodoxní buddhisté?"

"Naše sekta a legendy, z nichž vycházíme, mají své kořeny v buddhismu, ale naším cílem je syntéza všech náboženství. Věříme, že každé náboženství má svou pravdu, kterou je nutno sloučit se všemi ostatními. Toho lze dosáhnout, aniž ztratíte nezávislost nebo základní pravdu svého tradičního způsobu života. V zásadě bych se mohl nazývat křesťanem nebo židem nebo muslimem. Věříme, že ti, kteří žijí v Shambhale, také pracují pro integraci veškerého náboženského poznání. Dělají to ve stejném duchu, v jakém dalajláma provádí své obřady, které zná každý, kdo má upřímné srdce."

Díval jsem se na něho a snažil se pochopit.

"Nesnažte se to pochopit všechno najednou," řekl láma. "Jen si uvědomte, že integrace veškerého náboženského poznání je důležitá, má-li energie modlitby překonat nebezpečí, jež představují ti, kteří mají strach. Také si pamatujte, že ochránci skutečně existují."

"A proč nám pomáhají?" zeptal jsem se.

Láma se zhluboka nadechl a usilovně přemýšlel. Zdálo se, že nemůže najít uspokojivou odpověď.

"Tomu se snažím porozumět celý život," řekl nakonec. "Ale musím přiznat, že to nevím. Myslím, že to je velké tajemství Shambhaly a že jej neodhalíme, dokud nepochopíme Shambhalu."

"Vy si však myslíte, že mi ochránci pomáhají," řekl jsem.

"Ano," řekl láma pevným hlasem. "A pomáhají i vašemu příteli Willovi."

"A co Yin. Jakou roli v tom hraje on?"

Yin se setkal s Willem v tomto klášteře. I Yinovi se o vás zdálo, ale v jiné souvislosti než mně a dalším lámům. Yin vystudoval v Anglii a zná západní zvyky. Bude vaším rádcem, ačkoli se zdráhá, jak jste si jistě všiml. Nechce totiž nikoho zklámat. Bude vaším rádcem a dovede vás tak daleko, jak bude moci."

Láma se opět odmlčel a podíval se na mě, jako by očekával další otázku.

"A co čínské úřady?" zeptal jsem se. "Co ty dělají? Proč je tak zajímavá, co se děje?"

Láma sklopil oči.

"Nevím. Pravděpodobně mají pocit, že se něco děje se Shambhalou. Vždycky se snažily, potlačit tibetskou duchovnost, ale zdá se, že se teď dověděly o naší sektě. Musíte být velice opatrný. Mají z nás velký strach." Nevěděl jsem, co říci.

"Už jste se rozhodl?" zeptal se.

"Jestli půjdu?"

Soucítěně se usmál.

"Ano."

"Nevím. Nejsem si jistý, zda mám odvahu riskovat, že přijdu o všechno."

Láma se na mě jen díval. Pak kývl hlavou.

"Mluvil jste o poslání naší generace," řekl jsem. "Stále tomu nerozumím."

"Druhá světová válka a studená válka byly problémy předešlé generace. Technologický pokrok dal národům mocné zbraně. Síly totalitarismu se ve své vlastenecké horlivosti snažily porazit demokratické země. Bývaly by zvítězily, kdyby řadoví občané odmítli bojovat a umírat za svobodu. Vy máte jiný úkol, než měli vaši rodiče. Vaše generace má úplně jiné poslání. Předchozí generace musela bojovat proti konkrétním despotům se zbraní v ruce. Vy musíte bojovat proti možnosti jakéhokoli despotismu. K tomu musíte užívat duševní a duchovní energie. Musíte bojovat proti samotné myšlence války a nepřátelství. K tomu je třeba stejného hrdinství. Rozumíte tomu? Vaši rodiče by nikdy nemohli udělat to, co udělali, kdyby nebyli vytrvalí. I vy musíte být vytrvalí. Síly totalitarismu nezmizely. Pouze se přestaly projevovat ve snaze národů vytvářet impéria. Síly despotismu jsou dnes mnohem jemnější, využívají naší závislosti na technologii a naší touhy po pohodlí. Snaží se centralizovat veškerý technologický pokrok ve svých rukou, aby si zajistily ekonomickou moc a mohly řídit budoucí vývoj světa. Bojovat proti nim silou není dnes možné. Demokracii musíme bránit novým způsobem. Musíme užívat moci naší vize a našich očekávání, která z nás proudí jako neustálá modlitba. Tato moc je silnější, než si kdokoli uvědomuje. Musíme ji zvládnout a začít ji užívat, než bude příliš pozdě. Zdá se, že v Shambhale se dnes něco mění. Shambhala se otvírá."

Láma mě pozoroval s ocelovým odhodláním.

"Musíte odpovědět na volání Shambhaly," pokračoval. "Jedině tak můžete uctít to, co před vámi udělali vaši otcové."

Jeho slova mě naplnila úzkostí.

"Co musím udělat nejdřív?" zeptal jsem se.

"Rozšířit svou energii," odpověděl láma. "To nebude snadné, neboť vám v tom bude bránit váš strach a hněv. Budete-li však vytrvalý, brána se vám otevře."

"Brána?"

"Ano, naše legendy hovoří o několika bránách do Shambhaly. Jedna je ve východním Himálaji v Indii, druhá na severozápadě na hranici Číny a třetí daleko na severu v Rusku. Znamení vás povedou ke správné bráně. Až se vám bude zdát, že je všechno ztraceno, hledejte ochránce."

Zatímco láma mluvil, Yin vyšel ven s našimi taškami.

"Tak dobře," řekl jsem s pocitem vzrůstající hrůzy. "Zkusím to."

Nemohl jsem uvěřit, že ta slova vycházejí z mých vlastních úst.

"Nebojte se," řekl láma. "Yin vám pomůže. Pamatujte si však, že než najdete Shambhalu, musíte zvýšit hladinu energie, která z vás vyzářuje do světa. Dokud to neuděláte, nemůžete mít úspěch. Musíte zvládnout sílu svých očekávání."

Podíval jsem se na Yina. Ten se jen pousmál.

"Je čas vyrazit," řekl.

KULTIVOVÁNÍ ENERGIE

Vyšli jsme z kláštera. U silnice stál hnědý, asi deset let starý džíp. Když jsme k němu přišli, všiml jsem si, že jsou v něm bedny se sušeným jídlem, spací pytle a teplé kabáty. Vzadu bylo připevněno několik rezervních nádrží na benzin.

"Odkud se tohle všechno vzalo?" zeptal jsem se.

Yin na mě mrkl.

"Na tuhle cestu se připravujeme už dlouhou dobu."

Od kláštera jsme jeli několik kilometrů na sever a pak jsme odbočili ze široké štěrkové silnice na úzkou cestu, která nebyla o moc širší než pěšina. Několik kilometrů jsme jeli mlčky. Nevěděl jsem, co mám říci. Vydal jsem se na tuto cestu díky tomu, co mi řekl láma, a díky tomu, co pro mě udělal Will v minulosti, ale teď mě začal přemáhat pocit úzkosti. Snažil jsem se překonat strach a přemýšlel jsem o lamových slovech. Co tím myslel, když říkal, že musím "zvládnout sílu svých očekávání"?

Pohlédl jsem na Yina. Ten se soustředil na řízení.

"Kam jedeme?" zeptal jsem se.

Aniž se na mě podíval, řekl:

"Touhle zkratkou se dostaneme k Dálnici přátelství. Musíme jet na jihozápad do Tingri poblíž Everestu. Cesta nám bude trvat skoro celý den. Budeme dost stoupat."

"Je ta oblast bezpečná?"

Yin se na mě podíval.

"Budeme velice opatrní. Musíme najít pana Hanha."

"Kdo je to?"

"Pan Hanh ovládá první fázi rozšiřování energie lépe, než kdokoli jiný. Pochází z Thajska a je velmi vzdělaný." Zavrtěl jsem hlavou.

"Nejsem si jistý, zda tomu rozšiřování energie rozumím. Co je to?"

"Víte, že máte energetické pole, že ano. Pole modlitby, které z vás neustále vyzařuje."

"Ano, vím."

"A také víte, že toto pole má účinek na všechno, co se děje ve světě. Víte, že může být buď malé a slabé, nebo velké a silné."

"Myslím, že ano."

"Jsou přesné způsoby, jak můžete toto pole rozšiřovat, abyste se stal mocnějším. Legendy říkají, že se to jednou naučí všichni lidé. Vy se to ovšem musíte naučit už teď, chcete-li se dostat do Shambhaly a najít Willa."

"A vy umíte rozšiřovat své energetické pole?" zeptal jsem se.

Yin svraštil obočí.

"To jsem neřekl."

Jen jsem se na něho díval. To je nádhera, pomyslel jsem si. Jak se to mám naučit já, když s tím má potíže i Yin? Několik hodin jsme jeli mlčky, jen jsme jedli ořechy a zeleninu. Jednou jsme zastavili u benzinové pumpy. Po setmění jsme projeli Tingri.

"Tady musíme být velmi opatrní," řekl Yin. "Jsme blízko kláštera Rongphu a základního tábora Everest a čínští vojáci sledují turisty a horolezce. Budeme mít také neuvěřitelný výhled na severní svahy Everestu."

Projeli jsme ostrými zatáčkami a dostali se k několika starým dřevěným stavením. Za nimi byl prostý dům z hliněných cihel. Kolem domu byly bezvadně udržované květinové záhony a skalky. Když jsme zastavili, na verandu vyšel velký muž v barevném, ručně vyšívaném hábitu. Vypadal asi na šedesát, ale pohyboval se, jako by byl mnohem mladší. Měl úplně vyholenou hlavu. Yin na něho zamával. Když ho muž poznal, usmál se a šel k nám. Oba chvíli mluvili tibetsky. Potom Yin ukázal na mě a řekl:

"Tohle je můj americký přítel."

Řekl jsem Hanhovi, jak se jmenuji, a on se mírně uklonil a podal mi ruku.

"Budte vítán," řekl. "Pojďte dovnitř, prosím."

Zatímco Hanh šel k domu, Yin se otočil a natáhl se do džípu pro svůj tlumok.

"Vezměte si svou tašku," řekl mi.

Vnitřek domu byl skromný, byl však plný barevných tibetských obrazů a kobereců. Vstoupili jsme do malého obývacího pokoje, ale viděl jsem do většiny ostatních místností. Vlevo byla malá kuchyňka a ložnice, vpravo místnost, která vypadala jako nějaká ordinace. Uprostřed místnosti stál masérský stůl a podél jedné stěny byly skřínky a malé umyvadlo. Yin řekl Hanhovi něco tibetsky a já zaslechl, jak opakuje moje jméno. Hanh se k němu se zájmem naklonil. Podíval se na mě a zhluboka nadechl.

"Jste velmi vystrašený," řekl mi a pozorně si mě prohlížel.

"Neříkejte," odpověděl jsem.

Hanh se usmál mému sarkasmu.

"Něco s tím musíme udělat, chcete-li dokončit svou cestu." Pomalu mě obešel a zkoumal moje tělo.

"Lidé v Shambhale žijí jinak, než většina ostatních lidí," řekl. "Vždycky tak žili. Už po tisíciletí existuje velký rozdíl mezi energetickou úrovní většiny lidí a těch, kteří žijí v Shambhale. V důsledku vývoje a všeobecného zvyšování vědomí se poslední dobou tento rozdíl zmenšuje. Nicméně je stále velký."

Podíval jsem se na Yina. Zdálo se, že je stejně nervózní, jako já. Hanh si toho všiml také.

"Yin je stejně vyděšený jako vy," řekl. "Ale uvědomuje si, že strach se dá zvládnout. Myslím, že vy to ještě nevíte. Budete se muset naučit jednat a myslet jako lidé v Shambhale. Nejdřív musíte kultivovat svou energii a pak ji musíte stabilizovat." Hanh se odmlčel a opět se soustředil na moje tělo. Pak se usmál.

"Máte mnoho zkušeností," řekl. "Měl byste být silnější."

"Možná dost dobře nerozumím energii," odpověděl jsem.

"Ale rozumíte." Hanh se usmál širokým úsměvem. "Jen nechcete změnit způsob svého života. Vzrušují vás nové myšlenky, ale žijete nevědomě, jako jste žil vždycky."

Náš rozhovor nepokračoval tak, jak bych si byl přál, a můj strach ustoupil mírné podrážděnosti. Hanh mě ještě několikrát obešel a pozorně zkoumal mé tělo.

"Na co se díváte?" zeptal jsem se.

"Když mám odhadnout něčí energetickou úroveň, nejdřív se dívám na jeho držení těla," řekl Hanh věcně. "Vaše držení těla není špatné, ale musel jste na tom pracovat, že ano?"

Hanh byl velice vnímavý. Když jsem byl mladý, během roku jsem rychle vyrostl a následkem toho jsem se strašně hrbil. Pořád mě bolela záda. To se zlepšilo, teprve když jsem začal cvičit základní jógické pozice.

"Energie vám ještě neproudí moc dobře do horní části těla," dodal Hanh.

"To poznáte pouhým pohledem?" zeptal jsem se.

"Také to cítím. Síla vaší energie se projevuje jako stupeň vaší přítomnosti v místnosti. Zajisté jste se už setkal s charismatickým člověkem, který vstoupil do místnosti a naplnil ji svou přítomností."

"Ovšem." Vzpomněl jsem si na muže, kterého jsem viděl u hotelového bazénu v Káthmándú.

"Čím víc má člověk energie, tím víc druzí cítí jeho přítomnost. Tato energie se u mnoha lidí projevuje skrze jejich ego, takže je zpočátku silná, ale velmi rychle se rozptýlí. U některých lidí je tato energie stálá a spolehlivá." Přikývl jsem.

"Naštěstí jste otevřený," pokračoval Hanh. "V minulosti jste měl nějaký mystický zážitek, náhlý příliv boží energie, že ano?"

"Ano," řekl jsem. Vzpomněl jsem si na svůj zážitek na vrcholku jedné hor v Peru. Ta vzpomínka byla stále živá. Tehdy jsem byl na konci svých sil. Byl jsem přesvědčen, že mě zabijí peruánští vojáci, když mě náhle naplnil neobvyklý pocit klidu, euforie a lehkosti. Poprvé v životě jsem zažil to, čemu mystici říkají transformativní stav

"Jak vás ta energie naplnila?" zeptal se Hanh. "Řekněte mi přesně, jak se to stalo?"

"Náhle mě zaplavil pocit hlubokého klidu a všechn můj strach zmizel."

"Jak se ta energie pohybovala?"

O tom jsem nikdy nepřemýšlel, ale teď jsem si rychle vzpomněl.

"Zdálo se, že mi energie proudí vzhůru páteří a pak temenem hlavy ven. Měl jsem pocit, jako bych se vznášel. Jako by mě nějaká šňůrka na temeni hlavy tahala vzhůru."

Hanh souhlasně přikývl a pak se mi podíval do očí. "A jak dlouho to trvalo?"

"Moc dlouho ne," odpověděl jsem. "Ale naučil jsem se vdechovat krásu kolem sebe, abych ten pocit opět vyvolal."

"Vaše cvičení něco postrádá," řekl Hanh. "Musíte se naučit vdechovat energii a pak ji vědomě udržovat na vysoké úrovni. To je první fáze rozšiřování energie, kterou musíte zvládnout. Musíte vdechovat co největší množství energie. To se dělá určitým způsobem, aby vaše činnost neoslabovala vaše energetické pole."

Na chvíli se odmlčel.

"Rozumíte? Zbytek svého života musíte podporovat vyšší energii. Musíte být vytrvalý."

Čtverácky na mě mrknul.

"Musíte žít moudře. Pojďme se najíst."

Na chvíli zmizel v kuchyňce. Pak se vrátil s mísou zeleniny a nějakou omáčkou. Zavedl nás ke stolu a dal zeleninu do tří misek. Brzy jsem pochopil, že jídlo je součástí lekce, kterou mi dává. Při jídle Hanh pokračoval.

"Pokud jíte mrtvé látky, nemůžete ve svém těle udržovat vysokou hladinu energie."

Odvrátil jsem zrak a přestal poslouchat. Jestliže to měla být lekce o zdravé stravě, raději bych ji vynechal. Zdálo se, že můj postoj Hanha rozzlobil.

"Jste blázen," téměř zakřičel. "Na této informaci může záviset váš život a vy se ji nechcete dovědět. Co si vlastně myslíte? Domníváte se, že můžete žít, jak se vám zlíbí, a přesto dělat důležité věci?"

Po chvíli se uklidnil a podíval se na mě. Uvědomil jsem si, že jeho hněv je částečně upřímný a částečně předstíraný. Napadlo mě, že mi dává informace na několika úrovních najednou. Hleděl jsem na něho a nemohl jsem se ubránit úsměvu. Hanh byl velice milý. Poklepal mě po rameni a usmál se.

"Většina lidí má v mládí spoustu energie a nadšení, ale ve středním věku se jejich život zpomalí a oni předstírají, že si to neuvědomují. Koneckonců jejich přátelé dělají totéž, a tak tráví stále víc času vysedáváním a jedením jídla, které jim chutná. Brzy začnou mít chronické zdravotní potíže, které připisují svému věku, ale jednoho dne vážně onemocní a musejí jít k lékaři. Ten se obvykle nezabývá prevencí, a tak jim předepíše nějaké léky. Někdy se jejich stavlepší, jindy ne. Později dostanou nějakou nemoc, která se stále zhoršuje, a oni si uvědomí, že umírají. Utěšuje je pouze přesvědčení, že totéž se děje všem lidem a že je to nevyhnutelné. Hrozné je, že k tomuto oslabení energie dochází do určité míry i u lidí, kteří se snaží žít duchovním životem."

Hanh se ke mně naklonil a předstíral, že se rozhlíží na všechny strany, aby zjistil, zda nás někdo neposlouchá.

"To se týká i některých našich nejváženějších lámů."

Bylo mi do smíchu, ale neodvážil jsem se.

"Chceme-li mít víc energie a přitom jíme jídlo, které nás o ni připravuje, nikam se nedostaneme. Musíme ohodnotit všechnu energii, kterou přijímáme do svého energetického pole, zejména stravu, a musíme se vyhýbat všemu škodlivému."

Hanh se ke mně opět naklonil.

"To je pro většinu lidí velmi obtížné, neboť jsme všichni zvyklí na jídla, která jíme, a většina z nich je strašně jedovatá."

Na chvíli se zahleděl stranou.

"Vím, že se o jídle píše spousta rozporuplných věcí," pokračoval. "Ale pravda je také dostupná. Každý z nás musí dělat vlastní výzkum. Všichni jsme duchovní bytosti, které přicházejí na tento svět, aby rozšířily své energetické pole. Hodně z toho, co tu nacházíme, je myšleno výhradně pro zábavu a uspokojení smyslů, a to oslabuje naši energii a vede nás k tělesnému zhroucení. Věříme-li ovšem, že jsme duchovní energetické bytosti, musíme se vyhybat těmto svodům. Když se podíváte na náš vývoj, uvidíte, že jsme vždycky museli experimentovat, abychom zjistili, která jídla jsou pro nás dobrá a která by nás zabila. Snězte tuto rostlinu a budete žít; snězte tamtu rostlinu a umřete. Dnes už víme, co nás zabíjí, ale teprve si začínáme uvědomovat, která jídla nám prodlužují život a udržují naši energii na vysoké úrovni a která nás nakonec vyčerpávají."

Hanh se na okamžik odmlčel, jako by přemýšlel o tom, zda mu rozumím.

"Lidé v Shambhale tohle všechno vědí," pokračoval. "Vědí, co to znamená – být lidé. Vypadáme, jako bychom se skládali z hmotné látky, z masa a kostí, ale skládáme se z atomů! Jsme čistá energie! Vaše věda tento fakt dokázala. Když se podíváme na atomy, nejdříve zaznamenáme hmotné částice; ty se však na hlubších úrovních mění v proudění čisté energie, vibrující určitou rychlostí. A když přemýšlíme o jídle z tohoto hlediska, uvědomíme si, že to, co jíme, ovlivňuje náš vibrační stav. Některá jídla urychlují vibraci naší energie, zatímco jiná ji zpomalují. Tak je to jednoduché. Všechny nemoci jsou důsledkem snížení vibrační energie. Když se vibrace naší energie zpomalí na určitou rychlost, přírodní síly začnou rozkládat naše tělo."

Podíval se na mě, jako by řekl něco velice hlubokého.

"Myslíte skutečně fyzicky rozklad?" zeptal jsem se.

"Ano. Když někdo umře, buňky v jeho těle okamžitě ztratí svou vibraci a stanou se kyselými. To signalizuje mikrobům, virům a bakteriím tohoto světa, že přišel čas rozložit tuto mrtvou tkáň. To je jejich úkol ve vesmíru. Vrátit tělo zemi. Už jsem řekl, že oslabení naší energie způsobené nezdravým jídlem nás činí náchylnými k onemocnění. Děje se to takto. Strávené jídlo zanechává v našem těle odpadové látky. Tyto látky jsou buď kyselé, nebo alkalické. Jsou-li alkalické, tělo se jich zbavuje rychle a bez velké ztráty energie. Jsou-li však kyselé, krevní a lymfatický systém se jich zbavuje obtížně, a proto zůstávají v krystalické formě v našich orgánech a tkáních. Tyto krystaly s nízkou vibrací vytvářejí bloky a narušují vibrační úroveň našich buněk. Čím víc je těchto kyselých látek, tím kyselejší jsou naše tkáně. A hádajte, co se stane?"

Hanh se na mě opět dramaticky podíval.

"Objeví se nějaký mikrob a řekne si: "Tohle tělo je připraveno k rozkladu." Chápete to? Jakmile organismus umře, jeho tělo se stane vysoce kyselým prostředím a je velmi rychle pozřeno mikroby. Ti nás začnou napadat, kdykoli se přiblížíme k tomuto stavu srnutí. Všechny lidské nemoci jsou důsledkem takových útoků."

Dokonale jsem tomu rozuměl. Kdysi dávno jsem našel na internetu nějaké údaje o koncentraci vodíkových iontů v těle. Kromě toho to vím intuitivně.

"Takže říkáte, že nás nevhodné jídlo činí náchylnými k onemocnění?" zeptal jsem se.

"Ano, nevhodné jídlo může snížit naši energetickou úroveň natolik, že přírodní síly začnou rozkládat naše tělo."

"A co nemoci, které nejsou způsobeny mikroby?"

"Všechny nemoci jsou způsobeny činností mikrobů. Váš vědecký výzkum to dokazuje. Byli objeveni mikrobi, kteří způsobují arteriální poruchy srdce a růst rakovinných nádorů. Uvědomte si, že mikrobi pouze plní svou funkci. Skutečnou příčinou našich nemocí je nezdravá strava, která vytváří kyselé prostředí."

Hanh se odmlčel a pak řekl:

"Snažte se to pochopit. My lidé jsme buď v alkalickém stavu vysoké energie, nebo v kyselém stavu, který signalizuje mikrobům v našem těle i v okolním světě, že jsme připraveni rozložit se. Nemoc je doslova uhníváním určité části těla, neboť mikrobi dostali signál, že už jsme mrtví."

Hanh se na mě opět čtverácky zadíval.

"Odpusťte, že mluvím tak bez obalu," řekl. "Ale nemáme moc času. Jídlo, které jíme, určuje, v jakém stavu jsme. Jídla, která zanechávají v našem těle kyselé odpadní látky, jsou těžká, sladká a příliš zpracovaná jídla, jakými jsou například maso, moučná jídla, alkohol, káva a sladké ovoce. Alkalická jídla jsou lehčí a zdravější. Patří k nim čerstvá zelenina a zeleninová šťáva, avokádo, rajčata, grapefruit a citron. Už to nemůže být jednodušší. Jsme duchovní bytosti v energetickém, duchovním světě. Lidé v západním světě se domnívají, že vařené maso a zpracované jídlo je zdravé. Dnes však víme, že tato strava vytváří podmínky pro pomalý rozklad, který nás časem zničí. Všechny vážné nemoci, které dnes trápí lidstvo – arterioskleróza, artritida, AIDS a zejména rakovina – vznikají proto, že si znečišťujeme tělo, což signalizuje mikrobům, že jsme připraveni umřít. Vždycky jsme se divili, proč někteří lidé ne onemocní, i když jsou vystaveni stejným mikrobům jako všichni ostatní. Vysvětlením je skutečnost, že jejich vnitřní tělesné prostředí je jiné. Dnes naštěstí víme, že i když máme překyselené tkáně a pomalu se začínáme rozkládat, můžeme proces rozkladu zastavit tím, že začneme jíst alkalickou stravu."

Hanh teď mával oběma rukama a pozoroval mě rozzářenýma očima.

"Pokud jde o principy vysoce energetického těla, stále žijeme v době temna. Lidé mají žít sto padesát let. My však jíme takovou stravu, která nás okamžitě začne ničit. Všude vidíme lidi, kteří se nám rozkládají přímo před očima. Tak tomu však být nemusí."

Hanh se odmlčel a zhluboka nadechl. "Lidé v Shambhale žijí jinak."

Po chvíli si mě Hanh opět začal prohlížet ze všech stran.

"Tak... to by bylo asi tak všechno," uzavřel. "Legendy říkají, že nejdřív musíme naučit jíst zdravé jídlo. Teprve pak se můžeme úplně otevřít vnitřním zdrojům energie, které urychlí naše vibrace."

Hanh odstrčil svou židli dozadu a změřil si mě.

"Naši nadmořskou výšku zvládáte dobře, ale přesto vám radím, abyste si odpočinul."

"To je výborný nápad," řekl jsem. "Jsem utahaný."

"Máme za sebou dlouhý den," řekl Yin.

"Očekávejte sen," dodal Hanh a zavedl mě do ložnice.

"Očekávat sen?"

Hanh se otočil.

"Ano, jste silnější, než si myslíte."

Zasmál jsem se.

Náhle jsem se probudil a podíval se z okna. Slunce bylo vysoko na obloze. Žádný sen. Obul jsem se a šel do vedlejší místnosti. Hanh a Yin už seděli u stolu.

"Jak jste se vyspal?" zeptal se Hanh.

"Dobře," řekl jsem a posadil se na židli. "Ale nic se mi nezdálo."

"Protože nemáte dost energie," řekl Hanh nepřítomně. Opět se na mě upřeně díval. Uvědomil jsem si, že sleduje způsob, jak sedím.

"Na co se díváte?" zeptal jsem se.

"Takhle se ráno probouzí?" zeptal se Hanh.

Vstal jsem: "Co má být?"

"Ráno musíte nejdřív probudit své tělo a začít přijímat energii. Teprve pak můžete dělat jiné věci."

Stál s široce rozkročenýma nohama a rukama opřenýma v pase. Pak dal nohy k sobě a zvedl paže. Jeho tělo se zvedlo jedním plynulým pohybem. Stál teď na špičkách a dlaně měl pevně spojené nad hlavou. Překvapeně jsem zamrkal. V pohybu jeho těla bylo něco neobvyklého, ale nevěděl jsem co. Zdálo se, že se vznesl vzhůru, aniž použil svalů. Když jsem se na něho znovu podíval, usmál se širokým úsměvem. Pak ke mně přistoupil velmi pružným krokem. Opět jsem zamrkal.

"Většina lidí se probouzí pomalu," řekl. "Ke snídani si dají kávu, aby se rozhýbali. Pak jdou do práce, kde se celý den hrbí nad stolem nebo užívají jen určité svaly. Jejich tělo si na to zvykne a energie přestane volně proudit. Abyste mohl přijímat veškerou dostupnou energii, musíte mít tělo otevřené. Toho dosáhnete tím, že si každé ráno procvičíte všechny svaly. Začínáte od svého energetického centra."

Hanh ukázal na místo těsně pod pupkem.

"Když začnete v tomto centru, vaše svaly budou pracovat na nejvyšší úrovni koordinace. To je základní princip všech bojových a tanečních disciplín. Můžete si vymyslet také své vlastní pohyby."

Pak mi ukázal spoustu pohybů, jaké jsem nikdy neviděl. Připomínaly mi přenášení váhy těla při cvičení tai-tchi, ale bylo jasné, že si přidal mnoho vlastních pohybů.

"Vaše tělo vám řekne, jak se máte pohybovat, abyste uvolnil zablokovanou energii."

Postavil se na jednu nohu, naklonil se a rozmáchl se paží, jako by chtěl hodit míč, ale přitom se rukou téměř dotkl podlahy. Pak se na druhé noze otočil na místě. Vůbec jsem nepostřehl, jak přenáší váhu těla. Opět se mi zdálo, že se vznáší. Snažil jsem se soustředit, ale Hanh se náhle zastavil, jako by fotograf zmrazil jeho pohyb na fotografii, což mi připadalo nemožné. Stejně neočekávaně pak vykročil ke mně.

"Jak to děláte?" zeptal jsem se.

"Začal jsem pomalu a pamatoval si základní princip. Když se pohybujete ze svého energetického centra a očekáváte, že do vás bude proudit energie, začnete se pohybovat stále lehčeji. Chcete-li to dělat dokonale, musíte být schopni otevřít se boží energii, kterou v sobě máte."

Podíval se na mě.

"Vzpomínáte si dobře na svůj mystický zážitek?"

Opět jsem si vybavil svůj zážitek na vrcholku hory.

"Myslím, že ano," řekl jsem.

"To je dobře," pokračoval. "Pojdme ven."

Yin vstal, usmál se a pak jsme šli za Hanhem do zahrady. Po několika schodech jsme vystoupili na malé prostranství porostlé řídkou hnědou trávou. Kolem nás byly velké nepravidelné balvany protkané červenými a hnědými žilami. Hanh mi řekl, abych si sedl na zem, a posadil se vedle mě. Yin se posadil za námi. Vzdálené hory byly ozářené žlutým slunečním světlem. Jejich krása mě ohromila.

"Legendy říkají," začal Hanh, "že všichni lidé jednou získají schopnost otevřít se vyšší energii. K tomu dojde teprve tehdy, až si lidé uvědomí, že takové vědomí je možné. Pak začneme chápat všechny faktory týkající se kultivace a udržování vyšších úrovní energie."

Hanh se odmlčel a podíval se na mě.

"Už znáte základní postup, ale musíte rozšířit své smysly. Legendy říkají, že se nejdřív musíte uklidnit a vnímat své okolí. Většina z nás si jen málokdy dobře všímá věcí kolem nás. Okolní svět nám připadá vedlejší, protože se zabýváme tím, co děláme. Musíme si však uvědomit, že všechno ve vesmíru je plné duchovní energie. Všechno je součástí Boha. Musíme se vědomě spojit s boží podstatou v naší duši. Jak víte, měřítkem toho, zda jsme ve spojení s touto energií, je náš smysl pro krásu. Vždycky se ptejte sám sebe: jak krásně všechno vypadá? Ať už něco vypadá na první pohled jakkoli, budeme-li se snažit, najdeme v tom krásu. Stupeň krásy, kterou vnímáme, je měřítkem množství boží energie, kterou přijímáme."

Hanh pokračoval, zatímco já vnímal – opravdu vnímal – všechno kolem sebe.

"Jakmile začneme navazovat spojení a vnímat boží energii, všechno se nám začne jevit jasnější. Vnímáme jedinečné tvary a barvy. Tento druh vnímání nám umožňuje vdechovat víc energie. Energie nepřichází ani tak z okolního světa – ačkoli ji můžeme přijímat z některých rostlin nebo posvátných míst. Posvátná energie přichází z našeho spojení s boží podstatou. Všechno kolem nás – květiny, kameny, tráva, hory, umění – je krásnější než cokoli, co většina lidí vnímá. Jediné, co musíme udělat, když se otvíráme boží energii, je urychlit své energetické vibrace, a tím svou vnímavost, abychom viděli svět takový, jaký opravdu je. Rozumíte? Lidé už žijí ve světě nádherných barev a tvarů. Nebe je tady na zemi. My však nejsme dost otevření své vnitřní energii, takže to nevidíme."

S úžasem jsem naslouchal. Bylo mi to teď jasnější než kdykoli předtím. Zhluboka jsem se nadechl.

"Dýchejte a dívejte se, jak se všechno kolem vás stává krásnější," řekl Hanh.

Znovu jsem se podíval na skály a hory kolem nás a ke svému překvapení jsem zjistil, že nejvyšší hora v dálce je Everest. Z nějakého důvodu jsem si do té chvíle neuvědomil jeho tvar.

"Ano, ano, dívejte se na Everest," řekl Hanh.

Všiml jsem si, že zasněžené zvlněné hřebeny tvoří schody stoupající k vrcholu. Ten pohled probudil mé smysly a nejvyšší hora na světě mi najednou připadala na dosah ruky.

"Nepřestávejte dýchat," řekl Hanh. "Vaše vibrace a vnímavost se ještě zvýší. Všechno se rozzáří, jako by to bylo osvětleno zevnitř." Opěť jsem zhluboka nadechl. Začal jsem se cítit lehčí a bez nejmenšího úsilí jsem vzpřimil záda. Cítil jsem se stejně jako tenkrát v Peru. Hanh mě pozoroval a pokyvoval hlavou.

"Vaše schopnost vnímat krásu je známkou toho, že do vás vstupuje boží energie. Jsou však další měřítka. Budete se cítit lehčí," pokračoval Hanh. "Energie bude proudit vašim tělem vzhůru a začne vás zvedat. Začnete si jasněji uvědomovat, kdo jste a co tu děláte. Budete mít sny a intuice o tom, co vás v životě čeká."

Odmlčel se a opět se podíval na mé tělo. Seděl jsem se vzpřímenými zády.

"Ted přistoupíme k nejdůležitějšímu bodu," řekl. "Budete se muset naučit udržovat energii v pohybu, aby do vás nepřestávala proudit. Naučíte se používat sílu svého očekávání, sílu své energie modlitby."

Podíval jsem se na něho. Opět to slovo: očekávání. Ještě nikdy jsem je neslyšel v této souvislosti.

"Jak to mám dělat?" zeptal jsem se. Byl jsem zmatený, hladina energie v mém těle klesala a tvary a barvy kolem mě slábly. Hanh se rozesmál. Několikrát se pokusil smích potlačit, ale nakonec se v neovladatelném záchvatu smíchu začal válet po zemi. Několikrát se uklidnil, ale sotva se na mě podíval, znovu se rozesmál. I Yin se hihňal. Konečně se Hanh nadechl a uklidnil.

"Omlouvám se," řekl. "Ale tvářil jste se tak komicky Vy si skutečně myslíte, že nemáte žádnou sílu, že ano?"

"Ne, to si nemyslím," protestoval jsem. "Jen nevím, co jste měl na mysli, když jste řekl, že se naučím používat sílu svého očekávání."

Hanh se stále usmíval.

"Jistě si uvědomujete, že máte určitá očekávání, že ano? Očekáváte například, že zítra vyjde slunce. Očekáváte, že vám v těle bude obíhat krev."

"Samozřejmě."

"Chci od vás jen, abyste si tato očekávání uvědomoval. Jedině tak můžete udržovat vyšší úroveň energie. Musíte se naučit očekávat vysokou úroveň energie a musíte to dělat vědomě. Jedině tak zvládnete první fázi rozšiřování energie modlitby. Zkuste to ještě jednou."

Usmál jsem se na něho a pak jsem několik minut dýchal a zvyšoval úroveň své energie. Když jsem začal vnímat vyšší úroveň krásy, kývl jsem na něho hlavou.

"Ted musíte očekávat, že vás tato energie, která vás naplňuje, nepřestane naplňovat a že z vás bude proudit všemi směry. Představujte si, že se to skutečně děje."

Snažil jsem se udržet svou úroveň energie.

"Jak poznám, že ze mě energie opravdu vyzařuje?"

"To ucítíte. Zatím si to jen představujte."

Znovu jsem se nadechl a představoval si, jak do mě vstupuje energie a pak ze mě proudí všemi směry do okolního světa.

"Nevím, zda se to skutečně děje," řekl jsem.

Hanh se na mě netrpělivě podíval.

"Víte, že z vás proudí energie, protože její úroveň neklesá, barvy a tvary zůstávají jasné a vy cítíte, jak vás energie naplňuje a pak přetéká ven."

"Jaký je to pocit?" zeptal jsem se.

Nedůvěřivě na mě pohlédl.

"Odpověď přece znáte."

Znovu jsem se podíval na vzdálené hory a představoval si, jak ze mě vyzařuje energie. Hory nepřestávaly být krásné a začaly být nesmírně přitažlivé. Náhle mě naplnil hluboký láskyplný pocit a já si vzpomněl, co jsem prožil v Peru. Hanh přisvědčil.

"Samozřejmě!" řekl jsem. "Známku toho, že ze mě proudí energie, je pocit lásky."

Hanh se usmíval širokým úsměvem.

"Ano, láska je základní emoce, kterou cítíte, dokud z vás vyzařuje energie modlitby. Musíte zůstat ve stavu lásky."

Hanh se odmlčel.

"Pro normálního člověka je to strašně idealistické." řekl jsem.

Hanh se na mě podíval s potlačovaným smíchem.

"Neučím vás, jak být normálním člověkem. Učím vás, jak být na špici evoluce. Učím vás, jak být hrdinou. Pamatujte si, že musíte očekávat, že do vás bude proudit boží energie a že z vás bude vytékat jako víno z přetékající číše. Jakmile ztratíte spojení, vzpomeňte si na tento pocit lásky Neustále ten stav vědomě obnovujte." Oči mu zářily. "Zda si tento stav udržíte, to závisí na vašem očekávání. Musíte si ten stav představovat a musíte věřit, že je vám dostupný v každé situaci. Toto očekávání musíte každý den kultivovat."

Přikývl jsem.

"Rozumíte všemu, co jsem vám dnes řekl?" zeptal se Hanh.

Než jsem stačil odpovědět, řekl:

"Všechno záleží na tom, jak se ráno probudíte. Proto jsem vám řekl, abyste šel spát. Chtěl jsem vidět, jak se probouzíte. Probouzet se musíte ukázněně. Probouzejte své tělo a otvírejte je proudění energie takovým způsobem, jak jsem vám ukázal. Začínáte ze svého energetického centra a okamžitě vnímejte energii. Očekávejte to. Jezte pouze jídla, která jsou živá, a časem se naučíte vdechovat boží energii. Každý den se naplňujte energií a po probuzení cvičte. Představujte si, jak do vás vstupuje boží energie a vnímejte, jak z vás vyzařuje do světa. Dělejte to a zvládnete první fázi rozšiřování energie. Budete schopni energii nejen vnímat, ale také ji kultivovat a udržovat na vysoké úrovni."

Hanh se uklonil a beze slova začal odcházet k domu. Yin a já jsme ho následovali. Když jsme přišli dovnitř, Hanh začal vybírat jídlo, které pak uložil do velkého koše.

"A co ta brána?" zeptal jsem se.

Hanh odušil: "Je mnoho bran."

"Myslím vstupní bránu do Shambhaly. Víte, kde ji najdeme?" zeptal jsem se.

Prísně se na mě podíval. "Zvládl jste teprve první fázi rozšiřování energie modlitby. Teď se musíte naučit, co dělat s energií, která z vás proudí. A vy jste velmi tvrdohlavý a stále ještě máte sklony k hněvu a strachu. Chcete-li najít Shambhalu, budete muset své sklony překonat."

Hanh domluvil. Kývl na Yina a podal mu koš s jídlem. Pak odešel do vedlejší místnosti.

VĚDOMÁ BDĚLOST

Šel jsem k džípu a cítil se neuvěřitelně dobře. Vzduch byl chladný a hory jasné. Nastoupili jsme a Yin vyrazil.

"Víte, kam teď pojedeme?" zeptal jsem se.

"Musíme jet do severozápadního Tibetu. Legendy říkají, že tam je nejbližší brána. Jak ovšem řekl láma Rigden, musí nám být ukázána."

Yin se odmlčel a podíval se na mě.

"Je čas, abych vám řekl, co se mi zdálo."

"Chcete mi vyprávět sen, o kterém hovořil láma Rigden?" zeptal jsem se. "Sen, v němž se vám zdálo o mně?"

"Ano. V tom snu jsme my dva cestovali po celém Tibetu. Hledali jsme bránu do Shambhaly. Nemohli jsme ji najít. Stále jsme jezdili v kruhu a nakonec jsme zabloudili. V okamžiku největšího zoufalství jsme však potkali někoho, kdo znal cestu."

"A co se stalo potom?"

"Sen skončil."

"Kdo byl ten člověk? Byl to Will?"

"Ne, myslím, že ne."

"Co ten sen znamená?"

"Znamená to, že musíme být ostražití."

Chvilí jsme jeli mlčky a pak jsem se Yina zeptal.

"Je v severozápadním Tibetu hodně vojáků?"

"Obvykle ne," řekl Yin. "Jen na hranicích a v kasárnách. Příštích pět set až šest set kilometrů bude nejobtížnějších. Musíme projet kolem hory Kailas a kolem jezera Manasarovár. Je tam několik vojenských kontrol."

První čtyři hodiny jízdy se nic nestalo. Chvíli jsme jeli po udržované šterkové silnici a pak po vozových cestách. Bez potíží jsme dojeli do Sagy, kde jsme vjeli na hlavní silnici do západního Tibetu. Cestou jsme potkávali většinou dálkové nákladáky a místní obyvatele ve starých autech nebo dvoukolácích. U benzinových pump jsme viděli několik zahraničních stopařů. Asi po hodině jsme odbočili z hlavní silnice na jakousi vozovou cestu. Džíp drncal přes hluboké vyježděné koleje.

"Na hlavní silnici nedaleko odtud obvykle hlídkují vojáci," řekl Yin. "Musíme je objet."

Stoupali jsme do prudkého kopce. Když jsme se dostali na vrchol, Yin zastavil a dovedl mě na kraj vysoké skály. Asi sto metrů pod námi jsme viděli dva vojenské nákladáky s čínským označením. Kolem nich stálo asi deset vojáků.

"To je špatné," řekl Yin. "Na téhle křižovatce je obvykle jen pár vojáků. Je možné, že nás ještě hledají."

Bránil jsem se návalu strachu a snažil se udržet si vysokou úroveň energie. Zdálo se mi, že vidím, jak se naším směrem dívá několik vojáků. Okamžitě jsem se skrčil.

"Něco se děje," zašeptal Yin.

Když jsem se opět podíval dolů na křižovatku, vojáci prohledávali nějakou dodávku. Hovořili se světlomasým mužem, který stál na krajnici. Zaslechli jsme nějaký evropský jazyk, který zněl jako holandština.

"Proč je zadrželi?" zeptal jsem se Yina.

"Nevím," řekl. "Třeba nemají patřičné povolení nebo se vyptávali na nevhodné věci."

Pozoroval jsem scénu pod námi, rád bych těm lidem pomohl.

"Už musíme jít," řekl Yin.

Nastoupili jsme do džípu, pomalu objeli kopec a na druhé straně sjeli dolů. Tam jsme narazili na další úzkou cestu, která vedla vpravo, směrem od křižovatky, a pokračovala na severozápad. Po této cestě jsme jeli asi deset kilometrů a pak jsme se opět vrátili na hlavní silnici, která nás zavedla do Zonghby, malého města s několika hotely a krámy. Na ulicích jsme viděli venkovany, kteří vedli divoké jaky a další dobytek. Potkali jsme také několik džípů.

"Teď budeme jen dalšími poutníky, kteří jedou na horu Kailas," řekl Yin. "Budeme méně nápadní."

Tomu jsem nevěřil. Asi o kilometr dál vyjel na silnici vojenský nákladák a chvíli jel za námi. Opět jsem pocítil nával strachu. Yin odbočil do postranní ulice a nákladák pokračoval dál, až nakonec zmizel z dohledu.

"Musíte být silný," řekl Yin. "Je načase, abyste se naučil druhou fázi rozšiřování energie."

Pak mě vedl první fází až do chvíle, kdy jsem začal cítit, jak ze mě proudí energie.

"Teď, když z vás proudí energie, musíte své energetické pole zaměřit na nějaký cíl."

To mě fascinovalo.

"Zaměřit své energetické pole?"

"Ano. Svě pole modlitby můžeme nasměrovat tak, aby působilo na svět kolem nás určitým způsobem. Děláme to pomocí svých očekávání. Už jste to zkoušel, vzpomínáte si? Hanh vás učil, abyste očekával, že vámi energie nepřestane proudit. Teď se musíte naučit sladit své pole se svými očekáváními a musíte to dělat velice ukázněně. Jinak vaše energie prudce klesne a začne vás ovládat strach a hněv."

Podíval se na mě tak smutným pohledem, jaký jsem ještě nikdy neviděl.

"Co je?" zeptal jsem se.

"Když jsem byl mladý, viděl jsem, jak jeden čínský voják zabil mého otce. Od té doby je nenávídím a bojím se jich. Něco vám musím říci. Já sám jsem částečně Číňan. To je na tom to nejhorší. Právě tato vzpomínka a pocit viny oslabuje mou energii, takže mám sklony očekávat to nejhorší. Brzy se dovíte, že na vyšších úrovních energie působí naše pole modlitby tak, že nám velmi rychle přináší to, co očekáváme. Máme-li z něčeho strach, stane se to, čeho se bojíme. Když máme negativní očekávání, naše pole modlitby se naštěstí rychle zhroutí, protože ztrácíme spojení s boží podstatou a přestává z nás proudit láska. I přesto může být negativní očekávání velice mocné. Proto musíte pozorně sledovat svá očekávání a vědomě řídit své pole modlitby."

Usmál se na mě a dodal:

"Máte určitou výhodu, protože k čínským vojákům necítíte takovou nenávist jako já. Ale máte v sobě stejný strach a hněv jako já. Proto jsme možná spolu."

Pozoroval jsem cestu před námi a přemýšlel o tom, co mi Yin řekl. Nevěřil jsem, že naše myšlenky jsou tak mocné. Yin náhle přibrzdil a zaparkoval před řadou dřevěných budov.

"Proč jste zastavil?" zeptal jsem se. "Nevzbudíme tím něčí pozornost?"

"Možná, ale musíme to risknout," řekl Yin. "Armáda má své špióny všude, takže nemáme na vybranou. Jet do západního Tibetu jedním autem není bezpečné. Nejsou tam žádné opravny. Musíme najít někoho, kdo pojede s námi."

"Co když nás někdo udá?"

Yin se na mě vyděšeně podíval.

"Nikdo nás neudá, když seženeme spolehlivé lidi. Sledujte své myšlenky. Řekl jsem vám, že musíme zaměřit svá pole správným způsobem. Je to důležité."

Pomaloučku začal vystupovat z džípu.

"Musíte to dělat líp než já, jinak nemáme šanci. Zaměřte své pole na rten brel."

Chvilku jsem mlčel.

"Rten brel. Co to je?"

"Je to tibetské slovo pro synchronismus. Musíte udržovat své pole v synchronickém procesu, aby vám dávalo intuice a pomáhalo nám."

Yin se zadíval k budovám a vystoupil z džípu. Rukou mi naznačil, abych na něho počkal.

Čekal jsem asi hodinu. Kolem chodili většinou Tibetané, ale občas jsem viděl někoho, kdo vypadal jako Ind nebo Evropan. V jednu chvíli jsem měl dojem, že v dálce vidím toho Holanďana, kterého jsme předtím zahlédli u vojenského kontrolního stanoviště. Ale nebyl jsem si jistý. Kde je Yin? Nejméně ze všeho jsem potřeboval, abychom se opět rozdělili. Co bych dělal sám v neznámém městě? Kam bych jel? Yin konečně vyšel z budovy. Pozorně se rozhlédl na obě strany a pak šel k džípu.

"Našel jsem dva známé," řekl, když si sedal za volant. "Myslím, že jsou spolehliví."

Snažil se mluvit sebejistě, ale tón jeho hlasu prozrazoval pochybnosti. Pak nastartoval a vyjeli jsme. Po pěti minutách jízdy jsme projeli kolem malé restaurace z vlnitého plechu. Yin zastavil asi sedmdesát metrů od restaurace, za nějakými nádržemi na naftu. Byli jsme teď na předměstí a ulice byly skoro prázdné. Vešli jsme do restaurace. V jídelně bylo asi šest rozviklaných stolů. Úzký, bíle natřený barový pult nás odděloval od kuchyně, kde pracovalo několik starších žen. Jedna z nich si nás všimla a šla k nám. Yin jí řekl něco tibetsky a já zaslechl slovo polévka. Žena kývla hlavou a podívala se na mě.

"Dám si totéž," řekl jsem Yinovi.

Svlékl jsem si bundu a přehodil ji přes opěradlo židle.

"A vodu," dodal jsem.

Yin to ženě přeložil a žena se vzdálila.

"Rozuměl jste tomu, co jsem vám před chvílí říkal?" zeptal se Yin vážným hlasem. "Musíte seřadit své pole tak, aby vám umožňovalo vnímat více synchronně."

Přikývl jsem.

"Jak se to dělá?"

"Nejdříve musíte zvýšit svou energii, aby vás proudila ven do okolního světa. Očekávejte, že vaše energie nebude kolísat. Očekávejte, že vaše pole modlitby vyvolá myšlenky a události nezbytné k dosažení žádoucích výsledků. Aby vaše pole působilo, musíte být ve stavu vědomé ostražitosti."

"A na co mám dávat pozor?"

"Na synchronismus. Musíte vnímat každý tajemný střípek informací, které vám pomohou dosáhnout žádoucích výsledků. Určitě množství informací získáte nezávisle na tom, co děláte, ale jejich množství zvýšíte tím, že je neustále očekáváte."

Sáhl jsem do zadní kapsy pro zápisník. Ačkoli jsem jej dosud nepoužil, intuitivně mě napadlo zapsat si, co mi Yin řekl. Zápisník v kapse nebyl. Vzpomněl jsem si, že jsem jej nechal v džípu.

"Džíp je zamčený," řekl Yin a podal mi klíče. "Nikam jinam nechodte."

Šel jsem přímo k džípu, vzal si zápisník a chtěl jít zpátky. Najednou jsem zaslechl zvuk aut přijíždějících k restauraci. Schoval jsem se za nádrž a pozoroval, co se děje. Před restaurací stály dva šedé nákladáky čínské výroby. Pět nebo šest mužů v civilních šatech šlo rychlým krokem do restaurace. Z místa, kde jsem stál, bylo vidět dovnitř. Muži okamžitě postavili všechny přítomné ke zdi a začali je šacovat. Hledal jsem Yina, ale nikde jsem ho neviděl. Utekl? Před restaurací zastavilo další vojenské auto. Vystoupil z něj vyčouhlý čínský důstojník v uniformě a pomalu šel ke dveřím. Bylo jasné, že je to jejich velitel. Ve dveřích se zastavil, nahlédl dovnitř, pak se otočil a rozhlížel se na obě strany ulice, jako by něco tušil. Zaostřil směrem ke mně a já se skrčil za nádrží. Po chvíli jsem se znovu podíval k restauraci. Číňané vyváděli lidi ven a strkali je do nákladáků. Yin mezi nimi nebyl. Jedno z osobních aut odjelo, zatímco velitel hovořil ke zbývajícím mužům. Zdálo se, že jim dává rozkazy, aby prohledali celou ulici. Zhluboka jsem se nadechl a plížil se kolem nádrží. Věděl jsem, že kdybych tam zůstal, brzy by mě našli. Všiml jsem si úzké uličky, která vedla od nádrží směrem k další ulici. Skočil jsem do džípu a vyhodil rychlost. Z mírného kopce se džíp rozjel vlastní vahou. Projel jsem neslyšně uličkou a na příštím rohu jsem odbočil vpravo. Nastartoval jsem motor, ale nevěděl jsem, kam jedu. Snažil jsem se dostat co nejdál od vojáků.

O několik bloků dál jsem odbočil do další úzké uličky, která mě dovedla na kraj města. Asi po dvou kilometrech jízdy jsem sjel ze silnice a zaparkoval mezi několika kamennými náspy velikosti domu. Co teď? Neměl jsem nejmenší tušení, kde jsem a kam mám jet. Dostal jsem vztek. Yin mě na takovou možnost měl připravit. Ve městě pravděpodobně žil nějaký jeho známý, který mi mohl pomoci, ale já nevěděl, kde ho najít. Na náspu vpravo ode mě přistálo hejno vran, pak se vznesly a s hlasitým krákaním začaly kroužit kolem džípu.

Rozhlédl jsem se oběma směry, protože jsem si byl jistý, že někdo vrány vyplašil, ale nikoho jsem neviděl. Po několika minutách většina vran odletěla, ale jedna zůstala sedět na náspu a tiše mě pozorovala. To je dobré, pomyslel jsem si. Může mi dělat strážce. Zatím se rozhodnu, co udělám. Vzadu v džípu jsem našel sušené ovoce a ořechy. Bezděčně jsem je začal jíst a občas se z polní lahve nervózně napil vody. Věděl jsem, že něco musím udělat. Napadlo mě, že bych mohl pokračovat po silnici na západ, ale rychle jsem tu myšlenku zavrhl. Přemáhal mě hrozný strach a chtěl jsem udělat to, co jsem si přál od samého začátku: vrátit se do Lhasy a pak na letiště. Pamatoval jsem si některé odbočky, ale občas bych musel hádat, kudy jet. Jak jsem přemýšlel, co udělám, náhle se mi zastavilo srdce. Zaslechl jsem hukot auta jedoucího po silnici směrem ke mně. Chtěl jsem nastartovat, ale uvědomil jsem si, že se auto přibližuje příliš rychle. Popadl jsem polní lahev a pytel s jídlem a běžel za nejvzdálenější násep. Tam jsem se schoval a pozoroval, co se děje. Auto zpomalilo. Když dojelo ke mně, uvědomil jsem si, že je to ta dodávka, kterou jsme viděli u vojenského zátarasu. U volantu seděl světlolvasý muž, kterého vojáci vyslyšeli, a vedle něho byla nějaká žena. Dodávka zastavila a muž se ženou chvíli o něčem mluvil. Napadlo mě jít k nim, ale strach mi to nedovolil. Co když jim vojáci řekli, že nás hledají, a chtěli být informováni v případě, že nás ti dva někde uvidí. Udají mě?

Žena pootvěřela dveře, jako by chtěla vystoupit. Stále ještě mluvila s mužem. Viděli můj džíp? Horečně jsem přemýšlel. Rozhodl jsem se, že když žena vystoupí a půjde k džípu, dám se na útěk. Dostanou jen džíp a než přijedou vojáci, budu už hodně daleko. Pozoroval jsem je. Dívali se na náspy. Pak žena zabouchla dveře a dodávka se rychle rozjela směrem na západ. Sledoval jsem ji, jak mizí za malým kopcem. Cítil jsem zklamání. Možná mi mohli pomoci. Napadlo mě, že pojedou za nimi, ale neudělal jsem to. Raději nebudu pokoušet osud, řekl jsem si. Považoval jsem za rozumnější pokusit se najít cestu zpátky do Lhasy a domů.

Asi po půlhodině jsem se vrátil do džípu a nastartoval motor. Vrána po mé levé ruce zakrākala a odletěla stejným směrem, kterým odjela dodávka. Vyrazil jsem opačným směrem a jel do Zonghby. Jel jsem vedlejšími ulicemi, protože jsem se chtěl vyhnout hlavní ulici a restauraci. Podařilo se mi projet městem. Po několika dalších kilometrech jsem dojel na vrchol dlouhého kopce. Zpomalil jsem a prohlížel si rovný pruh silnice, která se táhla do dálky přede mnou. Byl jsem šokován. Nejenže asi kilometr přede mnou byl další vojenský zátaras a desítky vojáků, ale proti mně jely čtyři nákladáky a dva džípy plné vojáků. Rychle jsem džíp otočil a jel zpátky. Doufal jsem, že si mě nevšimnou. Věděl jsem, že budu muset mít velké štěstí, abych jim ušel. Chtěl jsem jet co nejrychleji na západ a pak odbočit na jih a potom na východ. Doufal jsem, že do Lhasy vede několik vedlejších cest. Rychle jsem přešel hlavní silnici a vedlejšími cestami jsem pokračoval směrem na jih. Pak jsem projel zatáčkou a uvědomil si, že jedu špatným směrem. Nevědomky jsem se vrátil na hlavní silnici. Než jsem stačil zastavit, byl jsem necelých sto metrů před dalším zátarase. Všude byli vojáci. Zastavil jsem na krajnici a zatáhl ruční brzdu. Pak jsem se skrčil na sedadle.

Co teď? Vězení? Co se mnou udělají? Budou si myslit, že jsem špion? Po chvíli jsem zjistil, že si mě vojáci vůbec nevšimají, ačkoli mě musejí vidět. Zastavovali stará auta, dvoukoláky a dokonce cyklisty. Kontrolovali dokumenty a občas někoho prošacovali. Mne si však nevšimli. Podíval jsem se vpravo a uvědomil si, že stojím poblíž příjezdové cesty vedoucí ke kamennému domku vzdálenému asi sto metrů od silnice. Vlevo od domku byl malý trávník s vysokou trávou a za ním další ulice. V tu chvíli kolem mě projela velký nákladák a zastavil přímo přede mnou, čímž mi zablokoval pohled na zátaras. Za několik minut přijela modrá terénní toyota, kterou řídil další světlolvasý muž, a zastavila za nákladákem. Pak jsem slyšel hlasité výkřiky. Toyota couvala, jako by se chtěla otočit, ale vojáci ji obklopili. Slyšel jsem rozzlobené výkřiky čínských vojáků a zoufalé vysvětlování v angličtině s holandským přízvukem.

"Ne, prosím vás," řekl ten Holanďan, "já sem turista. Mám zvláštní povolení k průjezdu."

Přijelo další auto. Zastavilo se mi srdce. Byl v něm čínský důstojník, kterého jsem viděl u restaurace. Skrčil jsem se na sedadle, aby mě neviděl.

"Ukažte mi své papíry!" řekl Holandanovi perfektní angličtinou.

Vtom jsem si všiml, že se vpravo ode mě něco pohnulo. Podíval jsem se okýnkem. Příjezdovou cestu ke kamennému domku zalévala teplá, jasná zář. Přesně takovou jsem viděl ve Lhase, když se nám podařilo s Yinem utéci. Ochránci. Motor stále ještě běžel a tak jsem jen pomalu odbočil na příjezdovou cestu. Ani jsem nedýchal, když jsem projížděl po trávníku kolem domku směrem k další ulici, kde jsem odbočil vlevo. Asi půldruhého kilometru dál jsem odbočil opět vlevo a pokračoval na sever postranní ulicí, po které jsem jel už předtím. Za deset minut jsem se dostal zpátky ke kamenným násypům a přemýšlel jsem, co udělám. Na silnici na západ jsem uslyšel další vránu. Okamžitě jsem se rozhodl, že pojedou tím směrem. To jsem měl udělat už předtím.

Silnice vedla do prudkého kopce a pak pokračovala přes dlouhou kamenitou pláň. Jel jsem několik hodin, když se začalo stmívat. Viděl jsem jen několik domů, ale žádné lidi ani auta. Za půl hodiny se úplně setmělo. Začal jsem přemýšlet, že si najdu nějaké místo, kde zůstanu přes noc, když jsem uviděl úzkou štěrkovou cestu. Přibrzdil jsem a pozorně se díval ven. U cesty něco leželo. Vypadalo to jako část nějakého oděvu. Zastavil jsem a posvítíl si na to baterkou. Byla to bunda. Moje bunda. Ta, kterou jsem nechal na židli v restauraci, než přijeli vojáci. Rychle jsem vypnul světla. Bundu sem musel dát Yin. Vystoupil jsem z džípu, zvedl bundu, vrátil se za volant a vyrazil se zhasnutými světly vzhůru po úzké cestě. Cesta vedla asi kilometr do mírného kopce a tam končila u malého domku a stodoly. Jel jsem opatrně. Přes plot se na mě dívalo několik koz.

Na verandě domku seděl nějaký muž. Zastavil jsem a muž vstal. Poznal jsem ho. Byl to Yin. Zaparkoval jsem a běžel k němu. Pevně mě objal a usmíval se.

"Jsem rád, že už jste tady," řekl Yin. "Tak vidíte, že vám je pomáháno."

"Málem mě chytili," odpověděl jsem. "Jak jste se dostal z restaurace?"

Do tváře se mu vrátil nervózní výraz.

"Ženy v restauraci jsou velice chytré. Když viděli čínského důstojníka, ukryly mě v troubě. Nikdo se tam nedíval."

"Co se stane těm ženám?" zeptal jsem se.

Díval se mi do očí a dlouho nic neřekl.

"Nevím," odpověděl konečně. "Mnoho lidí doplácí na to, že nám pomáhají."

Ukázal k džípu a řekl:

"Pomozte mi přinést nějaké jídlo. Najíme se."

Když rozdělával oheň, řekl mi, že se po odchodu policie vrátil do domu svých přátel, kteří mu poradili, aby šel sem a počkal tu, dokud neseženou další auto.

"Napadlo mě, že dostanete strach a pokusíte se vrátit do Lhasy," dodal Yin. "Ale také jsem věděl, že jestliže se rozhodnete pokračovat, pojedete na severozápad. Tohle je jediná cesta, a proto jsem na ni dal vaši bundu, neboť jsem doufal, že ji najdete vy a ne vojáci."

"To bylo dost riskantní," řekl jsem.

Souhlasně přikývl. Pak dal zeleninu do kotlíku s vodou a zavěsil jej na kovový hák nad ohništěm. Plameny začaly olizovat dno kotlíku. Teď, když jsem opět mluvil s Yinem, opustil mě strach. Když jsme se posadili na staré zaprášené židle u ohně, řekl jsem:

"Musím se přiznat, že jsem se opravdu pokoušel vrátit do Lhasy. Myslíl jsem, že to je moje jediná šance na přežití."

Yin přikývl a já mu vyprávěl všechno, co se stalo. Všechno kromě toho, že jsem viděl to světlo kolem domku. Když jsem mu říkal, jak dodávka zastavila u náspů, kde jsem se skrýval, Yin se najednou vzpřímil.

"Jste si jistý, že to byla ta samá dodávka, kterou jsme viděli u vojenského zátarasu?" zeptal se.

"Ano, byla," odpověděl jsem.

Yin vypadal podrážděně. "Viděl jste ty lidi, které jsme viděli předtím, a nesnažil jste se s nimi mluvit?"

Ve tváři se mu objevil rozložený výraz. Nepamatujete si, že jsem vám říkal, jak se mi ve snu zdálo, že potkáme někoho, kdo nám může pomoci najít bránu do Shambhaly?"

"Nechtěl jsem riskovat, že mě udají," namítl jsem.

"Cože?" řekl překvapeně. Pak se sklonil a na okamžik si položil hlavu do dlaní. Konečně se na mě podíval.

"Byl jsem ztuhlý strachem," řekl jsem. "Nemohl jsem uvěřit, že jsem se dostal do takové situace. Chtěl jsem se vrátit. Chtěl jsem se zachránit."

"Teď mě dobře poslouchajte," řekl Yin. "Vaše šance dostat se z Tibetu je velice malá. Chcete-li přežít, musíte pokračovat. A abyste toho byl schopen, musíte vnímat synchronismus."

Uvědomil jsem si, že má pravdu.

"Řekněte mi, co se stalo, když dodávka přijela," řekl Yin. "Řekněte mi všechno. Všechno, co jste si myslil. Každý detail."

Řekl jsem mu, že když dodávka zastavila, okamžitě jsem dostal strach. Řekl jsem mu, že ta žena chtěla vystoupit, ale pak si to rozmyslila a dodávka odjela. Yin opět zavrtěl hlavou.

"Zničil jste synchronismus tím, že jste nesprávně používal své pole modlitby. Očekával jste negativní výsledek, a tím jste všechno zastavil."

Němě jsem na něho zíral.

"Vzpomeňte si, co se stalo, když dodávka přijížděla. Měl jste dvě možnosti: mohl jste to považovat za ohrožení nebo za možnou pomoc. Určitě vás napadlo obojí. Jakmile jste však dodávku poznal, mělo vám to něco říci. Skutečnost, že jsme ty lidi viděli už předtím, je velice významná, neboť na sebe upoutali pozornost vojáků, a tím nám umožnili projít, aniž si nás vojáci všimli. Z toho hlediska je jasné, že vám už pomohli a pravděpodobně by vám pomohli znovu."

Přikývl jsem. Yin měl pravdu. Je jasné, že jsem všechno zkazil. Yin se podíval stranou a chvíli o něčem přemýšlel. Pak pokračoval.

"Úplně jste ztratil svou energii a pozitivní očekávání. Pamatujete si, co jsem vám řekl v té restauraci? Chcete-li zaměřit své pole na synchronismus, musíte se dostat do určitého duševního stavu. Je snadné přemýšlet o synchronismu racionálně, ale pokud nejste v takovém duševním stavu, v němž vám vaše pole modlitby pomáhá, vnímáte jen občasné záblesky koincidencí. V některých situacích to stačí, ale pokud nejste ve stavu vědomé bdělosti, nakonec ztratíte směr."

"Nevím, jak se do takového stavu dostat."

"Musíte si neustále připomínat, že máte být v každém okamžiku ostražitý. Musíte si představovat, že vám vaše energie přináší správné předtuchy. Musíte očekávat, že se vaše předtuchy každou chvílí vyplní. Kdykoli přestanete být v tomto stavu očekávání, musíte si to uvědomit."

"Čím déle jste v tomto stavu, tím víc vnímáte synchronismus. A udržujete-li svou energii na vysoké úrovni, tento postoj vědomé bdělosti se stane vašim převládajícím postojem k životu. Legendy říkají, že rozšiřování pole modlitby se nakonec stane naší druhou přirozeností. Každé ráno své pole zaměříme s takovou samozřejmostí, s jakou se oblékáme. Takového stavu myslí musíte dosáhnout."

Yin se odmlčel a chvíli mě pozoroval.

"Když jste slyšel, jak se dodávka přibližuje, okamžitě jste dostal strach. Ti lidé intuitivně vycítili, že mají zastavit, i když pravděpodobně nevěděli proč. Když jste se však začal bát, že vás ohrožují, vaše energie vstoupila do jejich energetických polí a oni začali cítit, že je něco v nepořádku, že dělají něco špatně, a proto odjeli."

To, co říkal, znělo fantasticky, ale cítil jsem, že je to pravda.

"Řekněte mi víc o tom, jak naše energetické pole působí na druhé lidi," řekl jsem.

"Trochu předbíháte událostem," řekl. "To se dovíte, až se dostanete k třetí fázi rozšiřování energie. Prozatím se soustředte na pozitivní myšlenky a očekávání a vnímejte synchronismus. Máte sklony očekávat o nejhorském. Vzpomeňte si, jak jsem vás na cestě do kláštera lamy Rigdena nechal samotného. Viděl jste skupinu utečenců, kteří by vás dovedli přímo do kláštera, kdybyste s nimi byl mluvil. Ale vy jste měl strach, že vás udají, a proto vám unikl synchronismus. Jste zvyklý myslit negativně."

Hleděl jsem na něho a cítil se unavený. Yin se na mě usmál a přestal mi vyčítat moje chyby. Zbytek večera jsme hovořili o Tibetu a pak jsme se šli podívat ven na hvězdy. Obloha byla jasná a vzduch mrazivý. Nad námi zářily ty největší a nejjasnější hvězdy, jaké jsem kdy viděl. Řekl jsem to Yinovi.

"Ovšemže vám připadají velké," řekl. "Stojíme na sřeše světa."

Příštího rána jsem vstal později. Pak jsem s Yinem cvičil tai-tchi. Čekali jsem na Yinovy přátele, ale ti nepřijeli. Uvědomili jsme si, že budeme muset jet jen jedním autem, i když to bude riskantní. V poledne jsme naložili své věci do džípu a vyrazili.

"Něco se muselo stát," řekl Yin. Snažil se tvářit klidně, ale viděl jsem, že si dělá starosti. Opět jsme jeli po hlavní silnici. Krajinou se valila hustá mračna jemného písku, takže jsme neviděli hory.

"V tomhle nás Číňané neuvidí," řekl Yin.

"To je dobře."

Zeptal jsem se ho, jak se Číňané dověděli, že jsme byli v té restauraci v Zonghbě.

"Byla to moje chyba," řekl Yin. "Už jsem vám řekl, jak se jich bojím a jak je nenávídím. Jsem si jistý, že mi moje pole modlitby přineslo přesně to, o co jsem si žádal."

Tvrdě jsem se na něho podíval. To bylo příliš.

"Chcete říci, že protože jste měl strach, vaše energie na nás upozornila Číňany?"

"Ne, nejen můj strach. Všichni máme určitý strach. To nemyslím. Mluvíme o tom, že jsem dovolil své mysli, aby se zabývala negativními vizemi toho, co by se mohlo stát, co by Číňané mohli udělat. Už dlouho vím, co dělají v Tibetu, znám jejich metody. Víme, jak ovládají lidi zastrašováním. V duchu jsem je viděl, jak přicházejí, a nedělal jsem nic, abych tu představu zahnal. Měl jsem si to uvědomit a představovat si, že nás nenajdou, a měl jsem to očekávání udržovat ve své mysli. Problém byl v tom, že jsem očekával, že nás najdou. Když si něco představujete příliš dlouho, nakonec se to může stát."

Ta myšlenka mě stále ještě naplňovala posvátnou hrůzou. Je to možné? Už dlouho jsem věděl, že lidem, kteří se něčeho bojí – určité nemoci nebo ztráty někoho blízkého – se často stane právě to, čeho se obávají nejvíc. Mluvil Yin o tomhle? Vzpomněl jsem si na hroznou představu, kterou jsem měl v Zonghbě, když Yin odešel hledat někoho, kdo by s námi jel. Představoval jsem si, že zůstanu sám a někde zabloudím. A přesně to se nakonec stalo. Zamrazilo mě v zádech.

"Chcete říci, že všechno špatné, co se nám stane, je důsledkem našich vlastních myšlenek?" zeptal jsem se.

Yin sraštil čelo.

"Samozřejmě že ne. Některé věci se dějí v přirozeném běhu života s ostatními lidmi. Očekávání a činnost druhých lidí hrají také svou roli. Ať tomu však věříme nebo ne, vždycky máme určitý tvůrčí vliv. Musíme si uvědomit, že z hlediska energie modlitby je očekávání vždycky očekáváním, ať už je založeno na strachu nebo víře. V tomto případě jsem se neovládal dostatečně. Už jsem vám řekl, že moje nenávisť k Číňanům mi dělá potíže."

Yin se otočil a naše pohledy se setkaly.

"Také si pamatujte," dodal, "že na vyšších úrovních energie je účinek našeho pole modlitby velice rychlý. Obyčejní lidé si vytvářejí směsici negativních a pozitivních představ, takže jejich představy se vzájemně neutralizují. Ale na vyšších úrovních ovlivňujeme situaci velice rychle, přestože negativní představa nakonec oslabí sílu našeho pole. Proto se musíte soustředit na všechno pozitivní ve svém životě, nikoli na to, čeho se bojíte. Proto je druhá fáze rozšiřování energie tak důležitá. Jsme-li ve stavu „vědomé bdělosti“ a vnímáme-li synchronismus, naše mysl zůstává koncentrována na pozitivní cíle. Rozumíte mi?"

Přikývl jsem, ale nic jsem neřekl.

Yin se opět soustředil na silnici před sebou.

"Tuto sílu teď musíme použít. Budte co nejostřejší. V téhle mlze je snadné dodávku přehlédnout, a to přece nechceme. Jste si jistý, že jeli tímto směrem?"

"Určitě," řekl jsem.

"Jestliže někde přespali jako my, nemohou být moc daleko před námi."

Celé dopoledne jsme jeli na severozápad. Ačkoli jsem se snažil, nemohl jsem být stále ve stavu vědomého očekávání. Něco nebylo v pořádku. Yin si toho všiml a pozoroval mě. Nakonec se ke mně otočil a řekl:

"Jste si jistý, že očekáváte synchronický proces?"

"Jo," odpověděl jsem "Myslím, že ano."

Yin srahl čelo a nepřestával mě pozorovat. Věděl jsem, co má na mysli. Jak v Peru, tak později v Apalačských horách jsem zjistil, že synchronismus je proces. Každý z nás má určitou základní otázku, která se týká dané životní situace. V našem případě to byla otázka, jak najdeme dodávku, potom Willa a nakonec bránu do Shambhaly. Jakmile si uvědomíme svou základní otázku v současné situaci, získáme řídicí myšlenku nebo intuici, která nám nabídne odpověď. Najednou nás napadne jít někam nebo něco udělat nebo oslovit určitého člověka. Jestliže se intuicí řídíme, dojde k nějaké koincidenci, která nám dá informaci týkající se naší otázky. Tento synchronismus nás vede životem... a k dalším otázkám.

"Co o tom říkají legendy?" zeptal jsem se.

"Říkají, že lidé nakonec pochopí, že síla modlitby může významně ovlivnit jejich život. Použitím síly našich očekávání můžeme vyvolat proces synchronismu častěji. Musíme si však uvědomovat celý proces, každou intuici. Očekáváte nyní intuici vědomě?"

"Ještě jsem žádnou nedostal," řekl jsem.

"Ale já chci vědět, zda ji očekáváte?" opakoval.

"Nevím. Vlastně jsem o tom nepřemýšlel."

"Musíte si uvědomit, že je to součást zaměření vašeho pole modlitby na synchronismus. Musíte být ostražití a musíte očekávat celý proces: otázku, intuici a vnímání koincidencí. To všechno očekávejte; a budete-li to dělat, vaše energie půjde před vámi a pomůže vám."

Yin se na mě usmál, aby mi dodal odvahy. Přikývl jsem a několikrát se zhluboka nadechl. Cítil jsem, jak se mi energie začíná vracet. Yinova nálada byla nakažlivá. Začal jsem vnímat ostřeji. Usmál jsem se na něho. Poprvé jsem ho pochopil. Občas měl stejný strach jako já a často se mnou mluvil bez obalu, ale velmi mu záleželo na této cestě a přál si, aby skončila úspěšně. Jak jsem o tom všem přemýšlel, začal jsem snít s otevřenými očima. Viděl jsem, jak jdu s Yinem po písčném břehu nějaké řeky. V dále jsme viděli zář táborového ohně, k němuž jsme se chtěli dostat. Yin šel první a já ho ochotně následoval. Opět jsem se na něho podíval. Upřeně mě pozoroval. V tu chvíli jsem si uvědomil, co se stalo.

"Právě jsem na něco přišel," řekl jsem. "Měl jsem vizi, jak my dva jdeme k nějakému táborovému ohni. Myslíte, že to něco znamená?"

"To můžete vědět jen vy," odpověděl.

"Ale já to nevím. Jak to mohu vědět?"

"Jestliže vaše vize byla řídicí intuicí, pak to má něco společného s naším hledáním dodávky. Kdo byl u toho ohně? Co jste cítil?"

"Nevím, kdo tam byl. Ale chtěli jsme se tam za každou cenu dostat. Je tu někde nějaká písčité oblast?"

Yin sjel ze silnice a zastavil. Mlha se pomalu začala zvedat.

"Dalších sto padesát kilometrů je všude samý písek," řekl Yin.

Pokrčil jsem rameny.

"A je tu nějaká řeka?"

Yinovy oči se rozzářily.

"Ano, hned za Paryangem. Je to příští město. Asi dvě stě padesát kilometrů odtud."

Yin se široce usmíval.

"Musíme být velice ostražití," řekl nakonec, "Je to naše jediné vodítko."

Do Paryangu jsme dojeli, když zapadalo slunce. Projeli jsme městem a pokračovali dalších pětadvacet kilometrů. Pak Yin odbočil vpravo na nějakou vozovou cestu. Byla téměř úplná tma, ale necelý kilometr před sebou jsme rozeznali obrysy řeky.

"Nedaleko odtud je další vojenské kontrolní stanoviště," řekl Yin. "Musíme je objet."

Když jsme se přiblížili k řece, cesta se zúžila a byla hrozně rozježděná a hrbolatá.

"Co je to támhle?" zeptal se Yin. Pak zabrzdil a začal couvat. Na malém kamenitém prostranství vpravo od nás stálo nějaké auto. Otevřel jsem postranní okno, abychom lépe viděli.

"To není dodávka," řekl Yin. "Je to modrá terénní toyota."

Napínal jsem zrak.

"Moment," řekl jsem. "To je ta toyota, kterou zastavili u vojenského zátarasu, kde jsem byl, když jste se ztratil."

Yin vypnul světla. Kolem byla úplná tma.

"Pojedeme ještě kousek dál," řekl Yin, "Jeli sme dalších sto metrů."

"Podívejte se!" řekl jsem.

Mezi velkými balvany vlevo od nás stála dodávka. Nikdo tam nebyl. Už jsem chtěl vystoupit, ale Yin se opět rozjel. Jeli jsme dalších několik set metrů na východ a tam jsme zaparkovali.

"Raději džíp schováme," rozhodl Yin. Vystoupili jsme a zamkli dveře. Vrátili jsme se k dodávce a rozhlíželi se kolem.

"Stopy vedou tímhle směrem," řekl Yin a ukazoval na jih.

"Pojďte."

Přikývl jsem a následoval ho. Šli jsme mezi velkými balvany. Asi po deseti minutách se Yin zastavil a začal číchat. Také jsem to cítil: byl to kouř ohně. Šli jsme dalších padesát metrů. Měsíc nám svítil na cestu. Nakonec jsme uviděli táborový oheň. Seděli u něj nějaký muž a žena.

"Co uděláme?" zašeptal jsem.

"Musíme se ohlásit," řekl Yin. "Raději to udělejte vy. Budou méně vyděšení."

"Neznáme se," namítl jsem.

"Jděte a řekněte jim, že jsme tady."

Pozorně jsem si je prohlédl. Měli na sobě vojenské kalhoty a silné bavlněné košile. Vypadali jako turisté.

"Ahoj," řekl jsem hlasitě. "Těší nás, že vás potkáváme."

Yin se na mě úkosem podíval. Muž a žena vyskočili a pozorovali mě, jak vycházím ze tmy.

"Potřebujeme vaši pomoc," řekl jsem s úsměvem.

Yin se mírně uklonil a řekl:

"Promiňte, že vás vyrušujeme, ale hledáme našeho přítele Wilsona Jamese. Myslili jsme, že nám můžete pomoci."

Oba byli šokováni naším neočekávaným příchodem. Žena si však brzy uvědomila, že nejsme nebezpeční, a nabídla nám místo u ohně.

"Wilsona Jamese neznáme," řekla. "Zná ho však jeden člověk, se kterým se tu máme sejít. Slyšela jsem, jak o něm mluvil."

Muž nervózně přikývl.

"Doufám, že nás Jacob najde. Už tu měl být."

Chtěl jsem jim říci, že jsme nedaleko odtud viděli tu toyotu, ale výraz v mužově tváři se náhle změnil. Vypadal zděšeně. Upřeně zíral na něco za mnou. Otočil jsem se. V místě, kde parkovala jejich dodávka, jsem uviděl spoustu automobilových reflektorů. Přibližovaly se k nám desítky hlasů mluvících čínsky. Muž vyskočil a začal hasit oheň. Pak popadl několik tlumoků a oba se rozběhli opačným směrem.

"Jdeme za nimi," řekl Yin a snažil se je dohonit. Během několika minut však zmizeli ve tmě. Yin to nakonec vzdal. Reflektory se k nám stále přibližovaly. Schovali jsem se u řeky.

"Vrátím se k džípu," řekl Yin. "Možná jej ještě nenašli. Vy jděte proti proudu řeky a snažte se jim utéci. Asi půldruhého kilometru odtud narazíte na další cestu vedoucí k řece. Počkejte tam na mě."

"Proč nemohu jít s vámi?" zeptal jsem se.

"Je to příliš nebezpečné. Jednoho si nevšimnou, ale dva by viděli."

Neochotně jsem souhlasil. Vyrazil jsem proti proudu řeky. Běžel jsem v měsíčním světle mezi ohromnými balvany; svítil jsem si baterkou, jen když to bylo naprosto nutné. Věděl jsem, že Yinův plán je šílený, ale zdálo se, že to je naše jediná šance. Přemýšlel jsem o tom, co bychom se dověděli, kdybychom s Holanďany mluvili déle nebo kdybychom se setkali s tím mužem, na kterého čekali. Asi po deseti minutách jsem se zastavil, abych si odpočinul. Byl jsem unavený a bylo mi zima. Najednou jsem slyšel nějaký zvuk. Nastražil jsem uši. Byly to něčí kroky. Musejí to být ti Holanďané, řekl jsem si. Pomalu jsem šel dopředu. Asi sedm metrů před sebou jsem uviděl jen jednu siluetu. Byl to nějaký muž. Věděl jsem, že něco musím říci, nebo ho ztratím.

"Jste Holanďan?" zakoktal jsem.

Muž ztuhl a neodpověděl. Opakoval jsem svou otázku. Znělo to hloupě, ale já věřil, že mi odpoví.

"Kdo jste?" zeptal se muž.

"Jsem Američan," odpověděl jsem a uvědomil si, že to musí být ten muž, na kterého Holanďané čekali. "Viděl jsem vaše přátele."

Muž se otočil a podíval se na mě. Bylo mu asi pětadvacet a vypadal vyděšeně.

"Kde jste je viděl?" zeptal se roztřeseně.

Viděl jsem, jaký má strach. Zamrazilo mě v zádech, ale snažil jsem se udržovat svou energii.

"U řeky," odpověděl jsem. "Říkali, že na vás čekají."

"Byli tam Číňané?" zeptal se.

"Ano, ale myslím, že vaši přátele utekli."

Vypadal ještě vyděšeněji.

"Říkali, že znáte muže, kterého hledám. Jmenuje se Wilson James."

Začal přede mnou ustupovat.

"Musím se odtud dostat," řekl a obrátil se k odchodu.

"Už jsem vás někde viděl," řekl jsem. "Zastavili vás vojáci u kontrolního stanoviště v Zonghbě."

"Ano," řekl. "Vy jste tam byl?"

"Stál jsem za vámi na silnici," řekl jsem. "Viděl jsem, jak vás vyslýchá nějaký čínský důstojník."

"To je pravda," odpověděl a nervózně se rozhlížel na všechny strany.

"A co Will?" zeptal jsem se a snažil se být klidný.

"Wilson James? Znáte ho? Řekl vám o nějaké bráně?"

Mladík neodpověděl. V očích měl strach. Otočil se a začal utíkat mezi balvany proti proudu řeky. Chvilí jsem za ním běžel, ale brzy se mi ztratil ve tmě. Po chvíli jsem se zastavil a díval se k místu, kde jsme nechali džíp. Stále jsem tam viděl reflektory a slyšel tlumené hlasy. Vyrázil jsem opět na sever. Uvědomil jsem si, že jsem všechno zkazil. Nic jsem se od něho nedověděl. Snažil jsem se na to nemyslet. Důležitější bylo najít Yina a dostat se odtud. Nakonec jsem našel cestu, o které mi řekl Yin, a po několika minutách jsem zaslechl vzdálený zvuk džípu.

NAKAŽLIVOST BDĚLOSTI

V přečpaném džípu jsem se natáhl, jak nejvíc jsem mohl. Byl jsem naprosto vyčerpaný a nemohl jsem pochopit, jak Yin může řídit. Uvědomoval jsem si, že jsme měli štěstí. Jak Yin správně předpokládal, vojáci byli dezorganizovaní a hledali nás bez většího zájmu. K dodávce Holanďanů postavili jednoho vojáka, zatímco ostatní váhavě prohledávali les. Našeho džípu si nevšimli. Yin potichu nastartoval, vojáky objel a vyzvedl mě u řeky. Teď jel se zhasnutými světly a pozorně sledoval tmavou cestu. Po chvíli se na mě podíval.

"Říkáte, že vám ten mladý Holanďan, kterého jste potkal, nic neřekl?"

"Vůbec nic," řekl jsem. "Byl příliš vyděšený. Utekl mi."

Yin zavrtěl hlavou.

"Je to moje vina. Měl jsem vám vysvětlit třetí fázi rozšiřování energie modlitby. Podařilo by se vám získat potřebné informace."

Zeptal jsem se ho, co tím myslí, ale on jen mávl rukou.

"Pamatujte si, kam jste se dostal," řekl. "Zvládl jste první fázi rozšiřování energie. Víte, že se musíte spojit s boží energií, nechat ji proudit svým tělem a představovat si, že vytváří energetické pole, jež vás všude předchází. V druhé fázi rozšiřování energie jste se naučil zaměřovat své energetické pole tak, aby vám pomáhalo. Toho dosahujeme tím, že jsme neustále ostražiti. A teď poslouchejte: třetí fáze spočívá v tom, že se naučíte směřovat své pole modlitby tak, aby zvyšovalo energii a vibrační úroveň druhých. Působí-li vaše pole na lidi tímto způsobem, lidé cítí příliv nové energie, lépe vnímají intuice a jsou ochotni poskytnout vám správné informace." Opět jsem věděl přesně, co tím myslí. Pod vedením Willa a Sancheze v Peru jsem zkoušel vysílat svou energii druhým lidem. Teď mi Yin vysvětloval, jak to dělat účinněji.

"Vím, co myslíte," řekl jsem.

"V Peru mě učili, že ve tváři každého člověka můžeme najít vyšší projev jeho já. Oslovíme-li něčí vyšší já, naše energie mu pomůže dosáhnout vyššího sebevědomí."

"Ano," řekl Yin. "Ale tento účinek zesílíme, když víme, jak rozšiřovat své pole modlitby způsobem, o kterém hovoří naše legendy. Musíme očekávat, že nás naše pole modlitby bude předcházet a že zvýší vibrační energii druhých ještě dřív, než se k nim přiblížíme a podíváme se jim do tváře."

Tázavě jsem se na něho podíval.

"Dívejte se na to takhle: v první fázi rozšiřování pole modlitby do vás vstupuje energie a vy vidíte svět takový, jaký opravdu je – barevný, živý a krásný jako kouzelný les nebo kvetoucí poušť. Chcete-li zvládnout třetí fázi, musíte si představovat, že z vás energie přetéká do energetického pole lidí kolem vás a tím zvyšuje jejich vibraci, takže i oni začínají vidět svět takový, jaký skutečně je. Jakmile se to stane, druzí mohou zpomalit a vnímat synchronismus. Zaměříte-li své pole tímto způsobem, bude pro vás snadnější vidět vyšší já ve tvářích druhých lidí."

Yin se odmlčel, chvíli si mě nevšímal, jako by ho právě napadlo něco jiného.

"Také si pamatujte," pokračoval, "že když se snažíte zvýšit něčí energii, musíte se vyhnout určitým nástrahám. Každá tvář má mnoho rysů, v nichž můžete vidět různé věci. Můžete v ní vidět hněv svého hrubého otce, nezájem své lhostejné matky nebo výraz někoho, kdo vás ohrožoval. Tyto projekce z minulosti, vjemy vyvolané traumatickými situacemi ovlivňují vaše očekávání. Když potkáte člověka, který se jen trochu podobá někomu, kdo vám v minulosti ublížil, máte sklon očekávat, že se bude chovat podobně. Tento fakt si musíte uvědomit. Nesmíme dovolit, aby nám naše zážitky z minulosti diktovaly naše očekávání. Chápete?"

Přikývl jsem a pozorně naslouchal.

"Teď si vzpomeňte, co se stalo v hotelu v Káthmándu. Musíme to rozebrat podrobněji. Neřikal jste, že ten muž u bazénu změnil náladu všem přítomným?"

Přikývl jsem. Přesně tak to bylo. Zdálo se, že ten muž pozvedl všem náladu, ještě než promluvil.

"Stalo se to proto, že jeho energie byla připravena vstoupit do energetického pole druhých a posílit je. Vzpomeňte si, jak jste se cítil."

Podíval jsem se stranou a přemýšlel o tom, co se v té chvíli dělo v mé mysli. Nakonec jsem řekl:

"Zdálo se, že všichni přítomní přestali být podráždění a nespokojení. Je těžké to vysvětlit."

"Energie toho muže vás přiměla zabývat se něčím jiným," pokračoval Yin. "Takže jste zapomněli na svůj strach nebo zoufalství, které jste právě cítili."

Yin se na chvíli odmlčel. Pozorně si mě prohlížel a pak pokračoval.

"Mohlo se však stát pravý opak. Kdyby ten muž neměl dostatek energie, byl by ovlivněn nízkým energetickým stavem ostatních a klesl by na jejich úroveň. Právě to se stalo vám, když jste mluvil s tím mladým Holanďanem. Ten byl vystrašený a jeho strach se přenesl na vás. Dovolil jste, aby převládla jeho nálada. Energetická pole všech lidí se prostupují a nejsilnější z nich převládají. To je nevědomá dynamika, která je typická pro lidský svět. Náš energetický stav, naše převládající očekávání ovlivňují náladu a postoje druhých. Úroveň vědomí mezi lidmi je nakažlivá. Tato skutečnost vysvětluje tajemství davové psychózy. Z tohoto důvodu se mohou slušní lidé účastnit například lynčování nebo jiných ohavných činů, jsou-li ovlivněni několika jedinci, kteří mají strach nebo zlost. Vysvětluje to také, proč funguje hypnóza a proč má televize a film takový vliv na slabé jedince. Pole modlitby každého člověka na Zemi prostupuje poli všech ostatních lidí. Tak vznikají všechny etické normy, stranická členství, vlastenecké uvědomění a etnické nepřátelství."

Yin se usmál.

"Kultura je nakažlivá. Stačí navštívit cizí zemi, abyste zjistil, že lidé nejen myslí jinak, ale také cítí jinak. To je realita, kterou musíme chápat a zvládnout. Musíme vědomě užívat třetí fáze rozšiřování energie. Když s někým hovoříme a zjistíme, že začínáme podléhat jeho očekávání, musíme se vrátit, zvýšit svou energii a velice vědomě ji vysílat, dokud se nálada nezmění. Kdybyste to byl udělal, když jste mluvil s tím mladým Holanďanem, dověděl byste se něco o Willovi."

Yin na mě udělal velký dojem. Zdálo se, že má dokonalé vědomosti.

"Yine, jste učenec," řekl jsem.

Z tváře mu zmizel úsměv.

"Je velký rozdíl mezi našimi vědomostmi a schopností užívat je."

Musel jsem spát dlouho, neboť když jsem se probudil, slunce už bylo na obloze a džíp stál na malém prostranství nad silnicí. Protáhl jsem se a opět se svalil do sedadla. Několik minut jsem se díval přes hromady kamení na šterkovou silnici pod námi. Na silnici nikdo nebyl kromě nějakého kočovníka, který šel vedle vozu taženého koněm. Obloha byla jasná a odněkud za námi jsem slyšel zpěv ptáka. Nadechl jsem se. Napětí předešlého dne částečně zmizelo. Yin se pomalu začal probouzet. Posadil se a usmál se na mě. Pak vystoupil z džípu a chvíli cvičil tai-tchi. Snažil jsem se dělat tytéž obtížné cviky. Yin pak vyndal přenosný vaříč a postavil vodu na čaj. V tu chvíli jsme uslyšeli zvuk rychle jedoucího auta. Stáli jsme za skálou, když kolem projela modrá toyota. Oba jsme ji poznali.

"To je ten mladý Holanďan," řekl Yin a rozběhl se k džípu.

Popadl jsem vaříč, hodil jej do vozu a naskočil, zatímco se Yin už rozjížděl.

"Touhle rychlostí ho stěží dohoníme," řekl Yin a šlápl na plyn. Vyjeli jsme do malého kopce a pokračovali do úzkého údolí. Několik set metrů před námi jsme zahlédli toyotu.

"Musíme k němu rozšířit své pole modliteb," řekl Yin.

Přikývl jsem a zhluboka se nadechl. Představoval jsem si, jak moje energie přetéká a proudí po silnici do toyoty před námi a ovlivňuje mladého Holanďana. Představil jsem si, jak přibrzduje a zastavuje. Jakmile jsem tu vizi vyslal, toyota ještě zrychlila a začala se vzdalovat. Byl jsem zmatený.

"Co to děláte?" vykřikl Yin.

"Používám svého pole, abych ho zastavil."

"Nepoužívejte svou energii takovým způsobem," řekl Yin. "Má to opačný účinek."

Podíval jsem se na něho prázdným pohledem.

"Co uděláte, když se vás někdo pokusí zmanipulovat, abyste něco udělal?"

"Budu se tomu bránit," odpověděl jsem.

"Samozřejmě," řekl Yin. "Ten mladík podvědomě cítil, že se mu snažíte říci, co má dělat. Uvědomuje si, že ho chcete zmanipulovat, a má pocit, že mu chcete uškodit. To zvyšuje jeho strach a posiluje jeho odhodlání ujet. Jediné, co můžeme udělat, je představovat si, jak ho zasahuje naše energie a zvyšuje celkovou hladinu jeho energie. To mu umožní překonat strach a vnímat intuici svého vyššího já, což ho možná přiměje k tomu, aby zastavil a počkal na nás. Nic víc dělat nemůžeme. Kdybychom dělali cokoli jiného, znamenalo by to, že si myslíme, že víme, co je pro něho nejlepší, ale to ví jen on sám. Je možné, že až mu pošleme dost energie, jeho vyšší intuice mu řekne, aby nám ujel a odjel z Tibetu. I na to musíme být připraveni. Můžeme mu jen pomoci, aby učinil rozhodnutí z nejvyšší možné úrovně energie."

Když jsme projeli další zatáčkou, toyota zmizela. Yin zpomalil. Vpravo jsme viděli nějakou polní cestu.

"Tudy!" vykřikl jsem.

Asi sto metrů před námi pod nízkým kopcem tekla široká, ale mělká řeka. Uprostřed stála Holanďanova toyota. Motor řval, kola se protáčela, bláto lítalo, ale vůz stál na místě. Bylo jasné, že uvízl v bahně. Mladík nás spatřil a otevřel dveře. Chtěl utéci, ale když mě poznal, vypnul motor a vystoupil z vozu do vody, která mu sahala stěží po kolena. Když jsme k němu přijeli, Yin se na mě významně podíval. Pochopil jsem, že chce, abych použil svou energii.

"Můžeme vám pomoci," řekl jsem mladíkovi.

Mladík si nás chvíli nedůvěřivě prohlížel, ale když viděl, jak jsme oba vstoupili do vody a snažíme se toyotu roztlačit, pomalu se uklidnil, sedl za volant a nastartoval motor. Kola se chvíli točila na místě, ale pak vůz vyskočil z díry a mladík přešel na druhou stranu řeky. Jeli jsme za ním. Mladík nás chvíli sledoval, jako by se rozhodoval, zda má ujet, ale pak z vozu vystoupil a šel k nám. Když k nám došel, představili jsme se. Řekl nám, že se jmenuje Jacob. Zatímco jsme s ním mluvili, hledal jsem nejmoudřejší výraz v jeho tváři. Jacob, stále vyděšený, vrtěl hlavou a několik minut se snažil zjistit, kdo jsme. Pak se nás vypytał na své přátele.

"Nevím, proč jsem přijel do Tibetu," řekl nakonec. "Vždycky jsem si myslel, že je to příliš nebezpečné, ale moji přátelé chtěli, abych jel s nimi. Nevím, proč jsem souhlasil. Bože, všude byli čínští vojáci. Jak věděli, že tam budeme?"

"Ptal jste se na cestu někoho neznámého?"

Překvapeně se na nás podíval.

"Ano, ptal. Myslíte, že to řekl vojákům?"

Yin přikývl a Jacob se zachvěl strachem. Nervózně se začal rozhlížet na všechny strany.

"Jacobe, potkal jste Wilsona Jamese?" zeptal jsem se. "Musím to vědět."

Zdalo se, že se stále ještě nemůže soustředit.

"Jak můžeme vědět, že nám Číňané nejsou v patách?"

Snažil jsem se upoutat jeho pozornost. Nakonec se na mě podíval.

"Je to důležité, Jacobe. Viděl jste Willa? Will vypadá jako Peruánec, ale mluví s americkým přízvukem."

Jacob se tvářil zmateně.

"Proč je to důležité? Nejdřív se odtud musíme dostat."

Pak se staral, kde bychom mohli tábořit, dokud Číňané neodejdou. Nakonec ho napadlo, že by bylo nejlepší utéci přes Himálaj do Indie. Představoval jsem si, jak do něho vstupuje moje energie. V jeho tváři a zejména v jeho očích jsem hledal výraz klidu a moudrosti. Konečně se na mě začal dívat.

"Proč toho muže chcete najít?" zeptal se.

"Myslíme, že potřebuje naši pomoc. To on chtěl, abych přijel do Tibetu."

Chvíli se na mě díval, jako by se snažil soustředit.

"Ano," řekl nakonec. "Vašeho přítele jsem potkal. Bylo to v jednom hotelu ve Lhase. Seděli jsme v hale a začali se bavit o čínské okupaci. Číňané mě už dlouho popuzují. Myslím, že jsem přijel, abych proti tomu něco udělal. Will mi řekl, že mě toho dne viděl třikrát a že to něco znamená. Nevěděl jsem, o čem mluví."

"Zmínil se o místě, které se jmenuje Shambhala?" zeptal jsem se.

"Ne tak docela. Mluvil o tom, že Tibet nebude svobodný, dokud lidé neporozumí Shambhale."

"Mluvil o nějaké bráně?"

"Myslím, že ne. Už si z toho rozhovoru moc nepamatuji. Mluvili jsme jen chvíli."

"Nevíte, kam jel?" zeptal se Yin. "Nezmínil se o tom?"

Jacob se zamyslel a pak řekl: "Myslím, že se zmínil o místě, které se jmenuje Domar nebo tak nějak. Mluvil o troskách jakéhosi starého kláštera, který tam někde má být..."

Podíval jsem se na Yina.

"Vím, kde to je," řekl Yin. "Je to na severozápadě, asi čtyři až pět dní jízdy odtud. Bude to drsná cesta... a bude zima."

Když jsem si uvědomil, že budu muset jet tak daleko do tibetské divočiny, moje energie okamžitě klesla.

"Nechcete jet s námi?" zeptal se Yin Jacoba.

"Ne. Musím se dostat odtud."

"Jste si jistý?" pokračoval Yin. "Zdá se, že Číňané jsou teď velice aktivní."

"Nemohu s vámi jet," řekl Jacob a raději odvrátil zrak. "Jsem jediný, kdo se může spojit s naší vládou a kdo může hledat mé přátele."

Yin napsal něco na papír a podal to Jacobovi.

"Najděte telefon a zavolejte na tohle číslo," pravil. "Řekněte jim mé jméno, dejte jim své číslo a oni vám zavolají zpátky a řeknou vám, co máte dělat. Až si vás prověří, řekněte jim, co se stalo, a oni vám pomohou." Pak mu vysvětlil, jak se dostane do Sagy, a šel s ním k jeho toyotě. Jacob se posadil za volant a řekl: "Hodně štěstí... doufám, že svého přítele najdete." Přikývl jsem.

"Jestli ho najdete, bude to možná důvod, proč jsem přijel do Tibetu. Abych mohl pomoci."

Jacob nastartoval motor, ještě jednou k nám vzhledl a odjel. Vrátili jsme se ke svému džípu. Když jsme vjížděli na hlavní silnici, Yin se usmíval.

Už rozumíte třetí fázi rozšiřování energie?" zeptal se mě. "Přemýšlejte o všem, co z toho vyplývá."

Chvilí jsem se na něho díval a přemýšlel o tom. Zdálo se, že klíčem je myšlenka, že naše pole mohou posilovat druhé lidi. Že je můžeme povznést na vyšší úroveň vědomí, kde pak mohou spoléhat na své vlastní řídicí intuice. Co jsem však neslyšel ani v Peru, byla myšlenka, že naše pole modlitby proudí před námi a že je můžeme zaměřit tak, aby posílilo energii každého, s nímž přijde do styku – aniž s ním sami mluvíme nebo se mu díváme do tváře. Toho lze dosáhnout tím, že si to představujeme – že to očekáváme. Samozřejmě se nesmíme snažit druhé ovládat. V takovém případě má naše snaha opačný účinek, jak jsem poznal, když jsem se snažil přinutit Jacoba, aby zastavil. Řekl jsem to všechno Yinovi.

"Začínáte chápat, že lidské myšlenky jsou nakažlivé," vysvětlil mi Yin. "V jistém smyslu všichni sdílíme své myšlenky. Ne že bychom neměli kontrolu sami nad sebou a nemohli myslet nezávisle, ale jak už jsem vám řekl, převládající světový názor je vždycky ohromné pole víry a očekávání. Aby se lidstvo mohlo vyvíjet, musí existovat dostatečné množství lidí, kteří jsou schopni vysílat do tohoto pole vyšší očekávání lásky. Toto úsilí nám umožňuje dosahovat stále vyšší úrovně energie a inspirovat druhé k realizaci nejvyššího lidského potenciálu."

Yin se na mě usmál.

"Kultura Shambhaly je založena na vytvoření takového pole."

Nemohl jsem se ubránit úsměvu. Tato cesta začínala mít smysl, který jsem ještě nedokázal vyjádřit.

Následující dva dny proběhly hladce. Nikde jsme neviděli žádné vojáky. Ještě na hlavní silnici na sever jsme přešli přes další řeku poblíž průsmyku Mayun-la. Zasněžené vrcholky hor po obou stranách silnice nám nabízely nádhernou podívanou. První noc jsme strávili v jakémsi neoznačeném hostinci, který Yin znal, a ráno jsme pokračovali směrem k jezeru Manasarovár. Když jsme tam přijížděli, Yin řekl:

"Tady musíme být opět velice opatrní. Jezero Manasarovár a hora Kailas jsou hlavními cíli poutníků z Indie, Nepálu, Číny a Tibetu. Jsou to posvátná místa jako žádná jiná. Bude tam hodně poutníků a také mnoho čínských kontrolních stanovišť."

Po několika kilometrech jsme odbočili na starou cestu a objeli jsme jedno kontrolní stanoviště. Pak jsme uviděli jezero. Yin se usmíval. Byl to neuvěřitelný pohled: ohromná tyrkysová perla zasazená do kamenité, olivově hnědé krajiny, zarámované zasněženými vrcholky hor v pozadí. Yin mi ukázal horu Kailas. Když jsme jeli kolem jezera, viděli jsme skupiny poutníků, stojících kolem vysokých stožárů s vlajkami.

"Co to je?" zeptal jsem se.

"Modlitební vlajky," odpověděl Yin. "Už staletí vyvěšujeme vlajky symbolizující naše modlitby. Vlajky se třepetají ve větru a posílají Bohu naše modlitby. Tyto vlajky se také dávají lidem."

"Jaké modlitby vlajky symbolizují?"

"Symbolizují přání, aby na světě zvítězila láska."

Mlčel jsem.

"Není to vrchol ironie?" dodal Yin. "Naše kultura je naprosto oddaná duchovnímu životu. Jsme pravděpodobně nejzbožnější národ. A jsme okupováni nejateističtější státem na Zemi. Je to dokonalý kontrast, jež vidí celý svět. Jedna z těch dvou vizí nakonec zvítězí."

Mlčky jsme projeli dalším malým městem. Odtud jsme jeli velice opatrně do Darchenu, kde si Yin dal zkontrolovat džíp od dvou mechaniků, které znal. Pak jsme se utábořili spolu s ostatními poutníky poblíž hory Kailas, abychom nevzbudili podezření. Nemohl jsem odtrhnout oči od jeho zasněžených vrcholků.

"Odtud vypadá Kailas jako pyramida," řekl jsem.

Yin přikývl.

"Co vám to říká? Kailas má sílu."

Když zapadlo slunce, otevřel se před námi neuvěřitelný pohled. Na západní obloze ležely vrstvy mraků broskvové barvy, zatímco slunce za obzorem stále ještě zalévalo zasněžené svahy Kailasu zlatou a oranžovou září.

"Po celou historii cestovali velcí císařové tisíce kilometrů na koni nebo na nosítkách, aby viděli tuto nádhru," řekl Yin. "Věřili, že první světlo svítání a poslední světlo soumraku má nesmírnou oživující moc."

Přikývl jsem, neschopen odtrhnout oči od toho velkolepého osvětlení kolem nás. Skutečně jsem se cítil svěží a téměř klidný. Mělká údolí a nízké vrchy na úpatí Kailasu se koupaly v pruzích stínu a světla, což vytvářelo tajemný kontrast vyšším hřebenům, které vypadaly, jako by zářily zevnitř. Byl to surrealistický pohled a já si poprvé uvědomil, proč jsou Tibetané tak duchovně založení lidé. Už samo světlo této země posiluje jejich vědomí.

Brzy ráno jsme byli opět na cestě. Za pět hodin jsme dorazili na předměstí Ali. Bylo zataženo a teplota rychle klesala. Yin projel několika téměř nesjízdnými ulicemi, aby se vyhnul centru města.

"Tady dnes žijí většinou Číňané," řekl mi. "Jsou tu bary a striptýzy pro vojáky. Musíme si dávat pozor, aby si nás nikdo nevšiml."

Teprve za městem jsme opět narazili na slušnou silnici. V jednom místě jsem viděl jakousi novostavbu, před kterou stálo několik nákladních aut. Kolem budovy nikdo nebyl. Yin, který si budovy také všiml, odbočil z hlavní silnice na jakousi starou cestu a tam zastavil.

"Tohle je nějaký nový úřad," řekl. "Nevěděl jsem, že je tady. Až pojedeme kolem, dávejte pozor, jestli nás někdo nesleduje."

V tu chvíli se zvedl vítr a začalo hustě sněžit. Když jsme projížděli kolem budovy, pozorně jsem se díval. Ve většině oken byly záclony.

"Co je to za budovu?" zeptal jsem se.

"Výzkumný ústav naftové společnosti. Ale nejsem si jistý."

"A co říkáte tomuhle počasí?"

"Vypadá to, že se blíží vánice. Ta nám může pomoci."

"Myslíte si že nás tady budou hledat, že ano," zeptal jsem se.

Podíval se na mě s hlubokým smutkem v očích, ale jeho smutek se rázem změnil v hněv.

"V tomhle městě zabili mého otce," řekl.

"Je hrozné, že jste to viděl."

"Totéž se stalo tisícům Tibeťanů," dodal Yin a sledoval silnici před sebou.

Cítil jsem jeho nenávist. Podíval se na mě.

"Na takové věci nesmíme myslet. Musíme se vyhnout negativním představám. Už jsem vám řekl, že možná nebudu schopen ovládnout svůj hněv. Vy se ale musíte ovládat lépe, abyste mohl pokračovat sám, bude-li to nutné."

"Cože?"

"Teď mě dobře poslouchajte," řekl. "Musíte si uvědomit, kam jste se dostal. Naučil jste se první tři fáze rozšiřování energie. Umíte zvyšovat svou energii a vytvářet silné pole, ale stejně jako já stále ještě podléháte strachu a hněvu. Musíte se naučit proudění energie stabilizovat."

"Co tím myslíte?" zeptal jsem se.

"Musíte svou energii stabilizovat, aby z vás proudila do okolního světa za jakékoli situace. Až se to naučíte, pak se vám všechny tři fáze stanou způsobem života."

"Je to čtvrtá fáze?" zeptal jsem se.

"Je to začátek čtvrté fáze. To, co vám teď řeknu, je poslední informace, kterou máme. Zbytek čtvrté fáze znají jen lidé v Shamb-hale. Za ideálních okolností by měly všechny fáze fungovat dohromady. Vaše energie modlitby by měla přicházet z vaší božské podstaty, odkud by měla proudit do okolního světa, kde by měla vyvolávat očekávaný synchronismus a povznášet druhé na úroveň jejich vyššího já. Tímto způsobem urychluje naše energie tajemnou evoluci našeho života a pomáhá nám splnit individuální poslání na této planetě. Naneštěstí však obvykle narážíme na různé překážky, které v nás vyvolávají strach a pochybnosti a tím oslabují naše pole modlitby. Náš strach vyvolává negativní představy a očekávání, jež dávají vzniknout tomu, čeho se v životě bojíme nejvíce. Proto se teď musíte naučit stabilizovat svou vyšší energii, abyste žil v pozitivním proudu. Strach je velmi zákeřný," pokračoval Yin. "Negativní představy se vždycky týkají něčeho, co nechceme, aby se stalo. Máme strach, že budeme neúspěšní, že přivedeme do nesnázi svou rodinu nebo sebe, že ztratíme osobní svobodu nebo milovaného člověka, nebo že přijdeme o život. Takový strach se však rychle mění v hněv, jež pak užíváme proti každému, koho považujeme za nebezpečného. Musíte si uvědomit, že strach i hněv pocházejí z téhož zdroje: z naší snahy zachovat si to, co považujeme za nutné pro život. Legendy říkají, že jelikož hněv pochází ze strachu před nějakou ztrátou, jediný způsob, jak se zbavit této emoce, je dívat se objektivně na výsledky svého úsilí."

Byli jsme už daleko na sever od města a sníh padal stále hustěji. Yin pozorně sledoval silnici před námi a jen občas se na mě podíval.

"Vezměte si náš případ," pokračoval Yin. "Hledáme Willa a bránu do Shambhaly. Legendy by řekly, že zatímco očekáváme, že nás budou řídit správné intuice, měli bychom se odpoutat od konkrétních výsledků. To jsem měl na mysli, když jsem vám radil, abyste se příliš nestaral o to, zda Jacob zastaví nebo ne. Důležitost objektivity hlásá Buddha a všechna východní náboženství."

Tu myšlenku jsem znal, ale v tu chvíli jsem nechápal její cenu.

"Yine, jak můžeme být naprosto objektivní? Ta myšlenka mi často připadá jako nerealistická teorie. Na naši pomoc může záviset Willův život. Jak můžeme být lhosejní?"

Yin sjel ze silnice a zastavil. Nebylo vidět na krok.

"Neříkám, že bychom neměli mít zájem," pokračoval Yin. "Řekl jsem, že se nesmíme upínat na určitý výsledek. Co se v životě stane, je vždycky trochu jiné než to, co bychom si přáli. Být objektivní znamená uvědomovat si, že v každé události a v každém výsledku lze najít vyšší smysl. Ve všem můžeme najít něco dobrého, z čeho pak můžeme vycházet."

Přikývl jsem. Tuto myšlenku jsem znal z Peru.

"Chápu, že takovým způsobem musíme přistupovat k životu obecně, ale nemá takový přístup své meze? Co když je ohrožen náš život? Nebo když nás někdo chce mučit? V takovém případě je těžké být objektivní."

Yin na mě upřel zrak.

"Ale co když skutečnost, že jsme mučeni, je důsledkem toho, že jsme nebyli dostatečně objektivní během událostí, které vedly k takové kritické situaci? Legendy říkají, že když se naučíme být objektivní, naše energie

zůstane dostatečně silná, abychom se vyhnuli extrémně negativním výsledkům. Jsme-li silní, očekáváme-li pozitivní výsledky, ať už je výsledek jakýkoli, začnou se dít zázraky."

Nemohl jsem tomu uvěřit.

"Snažíte se říci, že všechno špatné se nám děje proto, že jsme přehlédli synchronickou příležitost, jak se tomu vyhnout?"

Yin se usmál.

"Ano řesně to říkám."

"To je ale strašné. Neznamená to, že například člověk, který má nějakou smrtelnou nemoc, je za svou nemoc odpovědný, protože nevyužil příležitost uzdravit se?"

"Ne, to není jeho vina. Všichni děláme to nejlepší, co můžeme. Ale to, co jsem vám řekl, je pravda, kterou musíme přijmout, jestliže chceme dosáhnout nejvyšší úrovně energie modlitby. Musíme udržovat své pole co nejsilnější, a proto si musíme zachovat neochvějnou víru, že budeme ochráněni před všemi problémy. Občas nějakou příležitost přehlédneme," pokračoval Yin. "Lidské vědomosti nejsou dokonalé, takže můžeme umřít nebo být mučeni, protože postrádáme informace. Ale pravdou stále zůstává, že kdybychom věděli všechno, co jednou lidé budou vědět, vyhnuli bychom se všem nebezpečným situacím. Největší síly dosáhneme, když věříme, že tomu tak už je. Jedině pak jsme schopni být objektivní a můžeme posilovat své pole očekávání."

Konečně jsem tomu začínal rozumět. Yin mi říkal, že musíme předpokládat, že nás synchronistický proces vždycky zachrání, že vždycky budeme vědět předem, co máme udělat, neboť tato schopnost je naším osudem. Jestliže tomu věříme, dříve nebo později se to stane realitou pro všechny lidi.

"Všichni velcí mystikové říkají, že je důležité jednat na základě absolutní víry. Apoštol Jan z vaší bible popisuje výsledky takové víry. Byl vržen do kotle s vařícím olejem a nic se mu nestalo. Jiní lidé byli hozeni hladovým lvům a lvi jim neublížili. Jsou to pouhé mýty?" pravil Yin.

"Jak pevná musí být naše víra, abychom dosáhli této úrovně nezranitelnosti?" zeptal jsem se.

"Musíme dosáhnout úrovně, která se přibližuje úrovni lidí v Shambhale," odpověděl Yin. "Nevidíte, jak to do sebe všechno zapadá? Je-li naše očekávání dostatečně silné, pak očekáváme synchronismus a zároveň vysíláme energii druhým lidem, aby i oni mohli očekávat synchronismus. Všeobecná úroveň energie neustále stoupá. A kromě toho jsou tu ještě ochránci..."

Podíval se jinam, jako by se zhrzil, že opět vyslovil jejich jméno.

"A co s tím mají společného ti ochránci?" zeptal jsem se.

Yin mlčel.

"Yine," naléhal jsem. "Musíte mi to vysvětlit."

Yin se konečně nadechl a řekl:

"Mohu vám vysvětlit jen to, čemu sám rozumím. Legendy říkají, že musíme být velmi opatrní a že jediné lidé v Shambhale vědí, kdo jsou ochránci. Nic víc vám říci nemohu."

Rozzlobeně jsem si ho změřil.

"Takže to zjistíme později, že ano? Až se dostaneme do Shambhaly."

Podíval se na mě s výrazem hlubokého smutku.

"Už jsem vám řekl, že mám příliš zkušeností s čínskými vojáky. Moje nenávisť a strach oslabují mou energii. Jakmile zjistím, že vás zdržuji, budu muset odejít a vy budete muset pokračovat sám."

Nechtěl jsem to domyslet do konce.

"Pamatujte si, že musíte být objektivní a pevně věřit, že budete vždycky veden mimo jakékoli nebezpečí."

Yin se na chvíli odmlčel. Pak nastartoval motor a vyjel do husté vánice.

"Můžete si být jistý, že vaše víra bude podrobena těžké zkoušce," řekl nakonec.

PODZEMNI CHODBA

Po čtyřiceti minutách jízdy na sever jsme odbočili na vyježděnou vozovou cestu. Po té jsme jeli směrem k vysokému pohoří, vzdálenému asi třicet až padesát kilometrů. Sněžilo stále hustěji. V jednu chvíli jsme zaslechli slabý hukot, který postupně zesiloval. Podívali jsme se jeden na druhého, a náhle nám došlo.

"Helikoptéra," vykřikl Yin.

Okamžitě sjel z cesty na malé prostranství mezi skálami. Džíp divoce poskakoval.

"Já to věděl. Mohou létat v tomhle počasi."

"Jak to, že jste to věděl?"

Když jsem uslyšel hukot zblízka, uvědomil jsem si, že jsou to dvě helikoptéry. Jedna se vznášela přímo nad námi.

"Je to moje vina," vykřikl Yin, aby překřičel hukot motoru.

"Musíte odtud zmizet! Okamžitě!"

"Cože?" zařval jsem. "Zbláznil jste se? Kam mám teď jít?"

Yin mi křičel do ucha.

"Jděte stále na severozápad do Domaru! Slyšíte mě? Buďte ostražití. Musíte se dostat do pohoří Kuen-lun." Pak jediným obratným pohybem otevřel dveře na mé straně a vystrčil mě ven. Dopadl jsem na nohy a pak se svalil do závěje. Posadil jsem se a díval se za džípem, ale ten se už otočil a hustý sníh mi bránil v rozhledu. Naplnila mě hrůza.

V tu chvíli jsem zahlédl nějakou postavu. Asi tři metry přede mnou stál vysoký muž v černých kožených kalhotách, kožešinové vestě a čepici. Upřeně mě pozoroval, ale tvář měl částečně zahalenou vlněnou šálou. Poznal jsem jeho oči. Kde jsem ho už viděl? Po několika vteřinách se muž podíval na helikoptéru, která nad námi právě letěla, a dal se na útěk. Najednou jsem odněkud, kam odjel Yin, uslyšel několik hromových výbuchů. Zasypal mě sníh a kamení. Vzduch se naplnil dusivým kouřem. Vstal jsem a potácel se pryč. Kolem mě se rozléhaly další, menší výbuchy. Vzduch byl teď úplně nasycený jedovatým plynem. Začala se mi točit hlava.

Ještě než jsem přišel k sobě, slyšel jsem hudbu. Byla to klasická čínská skladba, kterou jsem někde už slyšel. Uvědomil jsem si, že jsem v jakési ložnici čínského stylu. Stáhl jsem ze sebe hedvábnou pokrývku a posadil se v bohatě zdobené posteli. Měl jsem na sobě nemocniční župan a byl jsem umytý. Místnost měla nejímá sedmkrát sedm metrů a na každé stěně byla jiná malba. Škvírou ve dveřích mě pozorovala nějaká Číňanka. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil vzpřímený důstojník v uniformě čínské armády. Po zádech mi přeběhl mráz. Byl to ten důstojník, kterého jsem už několikrát viděl. Začalo mi bušit srdce. Snažil jsem se rozšířit svou energii, ale pohled na důstojníka mi to znemožnil.

"Dobrý den," řekl důstojník. "Jak se cítíte?"

"Docela dobře, vzhledem k tomu, že jsem byl otráven plynem," odpověděl jsem.

Důstojník se usmál.

"Mohu vás ujistit, že to nebude mít trvalé následky."

"Kde jsem?"

"Jste v Ali. Lékaři říkají, že jste v pořádku. Ale já vám musím dát několik otázek. Proč a kam jste jel s panem Doloem?"

"Chtěli jsme navštívit několik starých klášterů."

"Proč?"

Rozhodl jsem se, že mu už nic neřeknu.

"Protože jsem turista. Mám vízum. Proč jsem byl napaden? Ví americká ambasáda, že jsem tady?"

Důstojník se usmál a podíval se mi hrozivě do očí.

"Já jsem plukovník Čang a vy jste na tom takhle: nikdo neví, že jste tady, a jestliže jste porušil naše zákony, nikdo vám nepomůže. Pan Doloe je zločinec, člen nezákonné náboženské organizace."

Zdálo se, že se splnila má nejhorší očekávání.

"O tom nic nevím," řekl jsem. "Rád bych někomu zavolał."

"Proč pan Doloe a jeho společníci hledají... tu Shambhalu?"

"Nevím, o čem mluvíte."

Postoupil o krok ke mně.

"Kdo je Wilson James?"

"Je to můj přítel," řekl jsem.

"Je v Tibetu?"

"Myslím, že ano. Ale neviděl sem ho."

Čang na mě vrhl znechucený pohled. Pak se otočil a beze slova odešel z místnosti. Je to špatné, pomyslal jsem si, velice špatné. Právě jsem chtěl vstát z postele, když do místnosti vešla sestra s několika vojáky. Jeden tlačil jakýsi přístroj, který vypadal jako ohromné železné plíce. Přístroj stál na vysokých, širokých nohách, aby se dal postavit nad člověka ležícího v posteli. Než jsem stačil něco říci, vojáci mě uchopili a přitáhli přístroj nad mé tělo. Sestra stiskla vypínač a přístroj začal vydávat slabé bzučení a jasné, pronikavé světlo. I se zavřenýma očima jsem vnímal, jak se světlo pohybuje nad mou hlavou zprava doleva jako nějaký scanner. Jakmile se přístroj zastavil, vojáci jej odtáhli pryč a odešli z místnosti. Sestra se na mě ještě chvíli dívala.

"Co to bylo?" zakoktal jsem.

"Encefalograf," odpověděla pečlivou angličtinou. Pak vyndala ze skříně mé šaty. Byly vyčištěné a pečlivě složené.

"K čemu to bylo?" zeptal jsem se.

"Chtěli jsme zjistit, zda jste v pořádku."

V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti se vrátil plukovník Čang. Vzal židli, která stála u stěny, a přistrčil ji k mé posteli.

"Měl bych vám říci, o co tu jde," řekl, když si sedal. Vypadal unaveně. Přikývl jsem.

"V Tibetu je mnoho náboženských sekt a mnoho z nich se snaží vzbudit dojem, že Tibeťané jsou nábožný národ, který je utlačován Číňany. Připouštím, že naše politika v padesátých letech a za kulturní revoluce byla krutá. Ale v posledních letech se změnila. V rámci ateistické politiky naší vlády se snažíme být co

nejtolerantnější. Tyto sekty si musejí uvědomit, že i Tibet se změnil. Žije tu dnes mnoho Číňanů a vždycky tu žili a mnozí z nich nejsou buddhisté. Musíme žít všichni pohromadě. Tibet se nikdy nevrátí k lámaistické vládě." Čang se odmlčel a podíval se na mě. "Rozumíte mi? Svět se změnil. I kdybychom chtěli Tibetu vrátit svobodu, nebylo by to spravedlivé vůči Číňanům."

Čekal, že něco řeknu. Napadlo mě, že mu připomenu, jak čínská vláda stěhuje do Tibetu čínské občany, aby zředili tibetskou kulturu. Místo toho jsem řekl:

"Myslím, že Tibeťané chtějí být svobodní, aby mohli vyznávat své náboženství."

"Do jisté míry jsme to dovolili, ale oni stále mění svou taktiku. Jakmile zjistíme, kdo je vede, situace se změní. Myslím, že naše vztahy s částí oficiální buddhistické hierarchie se zlepšují. Ale máme problémy s tibetskými emigranty v Indii. A s touhle skupinou, ke které patří pan Doloe. Tito lidé vyznávají jakési tajemné učení a rozšiřují řeči o Shambhale. Lidi to mate. V Tibetu je spousta důležitých prací, kterou je třeba udělat. Lidé jsou velmi chudí. Je nutno zvýšit životní úroveň."

Čang se na mě zazubil.

"Proč berou tak vážně tu legendu o Shambhale? Vždyť je to dětinské."

"Tibeťané věří, že za naším viditelným, hmotným světem je duchovnější realita a že Shambhala, přestože je na Zemi, leží v této duchovní sféře."

Nemohl jsem uvěřit, že tak riskuji a hovořím s ním.

"Ale jak mohou věřit, že to místo opravdu existuje?" pokračoval Čang. "Prozkoumali jsme každý centimetr Tibetu z letadel a satelitů a nic jsme nenašli."

Mlčel jsem.

"Víte, kde to má být?" zeptal se. "Jste tu proto, abyste to zjistil?"

"Rád bych to věděl," řekl jsem. "Stačilo by mi, kdybych věděl, co to je, ale bohužel nevím nic. A navíc nechci mít potíže s čínskými úřady."

Čang pozorně naslouchal, a tak jsem pokračoval. "Tohle všechno mě děsí a nejraději bych odjel."

"To není třeba. Chceme jen, abyste nám řekl, co víte. Jestliže to místo existuje, jestliže to je tajná kultura, chceme o ní vědět. Řekněte nám, co víte, a my vám pomůžeme. Možná se na něčem dohodneme."

Chvilu jsem se na něho díval a pak jsem řekl:

"Rád bych mluvil s někým z americké ambasády. Je to možné?"

Snažil se skrýt svou netrpělivost, ale nedařilo se mu to. Chvilu si mě měřil, pak šel ke dveřím a otočil se.

"To nebude nutné..." řekl.

"Můžete kdykoli odejít."

O několik minut později jsem vyšel do ulic Ali. Už nesněžilo, ale byla zima. Zapnul jsem si bundu. Než jsem odešel, musel jsem se obléknout v přítomnosti sestry a pak jsem byl vyveden z budovy. Zkontroloval jsem obsah svých kapes. K svému překvapení jsem zjistil, že je tam všechno: nůž, peněženka, pytlík mandlí. Trochu se mi točila hlava a cítil jsem únavu. Bylo to následkem strachu? Nadmořské výšky? Účinek plynu? Snažil jsem se to překonat. Ulice byly plné Číňanů a Tibeťanů a všude byla auta. Moderní budovy a obchody mě trochu překvapily. Rozhlížel jsem se kolem, ale neviděl jsem nikoho, kdo vypadal, že by mohl mluvit anglicky. Ušel jsem několik bloků a zatočila se mi hlava. Sedl jsem si na starý betonový patník u silnice. Můj strach se změnil v panickou hrůzu. Co mám teď dělat? Co se stalo s Yinem? Proč mě ten čínský plukovník nechal jít? Nechápal jsem to. Najednou jsem v duchu uviděl Yina. Uvědomil jsem si, že ztrácím energii. Překonával mě strach a já proti tomu nic nedělal. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se zvýšit svou energii. Po několika minutách jsem se začal cítit líp. Všiml jsem si velké budovy vzdálené několik bloků ode mě. Nad vchodem byl čínský nápis, kterému jsem nerozuměl, ale když jsem si budovu lépe prohlédl, napadlo mě, že je to nějaký hotel nebo penzion. Zaradoval jsem se. Bude tam telefon, říkal jsem si, a možná i nějakí turisté.

Vstal jsem a vyrazil tím směrem. Cestou jsem pozorně sledoval, co se děje v ulici kolem mě. Za několik minut jsem došel k penzionu Šing Šui. Pátravě jsem se rozhlédl. Zdálo se, že mě nikdo nesleduje. Když jsem byl téměř u dveří, zaslechl jsem nějaký zvuk. Něco spadlo do sněhu. Rozhlédl jsem se. Asi sedm metrů ode mě šlo několik starších mužů a přímo proti mně byla úzká ulička. Opět jsem slyšel ten zvuk. K nohám mi dopadl malý kámen, který tam musel hodit někdo z té uličky. Šel jsem blíž a nahlédl tam. V uličce bylo šero a nikoho jsem neviděl. Udělal jsem ještě několik kroků a snažil se rozkoukat.

"To jsem já," řekl nějaký hlas.

Byl to Yin.

Rychle jsem vběhl do uličky. Po několika krocích jsem ho uviděl. Opíral se o cihlovou zeď.

"Jak jste věděl, kde jsem?" zeptal jsem se ho.

"Nevěděl jsem to," odpověděl Yin. "Jen jsem hádal." Svezl se po zdi a sedl si na zem. Všiml jsem si, že má na zádech ohořelou bundu. Na rameni měl krev.

"Jste zraněný!" řekl jsem. "Co se vám stalo?"

"Není to tak zlé. Dopadl vedle mě granát a tlaková vlna mě vyhodila z džípu a praštila se mnou o skálu. Podařilo se mi odplazit, ještě než přistáli. Viděl jsem, jak vás naložili do nákladáku a odjeli sem. Napadlo mě, že když vás pustí, půjdete do největšího penzionu ve městě. Co se dělo?"

Řekl jsem mu, jak jsem se probudil v nějakém čínském domě, pak jsem byl vyslýchán plukovníkem Čangem a nakonec jsem byl propuštěn.

"Proč jste mě vystrčil z džípu?" zeptal jsem se.

"Už jsem vám to řekl," odpověděl Yin. "Nedokážu ovládat svá negativní očekávání. Příliš nenávidím Číňany. Mohou mě sledovat." Na chvíli se odmlčel. "Jak to, že vás pustili?"

"To nevím," odpověděl jsem.

Yin se trochu pohnul a tvář se mu zkřivila bolestí.

"Čang si pravděpodobně myslí, že může sledovat i vás."

Zakroutil jsem hlavou. Je to možné?

"Samozřejmě, že neví, jak to funguje, ale když očekáváte, že přijdou vojáci, vaše očekávání upozorní jeho ego, kde vás má hledat. Pravděpodobně si myslí, že má nějakou zvláštní schopnost."

Yin se na mě podíval tvrdým pohledem.

"Můj problém vám musí být ponaučením. Musíte ovládat své myšlenky."

Ještě chvíli mě fixoval očima a pak mě odvedl úzkou uličkou mezi dvěma budovami do nějakého opuštěného domu.

"Musíme najít nějakého lékaře," řekl jsem.

"Ani nápad," řekl Yin důrazně. "Znám lidi, kteří mi pomohou. Ale nemohu jet s vámi. Do toho starého kláštera budete muset jet sám."

V zádech mě zamrazilo.

"To nedokážu."

"Musíte překonat svůj strach. Budte objektivní. Musíte nám pomoci najít Shambhalu. Ted se nemůžete vrátit."

Podíval jsem se na něho. Snažil se narovnat a posadit blíž ke mně. Jeho tvář se opět zkřivila bolestí.

"Copak nechápete, že Tibeťané trpí? Čekají na den, kdy celý svět pozná Shambhalu."

Pohlédl mi do očí.

"Přemýšlejte o všech těch lidech, kteří nám pomohli dostat se až sem. Mnozí riskovali všechno. Někteří jsou ve vězení, jiné zastřelili."

Zvedl jsem ruku a ukázal mu ji; celá se třásla.

"Podívejte se na mě. Stěží se pohybuji."

Yin po mně blýskl očima.

"Myslíte, že váš otec neměl strach, když se za druhé světové války vylodil na francouzském pobřeží? Měl stejný strach jako všichni ostatní. Ale dokázal to! Co kdyby to neudělal? Co kdyby to nikdo neudělal? Válka by byla prohraná. Všichni by ztratili svobodu. My, Tibeťané, jsme ztratili svobodu, ale teď nejde jen o Tibet. Nejde jen o vás nebo o mě. Jde o to, aby lidé pochopili Shambhalu a naučili se užívat pole modlitby. To je důležitý krok ve vývoji lidstva. To je úkol naší generace. Jestliže to nedokážeme, zklameme všechny minulé generace."

Yin se podíval stranou, tvář měl zkřivenou bolestí. V očích měl slzy.

"Šel bych s vámi, kdybych mohl," dodal. "Ale myslím, že jste naše jediná naděje."

Zaslechli jsme zvuk motorů a opatrně jsme pozorovali, jak kolem projíždějí dva vojenské nákladáky.

"Nevím, kde ten klášter je," řekl jsem.

"Není tak daleko," odpověděl Yin. "Je to asi den cesty odtud. Mohu sehnat někoho, kdo vás tam odveze."

"A co tam budu dělat? Řekl jste, že podstoupím nějakou zkoušku. Co jste tím myslel?"

"Abyste mohl projít bránou, budete muset dovolit boží energii, aby vámi proudila. Budete muset zaměřit své pole tak, jak jste se to naučil. Uvědomte si, že vaše pole jde před vámi a ovlivňuje události. Především ovládejte své negativní představy a buďte objektivní. Stále ještě máte strach z určitých výsledků. Nechcete přijít o život."

"Samozřejmě že nechci přijít o život," vykřikl jsem. "Mám pro co žít."

"To vím," odpověděl mírně. "Ale to jsou velmi nebezpečné myšlenky. Nesmíte přemýšlet o neúspěchu. Musíte se zbavit všech negativních myšlenek. Já to nedokážu, ale myslím, že vy ano. Musíte pevně věřit, že se vám to podaří, že budete zachráněn."

Vzhlédl, aby se přesvědčil, zda jsem mu rozuměl.

"Ještě něco?" zeptal jsem se.

"Ano," řekl. "Když všechno ostatní selže, nepřestávejte věřit, že vám Shambhala pomáhá. Hleďteje..."

Odmlčel se a jen se na mě díval, ale já věděl, co chtěl říci.

Příštího rána jsem seděl v kabině starého nákladáku, vklíněný mezi starým pastýřem a jeho čtyřletým synem. Yin věděl přesně, co uděláme. Navzdory jeho bolesti jsme došli do jednoho starého domu z nepálených cihel, kde nám nabídli teplé jídlo a nocleh. Yin dlouho do noci hovořil s nějakými muži. Napadlo mě, že jsou to členové jeho sekty, ale na nic jsem se neptal. Vstali jsme brzy ráno a za několik minut přijel nákladák, do kterého jsem nastoupil. Nyní jsme jeli po zasněžené serpentíně, která stoupala stále výš do hor. Z jedné zatačky

bylo vidět dům, kde jsem se rozloučil s Yinem. Požádal jsem řidiče, aby zpomalil, abych se mohl lépe podívat. Když jsem shlédl dolů, zděsil jsem se. Všude bylo plno vojenských nákladňáků a vojáků.

"Zastavte," řekl jsem řidiči. "Yin možná potřebuje pomoc. Musíme zastavit."

Stařec zavrtěl hlavou. "Musí jet! Musí jet!"

Vzrušeně mluvil se svým synem tibetsky. Občas na mě koukli, jako by věděli něco, co já nevěděl. Stařec přidal plyn. Brzy jsme projeli průsmykem a začali sjíždět dolů z hor.

Žaludek se mi svíral strachem. Nevěděl jsem, co dělat. Co když Yin utekl a potřebuje mě? Zároveň jsem však věděl, co by mi řekl. Trval by na tom, abych pokračoval v cestě. Snažil jsem se udržovat svou energii, ale ptal jsem se sám sebe, zda všechny ty řeči o Shambhale nejsou jen mýty A i kdyby to byla pravda, proč jsem to já, kdo tam má vstoupit? Proč ne třeba Džampa nebo láma Rigden? Nic jsem nechápal. Přestal jsem o tom přemýšlet. Pozoroval jsem zasněžené vrcholky hor a snažil se udržovat svou energii. Obzírál jsem kolem, když jsme projížděli Domarem a několika dalšími městečky K obědu jsem snědl studenou polévku a sušená rajčata a pak jsem usnul. Probudil jsem se až v podvečer. Opět začalo sněžit a silnice se brzy pokryla novou vrstvou sněhu. Krajina kolem nás byla stále hornatější a vzduch řidší. V dálce jsem viděl další vysoké pohoří. To musí být Kuen-lu, napadlo mě. Část mého já stále ještě nemohla uvěřit, že se tohle všechno děje. Ale druhá část věděla, že tomu tak je a že jsem teď sám. Uvědomil jsem si, že proti mně stojí monolitní čínský stát se všemi svými vojáky a ateistickým skepticismem.

Najednou jsem zaslechl vzdálený hukot helikoptéry. Srdce se mi rozbušilo, ale nepřestával jsem být ostražitý. Starý pasák si zvuku vůbec nevšímal. Jeli jsme dalších třicet minut, když se na mě usmál a na něco ukazoval. Skrz padající sníh jsem na jednom horském hřebenu spatřil obrysy nějaké kamenné budovy. Několik zdí na levé straně bylo zřícených. Za klášteřem se zvedaly ohromné zasněžené skály. Klášter měl tři nebo čtyři patra, ačkoli jeho střecha už dávno ztrouchnivěla. Pozorně jsem se díval jestli neuvidím nějaké lidi. Nikoho jsem neviděl. Zdálo se, že klášter je už dávno opuštěný.

Zastavili jsme na úpatí hory, asi sto padesát metrů pod klášteřem. Stařec ukazoval vzhůru k položbořenému klášteřu. Díval jsem se do hustě padajícího sněhu a váhal jsem. Stařec opět vzrušeně ukázal vzhůru, jako by mě povzbuzoval. Přikývl jsem, popadl tlumok, který mi Yin připravil, a vyrazil jsem do vánice. Teplota klesala, ale já doufal, že ve stanu a spacím pytlí nezmrznu. Ale kde jsou vojáci? Pozoroval jsem vzdalující se nákladňák a pozorně naslouchal. Neslyšel jsem nic než vítr. Rozhlížel jsem se kolem, až jsem našel příkré kamenné schodiště. Začal jsem vystupovat vzhůru. Asi po sedmdesáti metrech jsem se zastavil a podíval se zpátky na jih. V okruhu mnoha kilometrů nebylo nic než zasněžené hory. Když jsem došel ke klášteřu, viděl jsem, že nestojí na vlastním kopci, ale na skále vybihající z ohromné hory za ním. Pěšina vedla k otvoru, kde dříve bývaly velké dveře. Opatrně jsem vešel dovnitř. Na hliněné podlaze ležely velké otesané kameny a naproti mně byla dlouhá chodba probíhající celou budovou.

Prošel jsem chodbou kolem několika místností po obou stranách. Na konci chodby byla větší místnost, odkud vedly dveře do zadní části klášteřa. Polovina zadní zdi se už dávno zřítla. Venku za klášteřem ležely další kameny, některé velké jako stůl. Najednou se u zřícené zdi něco pohnulo. Ztuhl jsem. Co to bylo? Opatrně jsem šel ke zdi a podíval se ven. Asi třicet metrů od budovy byla strmá stěna hory. Nikdo tam nebyl. Jak jsem se rozhlížel, zaznamenal jsem další nejasný pohyb. Tentokrát se něco pohnulo poblíž strmé stěny. Po zádech mi přeběhl mráz. Co se děje? Měl jsem chuť popadnout tlumok a vrátit se dolů, ale neudělal jsem to. Měl jsem strach, ale moje energie byla silná. Vyrazil jsem k místu, kde jsem viděl ten pohyb. Když jsem tam došel, neviděl jsem nic neobvyklého. Skála byla protkaná vertikálními trhlinami. Jedna z nich byla tak široká, že vypadala jako malá jeskyně. Když jsem se podíval lépe, zjistil jsem, že není ani metr hluboká a že je plná sněhu, takže se v ní nikdo nemohl ukrýt. Začal jsem hledat nějaké stopy, ale přestože sníh byl přes dvacet centimetrů hluboký, žádné kromě svých vlastních jsem nenašel. Sněžilo stále víc, a tak jsem se vrátil do klášteřa. Nad jedním rohem místnosti byl zbytek střechy, která mě chránila před sněhem a větrem. Měl jsem hlad, a tak jsem zapálil malý plynový vaříč a postavil vodu na polévku ze sušené zeleniny, kterou mi dal Yin do tlumoku. Přemýšlel jsem, co se děje. Zbývala už jen hodina do setmění a já neměl tušení, co tam dělám. Prohledal jsem tlumok a nenašel žádnou baterku. Proč mi Yin žádnou nedal? Plyn ve vaříči nevydrží celou noc. Budu muset najít nějaké dříví nebo jačí trus. Už teď mě klamou smysly, pomyslíl jsem si. Co se stane, budu-li muset strávit noc v naprosté tmě? Co když se tyhle staré zdi začnou bortit pod náporu větru?

V tu chvíli jsem zaslechl nějaký zvuk ze vzdáleného konce klášteřa. Šel jsem do chodby, a když jsem se tam podíval, uviděl jsem, jak se řítí k zemi ohromný kámen.

"Ježíši Kriste! Musím odtud zmizet," řekl jsem nahlas.

Zhasil jsem vaříč, popadl tlumok a vyběhl do vánice. Brzy jsem si však uvědomil, že si budu muset najít nějaký úkryt. Vrátil jsem se tedy ke skalní stěně. Doufal jsem, že jsem přehlédl nějakou trhlinu nebo převis, kam bych se mohl schovat a přečkat noc. Žádnou dostatečně velkou trhlinu jsem však nenašel. Kolem hvízdal vítr. Najednou ze skály spadl ohromný kus sněhu a dopadl mi přímo k nohám. Podíval jsem se na tuny sněhu, které pokrývaly skalní stěnu nade mnou. Co když se uvolní lavina? Představoval jsem si, jak se sníh valí z hory. Jakmile jsem si to představil, okamžitě jsem nad sebou uslyšel jakýsi rachot. Popadl jsem tlumok a běžel zpátky

do kláštera. Za mnou se rozléhalo hromové burácení a sněh se valil dolů po skále asi patnáct metrů ode mě. Běžel jsem, jak jsem mohl, ale na poloviční cestě ke klášteru jsem se zhroutil do sněhu. Byl jsem strachem bez sebe. Proč se tohle všechno děje? V tu chvíli jsem si vzpomněl na Yina. Ten mi říkal:

"Na této úrovni energie jsou účinky vašich očekávání okamžité. Podstoupíte těžkou zkoušku."

Posadil jsem se. Ovšem! Tohle je ta zkouška. Uvědomil jsem si, že jsem zapomněl ovládat své negativní představy. Běžel jsem zpátky do kláštera a schoval se uvnitř. Teplota rychle klesala a já si uvědomil, že to budu muset risknout a zůstat uvnitř. Několik minut jsem si představoval, že už žádný kámen nespadne.

Zachvěl jsem se zimou. Budu muset něco udělat, pomyslel jsem si. Začal jsem si představovat, že sedím u ohně. Budu muset najít nějaké palivo. Vstal jsem a šel se podívat do dalších částí kláštera. Došel jsem na začátek chodby a ztuhl jsem. Ucítil jsem kouř, kouř hořícího dřeva. Co teď? Pomalu jsem šel chodbou a díval se postupně do každé místnosti, ale nic jsem nenašel. Když jsem došel k poslední místnosti vpravo, opatrně jsem se podíval dovnitř. V rohu hořel oheň a vedle ležela hromada dříví. Vešel jsem dovnitř a rozhlédl se. Nikoho jsem neviděl. Byly tam ještě jedny dveře a nahoře zbytek střechy. Přestal jsem se třást zimou. Ale kdo rozdělal ten oheň? Šel jsem se podívat ven. Ve sněhu nebyly žádné stopy. Když jsem se vracel, spatřil jsem ve dveřích vysokou postavu. Snažil jsem se lépe soustředit, ale stále jsem viděl nejasně. Najednou jsem si uvědomil, že je to ten muž, kterého jsem viděl ve vánici, když mě Yin vystrčil z džipu. Snažil jsem se opět soustředit, ale muž zmizel. Zamrazilo mě v zádech a na hlavě mi vstávaly vlasy. Bylo to k neuvěření.

Opatrně jsem vešel dovnitř a prozkoumal obě strany chodby. Nikoho jsem neviděl. Opět mě napadlo, že bych měl z kláštera odejít, ale věděl jsem, že teplota rychle klesá a že bych pravděpodobně zmrzl. Nezbyvalo mi nic jiného než se vrátit k ohni. Vzal jsem tlumok a vrátil se do místnosti. Když jsem si sedl, prudký závan větru málem zhasil oheň a rozfoukal popel po celé místnosti. Chvilí jsem pozoroval, jak se oheň opět rozhořívá. Představil jsem si oheň a ten se objevil. Ale stále jsem nemohl uvěřit, že by moje pole mohlo být tak silné. Bylo jen jediné vysvětlení: někdo mi pomáhá.

Postava, kterou jsem viděl, byl můj ochránce.

Ta myšlenka mě uklidnila, přestože byla děsivá. Přiložil jsem na oheň trochu dříví a ohřál si polévku. Když jsem ji snědl, vyndal jsem spací pytel, zabalil se do něj a za pár minut jsem usnul hlubokým spánkem.

Když jsem se probudil, oheň byl vyhaslý a venku se rozednívalo. Sněžilo stejně prudce jako večer. Něco mě vzbudilo. Co to bylo? Zaslých jsem přibližující se hukot helikoptér. Rychle jsem vstal a posbíral své věci. Během několika vteřin byly helikoptéry přímo nade mnou. Bez nejmenšího varovného znamení se polovina klášterních zdí začala bortit. Všude byly mraky prachu. Poslepu jsem našel cestu ke dveřím a vyběhl ven. Svě věci jsem zapomněl uvnitř. Vánice stále zuřila. Viděl jsem jen pár metrů před sebe, ale věděl jsem, že když poběžím dopředu, narazím na skalní stěnu, kterou jsem předešlého dne objevil. Prodíral jsem se sněhem, až jsem skálu uviděl. Byla asi patnáct metrů přede mnou, ale uvědomil jsem si, že v šeru svítání by neměla být tak viditelná. Vypadala, jako by se koupala v měkkém, jantarově žlutém světle, zejména v místě, kde byla jedna z velkých trhlin. Chvilí jsem tu scénu pozoroval. Věděl jsem, co to znamená. Pak jsem se ke světlu rozběhl, zatímco za mnou se bortily další zdi. Když jsem doběhl ke skále, helikoptéry bylo přímo nade mnou. V tu chvíli se zhortily všechny zbylé zdi kláštera. Země se otrásla a z jedné trhliny se sesul sněh. Objevil se otvor. Byla to jeskyně! Vlezl jsem dovnitř. V naprosté tmě jsem tápal dopředu, až jsem narazil na zadní stěnu. Tam byl další otvor, který vedl do úzké, asi půldruhého metru široké chodby, která se točila doprava. Vlezl jsem dovnitř. Daleko před sebou jsem uviděl slabounký paprsek světla. Lezl jsem tím směrem. V jednom místě jsem zakopl o velký kámen. Upadl jsem na kamenitou zem a odřel si loket, ale hukot helikoptér mě hnal vpřed.

Zapomněl jsem na bolest a pokračoval směrem ke světlu. Když jsem urazil asi sto metrů, stále jsem viděl otvor na konci chodby, ale zdálo se, že je pořád stejně daleko. Lezl jsem další hodinu směrem k tomu slabounkému světlu. Nakonec se světlo přiblížilo, a když jsem byl asi tři metry od něj, ucítil jsem závan teplého vzduchu a stejnou vůni, jakou jsem cítil v klášteře. Z dálky jsem zaslechl hlasitý, melodický hlas, který mě naplnil teplem a radostí. Bylo to ono volání, o kterém hovořil láma Rigden? Bylo to volání Shambhaly? Konečně jsem přešel poslední kámen a vystrčil hlavu ven. Uviděl jsem něco neuvěřitelného. Přede mnou leželo široké údolí a nad ním byla jasně modrá obloha. Na druhé straně údolí se zvedaly vysoké zasněžené hory. V jasném slunečním světle vypadalo všechno nádherně. Vzduch byl chladný, ale příjemný a všude byla spousta zeleně. Kopec přede mnou se mírně svažoval na dno údolí. Když jsem konečně vylezl ven a šel dolů z kopce, ucítil jsem nesmírnou energii toho místa. Všechno jsem začal vidět rozmazaně. Nemohl jsem zaostřit zrak. Světla a barvy mi vířily před očima a já cítil, jak klesám na kolena. Nemohl jsem se vůbec ovládat. Začal jsem se kutálet dolů po svahu. Kutálel jsem se a kutálel jako v polospánku. Ztratil jsem veškerý pojem času.

VSTUP DO SHAMBHALY

Cítil jsem, jak se mě někdo dotýká, jak mě zvedají lidské ruce a někam mě nesou. Byl to příjemný, téměř euforický pocit. Opět jsem začal cítit tu sladkou vůni, jenže tentokrát zcela naplnila mé vědomí.

"Otevřete oči," řekl ženský hlas.

Snažil jsem se zaostřit zrak. Nakonec jsem uviděl postavu velké ženy. Byla asi sto devadesát centimetrů vysoká. Dávala mi k ústům nějaký šálek.

"Vypijte to," řekla.

Otevřel jsem ústa a napil se teplé, neuvěřitelně chutné zeleninové polévky. Uvědomil jsem si, že moje chuťové vjemy jsou ostřejší. Přesně jsem rozlišoval chuť rajských jablek, cibule a jakési sladké brokolice. Vypil jsem skoro celý šálek a během několika minut se mi pročistila hlava. Opět jsem byl schopen soustředit se na všechno kolem sebe. Byl jsem v jakémsi domě, nebo v něčem, co jako dům vypadalo. Vzduch byl teplý a já ležel na pohovce potažené modrozelenou látkou. Na podlaze byly hladké hnědé kamenné dlaždice. Kolem kvetly pokojové rostliny ve zdobených květináčích. Ale nad hlavou jsem viděl modré nebe a větve několika velkých stromů. Zdálo se, že dům nemá střechu ani stěny.

"Polévka vám udělá dobře. Ale musíte dýchat."

Žena mluvila plynou angličtinou. Užasle jsem ji pozoroval. Vypadala jako Asiatka, měla na sobě barevné, vyšíváné obřadní šaty a na nohou měkké střevice. Podle hloubky jejího pohledu a moudrého tónu v hlase jsem usoudil, že jí je kolem čtyřiceti, ačkoli její pohyby působily dojmem, že je mnohem mladší. Měla dokonale souměrné a krásně tvarované tělo, ale jednotlivé části byly neobvykle velké.

"Musíte dýchat," opakovala. "Vím, že to umíte, jinak byste tu nebyl."

Konečně jsem pochopil, co tím myslí. Začal jsem vdechovat krásu okolí a představoval si, jak do mě proudí energie.

"Kde to jsem?" zeptal jsem se. "Jsem v Shambhale?"

Usmála se a já nemohl uvěřit, jak krásnou má tvář.

"Tohle je jen část Shambhaly," odpověděla. "Říkáme tomu vnější pásmo. Posvátné chrámy jsou dál na sever."

Pak mi řekla, že se jmenuje Aňa. Rychle jsem se také představil.

"Řekněte mi, jak jste se sem dostal?"

Poněkud nesouvisle jsem jí vyprávěl celý svůj příběh, počínaje mým rozhovorem s Natálií a Willem a konče mým nalezením brány. Zmínil jsem se dokonce o tajemném světle, které muselo být dílem těch záhadných ochránců.

"Víte, proč jste tady?" zeptala se.

"Vím jen to, že mě Will požádal, abych přijel. Říkal, že je důležité najít Shambhalu. Prý jsou tu vědomosti, kterých je třeba."

Aňa přikývla a zamyšleně se podívala stranou.

"Kde jste se naučila tak dobře anglicky?"

Usmála se. "Mluvíme tu mnoha jazyky."

"Setkala jste se s mužem, který se jmenuje Wilson James?"

"Ne," odpověděla. "Ale bránou se dá vstoupit i do jiných částí Shambhaly. Možná tu někde je." Aňa vstala a přitáhla ke mně jeden květináč. "Měl byste si teď odpočinout. Snažte se z těchto rostlin absorbovat trochu energie. Představujte si, jak do vás jejich energie proudí, a snažte se usnout."

Zavřel jsem oči a během několika minut jsem usnul.

Probudilo mě jakési zašustění. Aňa stála přede mnou. Sedla si na kraj mé pohovky.

"Co to bylo za zvuk?" zeptal jsem se.

"Přišla jsem zvenku."

"Skrz okenní sklo?"

"To není sklo. Je to energetické pole, které vypadá jako sklo, ale je nerozbitné. Ve vnějších civilizacích ještě nebylo vynalezeno."

"Jak se takové pole vytváří? Elektronicky?"

"Částečně ano. Ale musíme ho mentálně aktivovat."

Podíval jsem se oknem ven. Na mírných kopcích a loukách byly roztroušené další domy. Některé měly průsvitné zdi jako Anin dům. Jiné byly postaveny v tibetském stylu a zdálo se, že jsou dřevěné. Žádný nenarušoval celkový ráz krajiny.

"A co ty dřevěné domy?" zeptal jsem se.

"I ty jsou vytvořeny silovým polem," odpověděla Aňa. "V Shambhale už nepoužíváme dřevo ani kovy. Všechno, co potřebujeme, vytváříme pomocí energetických polí."

Byl jsem fascinován.

"A co vodní potrubí a elektrické vedení?"

"Vodu získáváme přímo z vodních výparů ve vzduchu a energetická pole pohánějí všechno, co potřebujeme." Nedůvěřivě jsem se díval ven.

"Kolik lidí tu žije?"

"Tisíce. Shambhala je velká."

Zvedl jsem se na pohovce a položil nohy na podlahu, ale zatočila se mi hlava a před očima se mi dělaly mžítky. Aňa mi podala šálek s polévkou.

"Napijte se a vdechujte energii rostlin," řekla.

Poslechl jsem ji a energie se mi začala vracet. S každým nadechnutím bylo všechno jasnější a krásnější. Anina tvář se rozjasnila a zdálo se, že září zevnitř. Přesně tak, jak jsem to v minulosti vidal u Willa.

"Můj Bože," řekl sem a rozhlížel se kolem sebe.

"Tady v Shambhale je zvyšování energie mnohem snazší než ve vnějších civilizacích, protože všichni dáváme energii všem ostatním a udržujeme svá energetická pole na vyšší kulturní úrovni."

Aňa zdůraznila slova "vyšší kulturní úroveň", jako by to mělo nějaký zvláštní význam. Nemohl jsem se vynadívat na své okolí. Zdálo se, že každý předmět září zevnitř.

"To je neuvěřitelné," zakoktal jsem.

Aňa mi věnovala vážný pohled.

"Všechno, co tady vidíte, je výsledek evoluce. Jsme lidé jako vy a vyvíjíme se stejně, jako se jednou budou vyvíjet lidé ve vnějších civilizacích, pokud svůj vývoj nebudou sabotovat."

V tu chvíli přiběhl do místnosti asi čtrnáctiletý chlapec. Zdvouřile pozdravil a řekl: "Pema zase volala."

Aňa se k němu otočila.

"Vím, už jsem to slyšela. Mohl bys mi přinést bundu? A vezmi jednu pro našeho hosta."

Nemohl jsem od chlapce odtrhnout oči. Choval se, jako by byl mnohem starší, než vypadal, a připadal mi povědomý. Někoho mi připomínal, ale nemohl jsem si vzpomenout koho.

"Chcete jít s námi?" zeptala se Aňa. "Možná byste to měl vidět."

"Kam jdeme?" zeptal jsem se.

"K sousedce. Myslí si, že před několika dny otěhotněla, a chce, abych ji prohlédla."

"Vy jste lékařka?"

"V Shambhale vlastně nemáme lékaře, protože už nemáme nemoci jako vy. Naučili jsme se udržovat svou energii na vyšší úrovni. Já lidem jen radím, jak mají sledovat svůj stav a jak mají rozšiřovat a udržovat svou energii."

"Proč říkáte, že bych to měl vidět?"

"Protože tu právě jste." Podívala se na mě, jako bych byl natvrdlý. "Zajisté víte, co je synchronický proces."

Chlapec se vrátil a představil se mi. Jmenoval se Taši. Podal mi jasně modrou bundu. Vypadala jako obyčejná bunda, ale měla jiné stehování. Neměla vlastně žádné stehy. Bylo to, jako by jednotlivé kusy látky držely pohromadě samy od sebe. Ačkoli látka vypadala jako bavlna, bunda skoro nic nevážila.

"Jak se takové bundy vyrábějí?" zeptal jsem se.

"Jsou to silová pole," odpověděla Aňa. Pak se otočila a společně s Tašim vyšli ven stěnou.

Šel jsem za nimi, ale narazil jsem do něčeho, co připomínalo plexisklo. Chlapec stál venku a smál se. Aňa se vrátila dovnitř a také se smála.

"Promiňte, zapoměla jsem vám vysvětlit, co máte dělat. Musíte si představovat, jak se před vámi otvírá silové pole obklopující dům."

Nedůvěřivě jsem se na ni podíval.

"Prostě si představujte, jak se otvírá, a projděte jím," dodala.

Představil jsem si to a šel ke stěně. Skutečně jsem viděl, jak se pole otvírá. Vypadalo to jako nějaká distorze v prostoru, něco jako tepelné vlny nad silnicí rozpálenou sluncem. Vyšel jsem na chodník před domem. Aňa šla za mnou. Zavrtěl jsem hlavou. Kde to jsem?

Šli jsme klikatou pěšinou dolů z kopce. Když jsem se podíval zpátky, viděl jsem, že Anin dům je úplně skrytý mezi stromy. Pak jsem si všiml něčeho jiného. Vedle domu byla jakási hranatá, pravděpodobně kovová krabice velikosti kufru.

"Co to je?" zeptal jsem se Ani.

"Zesilovač energie," odpověděla. "Pomáhá nám usměrňovat silová pole a udržovat stabilní teplotu v domě." Vůbec jsem tomu nerozuměl. "Co tím myslíte?"

Aňa šla několik kroků přede mnou. Ted zpomalila a počkala, až k ní dojdu.

"Zesilovač sám nic neprodukuje. Pouze zesiluje naše pole modlitby, abychom mohli realizovat, co potřebujeme."

Nevěřicně jsem zíral.

"Co je na tom tak fantastického?" zeptala se Aňa s úsměvem. "Je to jen pokrok, jak už jsem řekla."

"Nevím. Celou tu dobu, co jsem hledal Shambhalu, jsem vlastně nepřemýšlel o tom, jaké to tady bude. Měl jsem za to, že tu bude pár lámů, kteří jen meditují. Vy však máte vysokou technologii. Je to fantastické..."

"Na technologii nezáleží. Důležité je, jak jí užíváme k posilování svých duševních schopností."

"Co tím myslíte?"

"Není to tak fantastické, jak si myslíte. Pouze jsme se poučili z historie. Když se podíváte na lidskou historii, uvědomíte si, že technologie vždy byla jen předzvěstí toho, co lze nakonec dokázat lidskou myslí. Přemýšlejte. Lidé vytvořili technologii, aby se jim na světě žilo pohodlněji. Nejdřív to byly hliněné hrnce a kovové motyky, pak přišly domy a další věci. Abychom tyto věci mohli vyrobit, museli jsme dolovat rudu a vyrábět z ní to, co jsme si představovali. Chtěli jsme cestovat rychleji, a tak jsme vynalezli kolo a později různá vozidla. Chtěli

jsme létat, a tak jsme vynalezli letadla. Chtěli jsem komunikovat na velké vzdálenosti, a tak jsme vynalezli rádio, telegraf, telefon a nakonec televizi – abychom viděli, co se děje v jiných částech světa."

Aňa se na mě podívala tázavým pohledem.

"Už to chápete? Vymyslíli jsme technologii, protože jsme chtěli být ve styku s větším množstvím lidí. Vždycky jsme věřili, že toho jsme schopni. Technologie je pouze odrazovým můstkem k tomu, co jsme schopni dělat sami. Její skutečnou funkcí je posílit naši víru, že to všechno můžeme dělat svou vnitřní silou. Proto jsme se už na počátku naší historie rozhodli, že začneme vyvíjet technologii, která bude sloužit rozvoji naší mysli. Uvědomili jsme si skutečný potenciál našeho pole modlitby a začali jsme vyrábět technologii, která toto pole zesiluje. Tady ve vnějším pásmu stále ještě používáme zesilovacích prostředků, ale už brzy budeme schopni užívat samotná pole modlitby. Ti v chrámech to už dělají."

Chtěl jsem se jí zeptat na další věci, ale za ohybem cesty jsem uviděl široký potok. Z dálky jsem slyšel zvuk proudící vody.

"Co je to za zvuk?" zeptal jsem se.

"Kousek odtud je vodopád," odpověděla Aňa. "Máte pocit, že byste ho měl vidět?"

Nechápal jsem, co tím myslí.

"Máte na mysli intuitivní pocit?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě," odpověděla a stále se usmívala. "V Shambhale se řídíme intuicí."

Taši se zastavil a díval se na nás. Aňa se k němu otočila. "Jdi napřed a řekni Pemě, že už jsme na cestě." Taši se usmál a běžel napřed.

Stoupali jsme po kamenitém svahu, pak jsme šli malým lesíkem a po chvíli jsme narazili na břeh potoka. Potok byl asi osm metrů široký a voda tekla rychle. Skrz větve jsem viděl, jak voda padá ze skály. Šli jsme podél potoka a pak sestoupili po několika kamenných terasách. Voda padala z výšky asi patnácti metrů do velké tůně. Všiml jsem si nějakého pohybu. Šel jsem ke kraji skály a podíval se dolů. K svému překvapení jsem na druhé straně tůně uviděl dva lidi, kteří se k sobě přibližovali. Oba byli obklopeni měkkým, narůžovělým světlem. Ačkoli světlo nebylo příliš jasné, bylo neobvykle syté, zejména kolem jejich ramen a boků. Když jsem se lépe podíval, viděl jsem, že jsou nazí.

"Tak proto jste mě sem přivedl," řekla Aňa pobaveně.

Nemohl jsem od nich odtrhnout oči. Uvědomoval jsem si, že pozoruji energetické pole muže a ženy. Když se k sobě přiblížili a objali se, jejich pole úplně splynula. Pak jsem viděl, jak se v úrovni ženina břicha začíná objevovat další světlo. Po několika minutách se ti dva od sebe oddělili a žena si začala ohmatávat břicho. Světlo zesílilo a ti dva se opět objali. Zdálo se, že si něco říkají, ale slyšel jsem jen hučení vodopádu. Pak oba nečekaně zmizeli. Uvědomil jsem si, že jsem byl svědkem milostného aktu, a to mě přivedlo do rozpaků.

"Znáte ty lidi?" zeptal jsem se Ani.

"Nepoznala jsem je," odpověděla. "Ale budou odněkud z okolí."

"Vypadalo to, jako by právě počali dítě," řekl jsem. "Myslíte, že to měli v úmyslu?"

Aňa se rozesmála.

"Ovšemže měli. Tady nejsme ve vašem světě. Přivést na svět novou duši je na této úrovni energie a intuice velice uvážený proces."

"Jak to, že tak neočekávaně zmizeli?"

"Mentálně se přenesli na jiné místo silovým polem. To nám umožňují zesilovací přístroje. Televize byla prvním krokem. Později jsme zjistili, že elektromagnetické pole, jež přenáší obrazy, lze použít k fyzickému spojení dvou vzdálených prostorů. Pomocí zesíleného pole modlitby můžeme sledovat, co se děje kdekoli, nebo se tam můžeme dokonce přenést. Vaši fyzikové již na takových teoriích pracují, i když si neuvědomují, kam je to dovede."

Díval jsem se na ni a snažil se všechny ty informace strávit.

"Zdá se, že vás to ohromuje," řekla Aňa.

Přikývl jsem. Podařilo se mi usmát.

"Pojďme, vysvětlím vám to u Pemy."

Pema bydlela v podobném domě jako Aňa. Jediný rozdíl byl v tom, že její dům stál na svahu kopce a byl zařízen jiným nábytkem. U domu stála stejná černá krabice a do domu jsme vešli silovým polem jako u Ani. Pema byla vyšší a štíhlejší než Aňa. Měla dlouhé černé vlasy a dlouhé bílé šaty. Přivítala nás s úsměvem, ale já jsem cítil, že něco není v pořádku. Požádala Aňu, aby s ní šla do ložnice. Taši a já jsme zůstali v obývacím pokoji. Chtěl jsem se Tašeho zeptat, jaký má Pema problém, ale náhle jsem ve vzduchu ucítil elektřinu. Viděl jsem stejnou zvlněnou distorzi jako předtím v silovém poli kolem Anina domu, jenže tohle bylo uprostřed místnosti. Snažil jsem se pochopit, co se děje. Uvědomil jsem si, že skrze to vlnění vidím jakési pole s malými rostlinami. K mému překvapení z něj vystoupil nějaký muž. Taši vstal a představil nás. Muž se jmenoval Dorži. Zdvouřile pozdravil a zeptal se, kde je Pema. Taši ukázal na dveře do ložnice.

"Co se tu děje?" zeptal jsem se Tašeho.

Taši se na mě usmál.

"Pemin manžel se právě vrátil ze své farmy. Dokáže tohle někdo ve vaší civilizaci?"
Řekl jsem mu, co se vypráví o jogínech, kteří se dokážou přenášet do vzdálených míst.
"Ale já osobně nikdy nic takového neviděl," dodal jsem. "Jak se to dělá?"
"Představíme si určité místo, kam se chceme dostat, a zesilovač energie nám pomůže vytvořit okno, kterým se tam přeneseme. Totéž se děje opačným směrem. Proto jsme viděli, kde byl Dorži, než sem přišel."
"To dělá ta černá krabice před domem?"
"Ano."
"A vy všichni to umíte?"
"Ano, a jednou to budeme dělat bez zesilovače."
Taši na mě zvědavě pohlédl a zeptal se:
"Můžete mi říci něco o civilizaci, ze které jste přišel?"
Než jsem stačil něco říci, uslyšeli jsme hlas z ložnice:
"Už se to zase stalo."
Podívali jsme se na sebe. Za několik minut se Aňa, Pema a její manžel vrátili do obývacího pokoje.
"Byla jsem si jistá, že jsem v jiném stavu," řekla Pema. "Cítila jsem tu energii, ale během několika minut to přešlo. Musí to být následkem toho přechodu."
Taši na ni napjatě zíral, totálně fascinován.
"Co se stalo?" zeptal jsem se.
"Intuitivně jsme vycítili, že jde o jakýsi druh paralelního těhotenství a že dítě odešlo někam jinam."
Dorži a Pema se na sebe dlouho dívali.
"Zkusíme to znovu," řekl Dorži. "Téměř nikdy se to nestane dvakrát v jedné rodině."
"Už musíme jít," řekla Aňa. Objala Pemu a Doržiho a pak vyšla silovým polem z domu. My s Tašim jsme šli za ní.

Byl jsem z toho celý pryč. Některé věci v Shambhale byly docela obyčejné, jiné naprosto fantastické. Snažil jsem se to všechno strávit, zatímco nás Aňa vedla k nádhernému skalnímu převisu nad velkým zeleným údolím.

"Jak je možné, že je tady v Tibetu tak velká oblast s mírným podnebím?" zeptal jsem se.

Aňa se usmála.

"Ovládáme podnebí svými silovými poli. Pro lidi s nižší energií jsme neviditelní. Legendy však říkají, že se to změní, až se přiblíží období přechodu."

Byl jsem šokován.

"Vy znáte legendy?" zeptal jsem se.

Aňa přikývla.

"Samozřejmě. V Shambhale známe všechny legendy a mnoho starých proroctví. Pomáháme rozšiřovat duchovní poznání do vnějších civilizací. Vždycky jsme věděli, že nás dříve nebo později najdete."

"Vy jste věděli, že vás najdu?" zeptal jsem se.

"Nejen vy, ale další z vnějších civilizací. Věděli jsme, že až zvýšíte úroveň energie a vědomí, začnete brát Shambhalu vážně, a že sem někteří z vás přijdou. To říkají legendy. Až se Shambhala začne měnit, přijdou lidé z vnějších civilizací. A nebudou to jen duchovní mistři z východu, kteří sem občas přicházejí. Přijdou i obyčejní lidé ze západu, kterým bude ukázána cesta."

"Říkáte, že legendy předpovídají jakýsi přechod. Co tím myslíte?"

"Legendy říkají, že až vnější civilizace zvládnou všechny fáze rozšiřování energie, dovedí se o všem, co děláme v Shambhale."

"Mluvíte o čtvrté fázi?"

Aňa se na mě významně podívala.

"Ano. Koneckonců, proto jste přišel."

"Můžete mi o tom něco říci?"

Aňa zavrtěla hlavou.

"Musíte to brát krok za krokem. Nejdřív si musíte uvědomit, kam lidstvo směřuje. Musíte to vycítit svými smysly, nejen to chápat rozumově. Shambhala je vzorem pro budoucnost."

Přikývl jsem.

"Je na čase, aby všichni lidé na světě pochopili, čeho je člověk schopen, kam nás vede evoluce. Až to pochopíte, budete schopni rozšířit své pole ještě víc a stanete se silnějšími. Ani já však nevím všechno o čtvrté fázi rozšiřování energie. Ukážu vám jen několik kroků. Zbytek znají jen ti v chrámech."

"Co je to za chrámy?"

"Ty chrámy jsou srdcem Shambhaly. Je to ono mystické místo, které jste si představoval. Tam se odehrává to nejdůležitější v Shambhale."

"A kde jsou ty chrámy?"

Aňa ukázala na vzdálené kruhové pohoří na druhé straně údolí.

"Tamhle za těmi vrcholky," řekla.

Taši jen pozorně naslouchal. Aňa se na něho podívala, odhrnula mu vlasy z čela a řekla:

"Intuitivně jsem cítila, že Taši bude povolán do chrámů... ale zdá se, že má větší zájem o život ve vašem světě."

Probudil jsem se celý zpocený. Ve snu se mi zdálo, jak s Tašim a ještě s někým procházím chrámy. Měl jsem pocit, že každou chvíli pochopím čtvrtou fázi rozšiřování energie. Procházeli jsme bludištěm kamenných staveb pískově bronzové barvy, ale v dálece jsme viděli jakýsi namodralý chrám. Před ním stál nějaký člověk v tibetských šatech. Pak jsem se snažil utéci nějakému čínskému důstojníkovi, kterého jsem už předtím několikrát viděl. Pronásledoval mě mezi chrámy, jež byly ničeny. Nenáviděl jsem ho za to. Sedl jsem si a snažil se soustředit. Stěží jsem si pamatoval cestu k Aninu domu. Byl jsem v jedné z ložnic a bylo ráno. Taši seděl ve velkém křesle naproti posteli a koukal se na mě. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit.

"Co vám je?" zeptal se Taši.

"Zdálo se mi něco strašidelného," odpověděl jsem.

"Řeknete mi něco o vnějších civilizacích?"

"Nemůžeš se tam dostat oknem v silovém poli?"

Zavrtěl hlavou. "Nemohu. To není možné ani v chrámech. Moje babička se domnívala, že to možné je, ale nikomu se to nikdy nepovedlo, neboť rozdíl mezi naší úrovní energie a úrovní energie vnějších civilizací je příliš velký. Lidé v chrámech vidí, co se tam děje, ale to je všechno."

"Tvoje matka Aňa ví hodně o vnějším světě."

"Všechno se dovídáme od těch, kdo žijí v chrámech. Často sem přicházejí, zejména když mají pocit, že se k nim někdo chce přidat."

"Přidat?"

"Téměř všichni obyvatelé Shambhaly se chtějí dostat do chrámů. Je to nejvyšší pocta a nejlepší příležitost ovlivnit vnější civilizace."

Napadlo mě, že Taši mluví jako třicetiletý člověk. Přestože byl velký, pohled na jeho čtrnáctiletou tvář mě znervózňoval.

"A co ty?" zeptal jsem se. "Také chceš odejít do chrámů?"

Usmál se a podíval se ke dveřím, jako by nechtěl, aby ho slyšela matka.

"Nechci. Rád bych se podíval do vnějších civilizací. Můžete mi o nich něco říci?"

Asi půl hodiny jsem mu vyprávěl o současném stavu světa: o tom, jak lidé žijí, o boji za demokracii, o zhoubném vlivu peněz, o ekologických problémech. Taši nadšeně poslouchal. Po chvíli do pokoje vstoupila Aňa. Uvědomila si, že mluvíme o něčem důležitém, a mlčky nás pozorovala. Přestal jsem mluvit a svalil se na polštář. "Budeme vám muset dát trochu energie," řekla. "Pojďte se mnou."

Oblékl jsem se a šel za ní do obývacího pokoje. Pak jsem ji následoval ven z domu. Za domem byly velké stromy asi deset metrů od sebe. Mezi nimi rostla šalvěj a další rostliny, které vypadaly jako chřest. Aňa mi řekla, abych si dal malou rozsvičku, a já se pokusil udělat několik cviků, které mi ukázal Yin.

"A teď se tady posaďte," řekla. "Zvyšujte úroveň své energie."

Začal jsem zhluboka dýchat a sledovat krásu kolem sebe. Představoval jsem si, jak do mě proudí energie. Ihned jsem začal všechno vnímat jasněji. Podíval jsem se na Aňu a uviděl v její tváři výraz hlubší moudrosti.

"To je lepší," řekla. "Včera u Pemy jste nebyl přítomen celou svou myslí. Pamatujete si, co se stalo?"

"Ovšem. Pamatuji si skoro všechno," řekl jsem.

"Pamatujete si, co se stalo, když si myslila, že je těhotná?"

"Pamatuji."

"Chvilí se zdálo, že má dítě, a pak dítě zmizelo."

"Čím to je?" zeptal jsem se.

"Nikdo to neví přesně. K podobným zmizením dochází už dlouhou dobu. Začalo to před čtrnácti lety. Tehdy jsem byla těhotná. Byla jsem si jistá, že mám dvojčata, a najednou jedno z dětí zmizelo. Porodila jsem Tašiho, ale vždycky jsem měla pocit, že jeho sestra někde žije. Od té doby se to stává mnoha dalším matkám. Jsou si jisté, že jsou těhotné, a náhle si uvědomí, že mají prázdné lůno. Všem se později narodí jiné děti, ale ony nikdy nezapomenou, co se stalo. Tento jev se v Shambhale pravidelně opakuje posledních čtrnáct let."

Na chvíli se odmlčela a pak řekla:

"Myslím, že to má něco společného s obdobím přechodu, možná dokonce s vaší přítomností tady."

"Nevím," řekl jsem a podíval se stranou.

"Nemáte žádné intuice?"

Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem si vzpomněl na svůj sen. Chtěl jsem jí ho vyprávět, ale nevěděl jsem, co znamenal, a tak jsem to neudělal.

"Nemám vlastně žádné intuice. Jen spoustu otázek," řekl jsem. Přikývla a čekala.

"Jak funguje vaše ekonomika? Co tu lidé dělají?"

"Vyvinuli jsme se do takového stupně, že nepotřebujeme peníze," řekla Aňa. "Už jsme přestali vyrábět věci. Před desítkami tisíc let jsme přišli z civilizací, které vyráběly věci, jako to děláte vy. Pak jsem pochopili, že technologii musíme užívat k rozvíjení svých mentálních a duchovních schopností."

Dotkl jsem se měkkého rukávu své bundy.

"Chcete říci, že všechno, co máte, je vámi vytvořené energetické pole?"

"Ano,"

"A co ta pole drží pohromadě?"

"Jakmile je vytvoříme, vydrží tak dlouho, dokud nejsou narušena nějakou negativitou."

"A co jídlo?"

"Jídlo lze produkovat stejným způsobem, ale zjistili jsme, že je lepší pěstovat je přirozeným způsobem. Rostliny reagují na naši energii a vracejí nám ji. Samozřejmě, že už nemusíme tolik jíst. Většina lidí v chrámech nejí vůbec."

"A čím jsou poháněny vaše zesilovače energie?"

"Energie je zdarma. Už dávno jsme vynalezli technologii, která využívá proces, jemuž byste u vás říkali studená fúze. Ta nás osvobodila od nutnosti ničit naše životní prostředí a umožnila nám plně zautomatizovat produkci spotřebního zboží. Postupně jsme se začali věnovat duchovním otázkám, synchronistickému vnímání, objevování nových pravd naší existence a předávání těchto informací druhým."

Uvědomil jsem si, že hovoří o budoucnosti lidstva, o níž jsem se poprvé dověděl v Peru z Devátého a Desátého proroctví.

"V průběhu našeho duchovního rozvoje jsme začali chápat, že cílem lidského života na této planetě je vytvoření duchovní kultury" pokračovala Aňa. "Pak jsme si uvědomili, že v sobě máme sílu, která nám pomůže dosáhnout toho, čeho je třeba. Naučili jsme se rozšiřovat energii modlitby, což nám pomohlo vyvinout technologii, která nám umožňuje užívat naši tvůrčí sílu. Dnes žijeme v přírodě a jedinou naší technologii jsou tyto zesilovače energie, které nám pomáhají produkovat všechno, co potřebujeme."

"Došlo k celé této evoluci tady?" zeptal jsem se.

"Ne, vůbec ne," odpověděla Aňa. "Shambhala se už mnohokrát přestěhovala."

Její odpověď mě šokovala.

"Naše legendy jsou velmi staré a pocházejí z mnoha zdrojů," pokračovala. "Všechny mýty o Atlantidě a staré indické legendy pocházejí ze starých civilizací, které existovaly v době, kdy Shambhala procházela raným stadiem evoluce. Nejobtížnější bylo podřídit technologii zájmům individuálního duchovního rozvoje, protože to předpokládá, že každý pochopí, že duchovní poznání je důležitější než peníze a ovládání druhých. To trvá dlouho, protože lidé, kteří jsou ovládáni strachem – a domnívají se, že musejí řídit směr lidské evoluce svým egem – často chtějí užívat technologických prostředků k ovládání druhých. V mnoha starých civilizacích se tyto lidé snažili zneužívat zesilovacích přístrojů k ovládání lidského myšlení. Tyto pokusy často končily válkami a hromadným ničením, takže lidstvo muselo začínat stále znovu. Vaše civilizace stojí před stejným problémem. Je mnoho lidí, kteří chtějí moderními technologickými prostředky ovládat druhé."

Přikývl jsem.

"A co se stalo s nástroji starých civilizací, o nichž mluvíte? Jak to, že skoro žádné nebyly nalezeny?"

"Protože byly pohřbeny posuvem kontinentů. A navíc je známo, že ve vyspělých civilizacích, kde se materiální věci produkují mentálně, všechno prostě zmizí v okamžiku, kdy negativita sníží všeobecnou energii."

Zhluboka jsem se nadechl. Všechno, co říkala, bylo naprosto logické, ale zároveň neuvěřitelné. Představit si civilizaci, která směřuje k duchovní budoucnosti, je něco jiného než se octnout v civilizaci, která v duchovní budoucnosti už žije.

"Uvědomte si, že to, čeho jsme dosáhli, je přirozený výsledek lidské evoluce. Jsme před vámi, ale to, co jsme dokázali, vám může usnadnit cestu."

Aňa se odmlčela a já se usmál.

"Už vypadáte lépe. Zdá se, že jste načerpal dostatek energie," řekla.

"Nikdy jsem se necítil líp."

"Lidé v Shambhale si udržují tuto úroveň energie. Je to nakažlivé. Je tu mnoho lidí, kteří dokážou čerpat energii a předávat ji druhým, a tak se celkový účinek násobí. Chápete to? Očekávání všech členů společnosti se spojují a vytvářejí jedno velké kulturní pole modlitby. Všeobecná úroveň dané civilizace závisí hlavně na tom, jak si její členové uvědomují existenci svých polí modlitby a jak je rozšiřují. Když lidé rozšiřují svá individuální pole, celková úroveň roste. Kdyby všichni lidé ve vnějších civilizacích rozšiřovali své pole modlitby, snadno by dosáhli naší úrovně."

Aňa lusklá prsty, aby zdůraznila, co právě řekla.

"Právě na tom pracujeme v chrámech. Používáme naši energii modlitby ke zvyšování úrovně vědomí ve vnějších civilizacích. Děláme to už tisíce let."

Přemýšlel jsem o jejích slovech a pak požádal:

"Řekněte mi všechno, co víte o čtvrté fázi rozšiřování energie."

Aňa se na mě podívala vážným pohledem.

"Musíte postupovat krok za krokem," odpověděla. "Dostalo se vám pomoci, ale abyste se sem dostal, musel jste znát první tři fáze a část čtvrté fáze. Teď musíte pochopit, jak všechny fungují. Jakmile dokončíte určitou fázi, vaše energie je silnější a má větší rozsah. Je to proto, že když vyšlete svou energii a povznesete druhé a když pak svou energii stabilizujete svou vírou, posilujete tím boží plán. A čím víc jednáte a myslíte v souladu s boží podstatou, tím větší máte energii. Rozumíte? Existuje tu určitá bezpečnostní pojistka, jak jste si jistě všiml. Bůh nikdy nezvýší vaši energii, pokud nejste v souladu s univerzálním plánem."

Aňa mi položila ruku na rameno.

"Takže teď si musíte ujasnit, kam se má lidstvo dostat a jak se musí vyvíjet lidská kultura. Je nejvyšší čas. Proto vy a ostatní konečně začínáte chápat Shambhalu. Tohle je další krok čtvrté fáze. Musíte skutečně pochopit předurčenou budoucnost lidstva. Už jste pochopil, jak jsme ovládli technologii a uvedli ji do služeb duchovní evoluce. Toto pochopení dále rozšiřuje vaši energii, neboť nyní můžete zahrnout toto očekávání do svého pole modlitby. Musíte pochopit, jak to funguje. Už víte, jak vysílat své energetické pole do světa kolem vás, víte, jak zvyšovat synchronistické proudění v sobě i v druhých. Další krok rozšíření energie spočívá v tom, že si nejen představujete, jak vaše pole povznáší druhé na vyšší úroveň intuice, ale že to děláte s vědomím, kam vaše vyšší intuice vedou: k ideální duchovní kultuře, jako je ta, kterou vidíte tady v Shambhale. Jestliže to děláte, ukážete druhým, jakou roli mohou hrát v evoluci."

Přikývl jsem a netrpělivě očekával další informace.

"Nesmíte ovšem spěchat," varovala mě Aňa, "ještě jste neviděl všechno. Nejenže jsme zvládli technologii, ale také jsme zreorganizovali náš svět takovým způsobem, abychom se mohli zaměřit na duchovní evoluci... na záhady existence... na samotný životní proces."

ŽIVOTNÍ PROCES

Aňa neočekávaně ukončila náš rozhovor. Řekla, že musí udělat něco, o čem mi řekne později. Já jsem se rozhodl, že půjdu na procházku. Vydal jsem se pěšinou za Aniným domem. Téměř půldruhého kilometru jsem šel mezi skalami a stromy. Díval jsem se na listí stromů a v hlavě se mi honily spousty myšlenek. Aňa mi řekla, že se budu muset seznámit s tím, jak Shambhala vytváří kulturu zaměřenou na životní proces. Co tím myslela? Najednou jsem si všiml, jak po pěšině proti mně jde nějaký muž. Vypadal na padesát a šel rychlým krokem. Když jsme se míjeli, zahleděl se mi na okamžik do očí a pak pokračoval. Koutkem oka jsem uviděl, jak se ještě jednou obrátil a díval se za mnou. Ušel jsem ještě pár metrů. Měl jsem zlost sám na sebe, protože jsem ho neoslovil. Pak jsem se otočil a šel za ním s očekáváním, že ho dohoním. Viděl jsem, jak mizí v ohybu cesty. Když jsem tam došel, nikde jsem ho nespatriil. Byl jsem trochu zklamán, ale dlouho jsem o tom nepřemýšlel. Pomalu jsem se vrátil do Anina domu. Aňa mě přivítala u dveří. V ruce měla nějaké dříví a košili.

"Budete to potřebovat," řekla.

"Budu hádat," řekl jsem. "Použila jste svého pole, abyste tyhle věci vytvořila."

Aňa přikývla. "Začínáte nám rozumět."

Posadil jsem se na židli a vzhlížel k ní. Neměl jsem ovšem pocit, že bych jí rozuměl.

"Právě říšel Tašiho otec," řekla.

"Kde je," zeptal jsem se.

"Je uvnitř s Taším." Ukázala ke dveřím ložnice.

"Odkud přišel?"

"Byl v chrámech."

Ožil jsem. "Přišel těsně přede mnou?"

"Ano."

"Myslím, že jsem ho potkal na cestě."

Aňa se odmlčela a pak řekla:

"Zdá se, že přišel, aby nás připravil."

"Na co?"

"Na ten přechod. Domnívá se, že se Shambhala již brzy přestěhuje."

Chtěl jsem se ještě na něco zeptat, ale viděl jsem, že Aňa o něčem přemýšlí.

"Říkal jste, že jste ho viděl na cestě?" zeptala se.

Přikývl jsem.

"Takže zpráva, kterou přináší, musí být důležitá i pro vás. Musíme si dobře uvědomovat celý proces."

Podívala se na mě s očekáváním.

"Prve jste se zmínila o životním procesu. Mohla byste mi vysvětlit, co tím lidé v Shambhale myslí?"

Aňa přikývla.

"Začněme tedy tím, jak se může vyvíjet společnost, která začala zvyšovat úroveň energie modlitby. Tvůrci technologie se nejdříve snaží učinit technologii stále výkonnější, aby automatické stroje mohly vyrábět stále víc produktů. To se už děje ve všech průmyslových odvětvích ve vnějších civilizacích a je to pozitivním prvkem,

navzdory faktu, že je to velmi nebezpečné. Může to dát příliš velkou moc několika jedincům nebo korporacím. Navíc to vede ke ztrátám pracovních příležitostí, takže mnoho lidí si musí najít nový zdroj obživy. Tyto problémy však zmírňuje skutečnost, že se ekonomika začíná zaměřovat na poskytování služeb a informací, což nutí lidi k tomu, aby se stali intuitivnějšími a vnímavějšími. Jak se duchovní poznání prohlubuje a lidé si začínají uvědomovat tvůrčí sílu, již mohou dosáhnout prostřednictvím pole modlitby, technologie dosahuje dalšího vývojového stupně. Na tomto stupni vývoje budou vynalezeny zesilovače myšlenkových vln, takže lidé budou schopni vytvářet mentálně všechno, co potřebují. Až k tomu dojde, lidská společnost se bude moci plně soustředit na duchovní záležitosti neboli na to, čemu říkáme životní proces. Na tomto stupni jsme dnes v Shambhale. A tímto směrem se vyvíjejí všechny vnější civilizace. Celá naše společnost je vychovávána k tomu, aby si uvědomovala širší realitu ducha. Každá kultura musí jednou pochopit, že člověk je duchovní bytost a že lidské tělo je pouhým seskupením atomů určité vibrace, kterou lze urychlit rozšířením energie modlitby. Tady v Shambhale si tento fakt uvědomujeme. Víme také, že na zem přicházíme z duchovní sféry proto, abychom přinesli světu duchovní poznání. Proto se účastníme životního procesu od samého počátku – vlastně ještě před narozením."

Aňa se na mě podívala, aby se přesvědčila, zda jí rozumím, a pak pokračovala.

"Mezi rodiči a nenarozeným dítětem existuje intuitivní vztah."

"Jaký vztah?"

Aňa se usmála.

"Každý v Shambhale ví, že duše kontaktují rodiče už před početím. Informují je o své přítomnosti. To se týká především matky. Styk s rodiči je součástí procesu rozhodování, zda je pro ně budoucí rodič vhodný."

S úžasem jsem na Aňu zíral.

"To se už děje i ve vnějších civilizacích," řekla. "Lidé si to však teprve začínají uvědomovat. Zeptejte se kterékoli matky a ona vám to řekne."

Tentýž druh intuice je součástí procesu manželství. Hlavním faktorem při hledání partnera je sice vášně, ale není to jediný faktor. Intuitivně cítíme, jaký bude náš život s určitým člověkem. Snažíme se odhadnout – ať už vědomě nebo nevědomě – zda se náš životní styl zlepší. Chápete, o čem mluvím? Z hlediska evoluce je výběr vhodného partnera velmi důležitý. Lidé jsou předurčeni k tomu, aby uzavírali manželství, která ve srovnání s předešlými generacemi představují pravdivější způsob života. Intuitivně si uvědomujeme, že musíme žít životem, který prohlubuje moudrost, již jsme na světě našli, když jsme se narodili. Chápete ten proces? Když nám intuice řekne o dítěti, které se nám chce narodit, musíme se ptát: proč se chce toto dítě narodit právě do naší rodiny? Čím bude chtít být, až vyroste? Jak rozšíří vědomosti, jež u nás našlo?"

"Počkejte," řekl jsem. "Copak víme, co se z našich dětí stane? Co když se budeme snažit udělat z nich něco, co jim nevyhovuje? Například moje matka si představovala, že se stanu venkovským knězem, ale mylila se."

Aňa přikývla.

"Jsou to samozřejmě jen intuice. Realita se jim jen přibližuje. Nikdy nebude přesně stejná. Celá století hledali rodiče svým dětem vhodné partnery a nutili je do určitých profesí. Ale copak nechápete, že to bylo zneužití skutečné intuice? My se můžeme poučit z jejich chyb. Intuitivně nevíme o našich dětech všechno, a proto bychom je neměli k ničemu nutit. Dostáváme jen intuice o tom, jak se svým životem naloží. A pokud jde o vás, jsem si jistá, že se vaše matka příliš nemýlila. Zatímco matka a otec intuitivně vědí, jak jejich dítě využije moudrosti, kterou mu předají, nenarozená duše si představuje, čeho chce v životě dosáhnout. Teprve pak začíná proces početí."

Aňa se na mě chvíli dívala.

"Pamatujete si na ty dva mladé lidi, které jsme viděli u vodopádu? "

"Pamatuji."

"Co si o tom myslíte?"

"Zdálo se, že jednali velmi uváženě."

"Ano. Máte pravdu. Jakmile se dva lidé rozhodnou zplodit duši, kterou už oba intuitivně vidí, tělesný akt je jakýmsi splynutím jejich energetických polí, jež orgasmicky otvírá bránu do nebe a dovoluje duši vstoupit." Vybavil jsem si scénu, kterou jsem viděl u vodopádu. Energie těch mladých lidí splynula a z ní se zrodila nová energie.

"Podle materialistického názoru vnějších civilizací je sexuální spojení pouhým tělesným aktem," pokračovala Aňa. "My v Shambhale si však uvědomujeme jeho duchovní podstatu. Ti dva mladí lidé spojili svá energetická pole, a tím počali dítě. Vědci považují početí za náhodné spojení genů a také to tak vypadá, když tento proces studují v laboratoři. Ve skutečnosti se však matčiny a otcovy geny spojují, aby daly vzniknout dítěti, jehož vlastnosti zaručí nejlepší naplnění osudu všech tří lidí. Rozumíte? Dítě si před narozením představuje svůj osud a geny rodičů se spojí takovým způsobem, aby mu daly vlastnosti a schopnosti potřebné k realizaci jeho vize. Vědci ve vnějších civilizacích jednou najdou způsob, jak existenci tohoto procesu dokázat."

Experimentální spojování genů je však nebezpečné. Snaha vyléčit určitou nemoc je něco jiného. Kombinování genů za účelem zvýšení inteligence nebo talentu je diktováno naším egem a může mít katastrofální následky. Takové techniky vedly k zániku některých starých civilizací. Tady v Shambhale přistupujeme k

rodičovství velice zodpovědně. Intuice rodičů a intuice dětí dávají dítěti nejlepší předpoklady pro dosažení jeho životního cíle."

Opět jsem si vzpomněl na přerušená těhotenství, k nimž v Shambhale dochází.

"Co se děje s těmi dětmi, které se ztrácejí před narozením?" zeptal jsem se.

Aňa pokrčila rameny a pohlédla k zavřeným dveřím Tašihho pokoje. "Nevím. Možná se to dovíme od Tašihho otce."

Napadla mě další otázka.

"Nerozumím tomu, proč někteří odcházejí do chrámů a jiní zůstávají ve vnějším pásmu."

Aňa se zasmála.

"Chápu, že vám to připadá složité. V naší společnosti jsou lidé, kteří vyučují ve vnějším pásmu, a lidé, kteří pracují v chrámech. Nicméně mnoho lidí, kteří žijí v chrámech, často přichází, aby udržovali své rodinné vztahy, zejména když mají děti. Tato situace se může kdykoli změnit. To závisí jen na intuici. Ti, kteří pracují v chrámech, se mohou vrátit a vyučovat, a ti, kteří vyučují, mohou odejít do chrámů. Je to velmi nestálá a synchronistická situace."

Aňa se odmlčela. Po chvíli jsem ji vyzval, aby pokračovala.

"Naším dalším úkolem je pomoci dítěti, aby se probudilo. Každý z nás do jisté míry zapomíná, proč jsme přišli na svět a co jsme chtěli v životě dokázat, a proto je nutné vysvětlit dítěti historické okolnosti jeho narození. Musíme mu říci, co se stalo před jeho narozením a kam patří. To zahrnuje historii několika generací jeho rodiny. Tyto informace jsou uloženy v elektronickém videorekordéru. Například Taši měl možnost vyslechnout si životní příběhy svých příbuzných sedm generací zpátky. To je pro dítě nesmírně důležité, protože mu to umožňuje stavět na moudrosti předků a poučit se z jejich chyb. Taši se od svých předků naučil hodně, ale jeho nejoblíbenějším příbuzným je stále babička."

Byl jsem fascinován.

"Zaznamenávat si životní příběhy příbuzných je úžasná myšlenka. Nevím, proč to neděláme my?"

"Neděláte to proto, že až do poslední chvíle nechcete hovořit o smrti, a pak je už příliš pozdě. Ve vaší civilizaci se stále ještě zajímáte o materiální věc, místo abyste se soustředili na životní proces. To začnete dělat, až se naučíte rozšiřovat pole modlitby. V současné době redukuje život výhradně na světské záležitosti, zatímco ve skutečnosti je život tajemný, informativní proces."

Aňa se na mě podívala významným pohledem, jako by její poslední věta obsahovala nějaký hlubší smysl.

"Dorazil jste do Shambhaly v době, kdy se blíží velké změny. Tašihho otec přišel proto, aby svému synovi řekl, co ho čeká v budoucnosti a co se děje v chrámech. Tašihho však intuice nevede do chrámů. Mnohem raději by poznal váš svět. A vy jste se tu právě objevil. To všechno něco znamená."

V tu chvíli se ozval vzdálený hukot, jako by měl zdůraznit Anina slova. Aňa vypadala zmateně.

"Nic takového jsem dosud neslyšela."

V zádech mě zamrazilo.

"Myslím, že je to helikoptéra."

Opět mě napadlo, že jí řeknu, co se mi zdálo, ale než jsem se k tomu dostal, pokračovala.

"Musíme si pospíšet, řekla. "Musíte se dozvědět, kdo jsme, musíte poznat naši kulturu. Hovořili jsme o tom, jak je důležité, aby děti znaly historii předešlých generací. Naše děti se to dovídají v útlém věku – jakmile si začnou uvědomovat svou duchovnost a své poslání." Aňa zvedla prst. "Každému je jasné, že lidský svět je produktem vývoje mnoha generací. Jedna generace zavede určitý způsob života a vyřeší naléhavé problémy a další generace rozšíří stávající světový názor. Vaše civilizace teprve začíná brát evoluci vážně. Většina rodičů si však přeje, aby jejich děti byly stejné jako oni, aby přijaly jejich názory. Toto přání je přirozené, neboť si všichni přejeme, aby naše děti pokračovaly v tom, co jsme začali. Vztah mezi rodiči a dětmi je však často nepřátelský. Rodiče kritizují zájmy dětí a děti kritizují zastaralé způsoby rodičů. Do jisté míry je to součástí životního procesu: dítě vidí, jak rodiče žijí, a říká si: „jejich způsob života se mi líbí, ale některé věci bych dělal jinak.“ Každé dítě cítí, co postrádá způsob života jeho rodičů. Koneckonců je to součást procesu: částečně si vybíráme své rodiče, abychom si uvědomili, co nám v životě chybí a čím je třeba rozšířit lidské poznání. Tento proces začínáme tím, že odmítáme to, co se nám nelíbí v našem společném životě."

A přece vztah mezi generacemi nemusí být nepřátelský. Jakmile pochopíme životní proces, můžeme se jej vědomě účastnit. Rodiče mohou přijímat kritiku svých dětí, a přesto podporovat jejich sny. To však předpokládá, že rozšíří svůj způsob myšlení a budou se vyvíjet souběžně se svými dětmi, což je obtížné."

Aňa se na mě podívala čtveráckým pohledem.

"Neříká snad vaše bible, že „z úst nemluvnat přijde království nebeské?"

To všechno jsem už slyšel dříve. Aňa se opravdu snažila mi všechno vysvětlit. Dal jsem jí ještě několik otázek a ona mi dalších deset minut vysvětlovala, jak se žije ve vnějším pásmu Shambhaly. Řekla mi, že jakmile se chlapec nebo dívka seznámí s historií své rodiny a společnosti, začne se učit rozšiřovat své tvůrčí pole modlitby. Později se rozhodne, co bude dělat pro zúšlechtnění společnosti: zda bude vyučovat ve vnějším pásmu, nebo

pracovat v chrámech. Takový způsob života se jednou rozšíří i do vnějších civilizací," dodala Aňa. "Někteří budou učit děti, zatímco jiní vstoupí do kulturních institucí, aby pomohli realizovat duchovní ideál."

Chtěl jsem se zeptat, co dělají lidé v chrámech, ale v tu chvíli vešel do pokoje Taši a jeho otec.

"Otec s vámi chce mluvit," řekl mi Taši.

Tašiho otec se mírně uklonil, představil se a pak si oba sedli ke stolu. Tašiho otec měl na sobě tradiční kalhoty z ovčí kůže a vestu tibetského pastevce. Byl malý a podsaditý, díval se na mě laskavými očima a v tváři měl výraz chlapeckého nadšení.

"Víte, že v Shambhale dojde k velkým změnám?" zeptal se mě.

Pohlédl jsem na Aňu a pak opět na něho.

"Vím jen to, co říkají některé legendy."

"Legendy říkají, že v určitém bodě evoluce Shambhaly a vnějších civilizací dojde k velkým změnám. K těm dojde, až úroveň vědomí ve vnějších civilizacích dosáhne určitého stupně. Až se to stane, Shambhala se přestěhuje."

"Kam?" zeptal jsem se. "Víte to?"

Dorži se usmál.

"To neví nikdo."

Ta věta mě naplnila úzkostí. Na okamžik se mi zatočila hlava a všechno jsem viděl rozmazaně.

"Ještě nenl dostatečně silný," řekla Aňa.

Dorži přikývl a podíval se na mě.

"Přišel jsem, protože mi intuice říká, že je důležité, aby Taši odešel do chrámů. Legendy říkají, že to bude období velké příležitosti, ale také velkého nebezpečí. Naše práce v chrámech bude na čas přerušena. Nebudeme schopni pomáhat jako dosud."

Dorži se podíval na syna.

"Dojde k tomu, až situace v ostatních kulturách bude kritická. Už mnohokrát během lidské historie dosáhli lidé této duchovní úrovně, ale pak ztratili cestu a upadli zpátky do nevědomosti. Začali zneužívat svou technologii a narušovat přirozený směr evoluce. Dnes například někteří lidé ve vnějších civilizacích začínají geneticky upravovat obilniny. Dělají to hlavně proto, aby nové odrůdy mohli patentovat a tím ovládnout trh. Totéž se děje ve farmaceutickém průmyslu. Některé druhy léčivých bylin, které jsou dnes dostupné všem lidem zdarma, se geneticky upravují, aby se daly prodávat. Tyto manipulace mohou mít nepříznivý vliv na lidské zdraví. Totéž se týká ozařovaného jídla, chlórů a dalších chemikálií, kterých se užívá k čištění vody, nemluvě o syntetických drogách. Komunikační technologie dosáhla takového stupně, že hromadné sdělovací prostředky mají neuvěřitelný vliv. Propagují-li jen zájmy korporací a zkorumpovaných politiků, mohou vytvářet deformovanou a nepřirozenou realitu. Se vzrůstající mocí ohromných korporací se tento problém bude jen zhoršovat. Nejnebezpečnější je růst státní moci a kontrola obyvatelstva dokonce i v demokratických zemích. Soukromí občanů je narušováno pod záminkou boje proti terorismu a obchodování s drogami. Finanční transakce jsou omezovány a internet je monitorován. Dalším krokem bude zrušení peněz a přechod ke společnosti kontrolované centralizovanými státními orgány.

Tento vývoj k bezduché centrální kontrole ve virtuálním technologickém světě, vzdáleném od přirozených procesů, vede nutně ke katastrofě. Něco podobného se již několikrát stalo v naší prehistorii. A mohlo by se to opakovat, tentokrát v mnohem větším rozsahu."

Dorži se usmál na Aňu.

"Ale stát se to nemusí. Všechno můžeme změnit. Jestliže si plně uvědomíme, že jsme duchovní bytosti v duchovním světě, budeme schopni tento nebezpečný směr evoluce zvrátit. Aby se to však stalo, musejí i vnější civilizace pochopit význam rozšíření pole modlitby. Musejí pochopit, co děláme v chrámech. Proměna Shambhaly je součástí tohoto procesu, ale je nutné využít příležitost."

Dorži se zahleděl hlubokým pohledem na Tašiho.

"Aby se to stalo, vaše generace se musí spojit se dvěma předešlými generacemi v jedno integrované pole modlitby – které sjednotí všechna náboženství."

Taši se tvářil zmateně.

"Generace narozená na počátku tohoto století bojovala proti diktátorům, aby zachránila demokracii a svobodu. Tato generace zvítězila díky své odvaze a technologii, na jejímž základě vybudovala celosvětové hospodářství. Pak přišla poválečná generace, která intuitivně pochopila, že výlučné zaměření na technologii není správné. Začala kritizovat nepříznivé důsledky: znečišťování životního prostředí, posilování vlivu korporací a zvyšování kontroly občanů. Taková kritika je přirozený způsob, jakým nás nové generace vedou kupředu. Poválečná generace vyrostla ve světě těžce nabytého materiálního bohatství a začala vyjadřovat svůj názor, že život je něčím víc a že lidská historie má duchovní cíl. Tento názor byl za vším, co se dělo v západním světě v šedesátých a sedmdesátých letech: odmítání systému založeného na materiálním statusu, zkoumání náboženství ostatních kultur, popularita filozofie a vznik hnutí za realizaci lidského potenciálu. To všechno bylo výsledkem poznání, že život je něčím víc, než náš materialistický světónázor uznává."

Dorži na mě mrknul s jiskrou v oku, jako by věděl o mých zkušenostech s Prorocími.

"Intuice poválečné generace byly velice důležité, neboť ukázaly, že technologie se vyvíjí proto, aby podporovala kulturu, která nám umožní soustředit se na duchovní vývoj, nejen na přežití. Dnes přichází nová generace, jež se narodila na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let a která povede lidskou kulturu dál."

Dorži se podíval na Tašiho.

"Ty a tvá věková skupina ještě patříte do této generace. Uvědomuješ si, co přinášíte světu?"

Hleděl jsem na Tašiho, který se nad otázkou hluboce zamyslel, a začal jsem o ní také přemýšlet. Uvědomil jsem si, že synové a dcery poválečné generace reagují na rozporný vztah k technologii a idealismus svých rodičů tím, že jsou praktičtější a milují technologii jako nikdo předtím. Všichni se na mě dívali, jako by slyšeli mé myšlenky Taši souhlasně kýval hlavou.

"Vycítili jsme, že technologie má duchovní smysl," řekl.

"Vidíte, jak se ty tři generace doplňují?" pokračoval Dorži. "První generace bojovala proti tyranii a dokázala, že v moderním světě může demokracie nejen vzkvétat, ale že je také schopná sjednotit světovou ekonomiku. Do tohoto období blahobytu přišla poválečná generace, která si uvědomila, že nekontrolovaný ekonomický růst má své problémy, a začala upozorňovat na znečišťování životního prostředí nebo ztrátu spojení s přírodou a duchovní realitou. Dnešní generace přichází, aby se opět zaměřila na ekonomiku a začala užívat technologii k rozvoji našich mentálních a duchovních schopností, jako se to dělá v Shambhale." Dorži se odmlčel.

"Tato nová generace si však není plně vědoma toho, co dělá," řekl jsem.

"To je pravda," odpověděl Dorži. "Ale její uvědomění a porozumění se každým dnem prohlubuje. Musíme připravit takové pole modlitby, které je v tom bude podporovat. Toto pole musí být velké a silné. Nová generace nám musí pomoci sjednotit všechna náboženství. To je velmi důležité, neboť na světě budou vždycky lidé, kteří je budou chtít přinutit, aby technologii užívali pro negativní cíle."

Opět jsme uslyšeli vzdálený hukot helikoptér.

"Období přechodu začíná," řekl Dorži a podíval se na Tašiho. "Máme spoustu práce. Chtěl jsem ti jen říci, že generace, kterou reprezentuješ, nás musí tlačit vpřed. Tvou funkcí je rozšiřovat učení Shambhaly do vnějších civilizací. Ale jen ty sám se můžeš rozhodnout, co musíš udělat."

Taši se odvrátil.

Otec šel k němu a položil mu ruku na rameno. Pak objal Aňu a odešel. Taši se za ním díval a pak odešel do svého pokoje.

Já jsem šel za Aňou do zahrady. Měl jsem spoustu otázek.

"Kam šel Tašiho otec?" zeptal jsem se.

"Připravuje se na přechod," odpověděla Aňa. "To není tak snadné. Všichni budeme mít potíže. Mnoho lidí přichází z chrámů a pomáhá."

"Co se stane?"

"To nikdo neví," odpověděla. "Legendy o tom nemluví přesně. Víme jen, že dojde k přechodu."

Nejistota opět začala snižovat úroveň mé energie. Sedl jsem si na lavici. Aňa si sedla vedle mě.

"Nevím, co musíte udělat," řekla. "Ale v každém případě se musíte snažit zvládnout čtvrtou fázi rozšiřování energie. Všechno ostatní přijde samo. Přemýšlejte o tom, co jste se tu naučil. Víte, že se technologie musí vyvíjet, a začínáte chápat, jak je naše kultura zaměřena na životní proces. Takový způsob života přináší největší inspiraci."

Ve srovnání s naším způsobem života je materialistický život ve vnějších civilizacích neobyčejně chudý. Jsme duchovní bytosti a náš život se musí soustředit na tajemství rodiny a talentu a na hledání individuálního poslání. Už víte, jak taková kultura vypadá. Legendy říkají, že poznání toho, jak se mohou vyvíjet vnější civilizace, rozšiřuje naše pole modlitby. Když si uvědomíte svou boží podstatu a představíte si, jak se vaše pole modlitby rozšiřuje do okolního světa a povznáší druhé do synchronického procesu, můžete to dělat s mnohem větším očekáváním, neboť víte, kam nás tento proces vede, pokud mu zůstaneme věrní a překonáme strach a nenávisť."

Měla pravdu.

"Ale ještě jsem neviděl všechno..." řekl jsem.

Pohlédla mi do očí.

"Musíte pochopit zbytek čtvrté fáze rozšiřování energie. Pak se vaše pole modlitby stane ještě silnější." V tu chvíli jsme opět uslyšeli zvuk helikoptér. Zdálo se, že se přibližují, a to mě naplnilo zlostí.

"Ať jdou k čertu," řekl jsem.

Aňa se na mě podívala zděšeným pohledem.

"Máte v sobě hodně hněvu," řekla.

"Je těžké nemít vztek, když víte, co dělají čínští vojáci."

Viděl jsem, že si dělá starosti.

"Tento problém budete muset zvládnout," řekla. "Ale nebuďte na sebe příliš tvrdý. To vysílá negativní modlitbu, která vás brzdí. Na druhé straně však nemůžete svou zlost ignorovat. Svůj problém si musíte uvědomovat a zároveň si představovat, že jej překonáte."

Věděl jsem, že to bude obtížné a že se tomu budu muset věnovat.

"Co mám teď dělat?" zeptal jsem se.

"Co myslíte?"

Chvilí jsem se rozmýšlel a pak jsem řekl:

"Musím jít do chrámů."

"Říká vám to vaše intuice?"

Vzpomněl jsem si na svůj sen a vyprávěl jsem jí ho. Oči se jí rozšířily překvapením.

"Zdalo se vám, že půjdete do chrámů s Tašim?"

"Ano," odpověděl jsem.

Přísně pronesla:

"Nemyslíte, že byste mu to měl říci?"

Vstal jsem a šel k Tašimu. Dotkl jsem se stěny jeho pokoje.

"Vstupte," řekl Taši a stěna se otevřela.

Vešel jsem dovnitř a uviděl Tašiho na posteli. Okamžitě vstal a ukázal mi na židli. Posadil jsem se. Taši chvíli mlčel, jako by mu na ramenou spočívala váha celého světa. Nakonec řekl:

"Pořád nevím, co dělat."

"Co bys myslel?" zeptal jsem se.

"Nevím, jsem z toho celý zmatený. Pořád přemýšlím o tom, jak se dostat do vašeho světa. Matka říká, že si musím najít cestu sám. Přál bych si, aby tu byla moje babička."

"A kde je?"

"Někde v chrámech."

Dlouho jsme se dívali jeden na druhého. Pak Taši řekl:

"Kdybych jen rozuměl snu, který se mi zdál."

Vzpřímil jsem se.

"Jakému snu?"

"V tom snu byli nějací lidé. Neviděl jsem jejich tváře, ale věděl jsem, že mezi nimi je moje sestra."

Na chvíli se odmlčel.

"Viděl jsem také nějakou vodu. Nějakým způsobem jsem se dostal do vnější civilizace."

"I já měl sen," řekl jsem. "Byl jsi se mnou. Byli jsme v jednom z chrámů... byl modrý .. a někoho jsme tam potkali."

V Tašiho tváři se objevil náznak úsměvu.

"Co to říkáte?" zeptal se. "Znamená to, že mám jít do chrámů místo do vnějších civilizací?"

"Ne, to neříkám. Ty jsi mi řekl, že si všichni myslí, že je nemožné dostat se do vnějších civilizací z chrámů. Ale co když to není nemožné?"

Jeho tvář se rozzářila.

"Myslíte, že bych měl jít nejdřív do chrámů a odtamtud do vnějších civilizací?"

Neodpověděl jsem.

"To je ono," řekl a vstal. "Možná jsem byl přeci jen povolán."

ENERGIE ZLA

Sotva jsme vyšli z ložnice, slyšeli jsme, jak se hukot helikoptér přibližuje. Aňa se vrátila do domu, vyndala ze skříně tři těžké batohy plné šatů a dala každému jeden. Všiml jsem si, že batohy jsou ušité z obyčejného plátna. Chtěl jsem se jí na to zeptat, ale rychle nás vystrčila z domu a vedla nás dolů po pěšině. Šla vedle Tašiho a já slyšel, jak jí říká, že se rozhodl odejít do chrámů. Hučení helikoptér se přibližovalo a obloha se zatáhla hustými mraky. Zeptal jsem se Ani, kam jdeme.

"Do jeskyní," odpověděla. "Budete se muset připravit."

Šli jsme kamenitou stezkou, která vedla podél strmého útesu na náhorní rovinu na druhé straně. Tam nám Aňa ukázala malou roklí, do které jsme se schovali a poslouchali zvuk blížících se helikoptér. Helikoptéry chvíli kroužily nad skálami a pak letěly přímo k nám.

Aňa vypadala zděšeně.

"Co se děje?" křičel jsem.

Aniž odpověděla, vylezla z rokle a zamávala na nás, abychom ji následovali. Běželi jsme asi kilometr po náhorní rovině, až jsme se dostali do další skalnaté oblasti. Tam jsme se zastavili a čekali.

Helikoptéry nás sledovaly a brzy byly přímo nad námi. Zasažil nás prudký závan ledového větru, který mě málem porazil. Zároveň zmizely všechny naše šaty, takže nám zbyly jen batohy.

"Očekávala sem, že se něco takového stane, řekla Aňa a začala vytahovat z batohů nové šaty. Měl jsem na sobě své boty, ale Aniny a Tašihy boty také zmizely. Oba si obuli kožené boty. Když jsme se všichni oblékli, vyrazili jsme vzhůru mezi skalami, až jsme se dostali do méně skalnaté oblasti. Začalo chumelit a teplota prudce klesla. Zdálo se, že jsme se helikoptérám ztratili. Pohlédl jsem do údolí, které ještě před chvílí bylo zelené. Všechno bylo pod sněhem a rostliny vadly zimou.

"To způsobila energie vojáků," řekla Aňa. "Jejich energie ničí naše silové pole."

Opět jsem dostal vztek. Helikoptéry se obrátily a letěly přímo k nám.

"Pospěšte si," křičela Aňa.

Asi po hodině chůze jsme narazili na malou jeskyni.

V ranním chladu jsem se krčil u malého ohýnku. Navzdory tlustému spodnímu prádlu jsem se třásl zimou. Taši se krčil vedle mě a Aňa se dívala otvorem z jeskyně na zasněžený svět venku.

"Je po všem," řekla Aňa. "Všechno je pod sněhem."

Šel jsem k otvoru a vyhlédl ven. V údolí, kde ještě včera stály stovky domů, nebylo teď nic než sníh a skály. Všechny domy zmizely a řeka, která protékala údolím, byla zamrzlá.

"Teplota musela klesnout o dvacet stupňů," řekla Aňa.

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Když nás vojáci našli, síla jejich myšlenek a očekávání mrazivého počasí neutralizovala naše energetické pole, které udržovalo mírnou teplotu. Silová pole, která produkují lidé z chrámů, by za normálních okolností byla dostatečně silná, aby znemožnila vojákům přístup do údolí. Lidé v chrámech však věděli, že přichází období přechodu."

"Cože? Oni sem vojáky pustili úmyslně?" zeptal jsem se.

"Nic jiného nemohli dělat. Jestliže jste se sem dostal vy, nebylo možné nepustit sem vojáky. Ještě nejste dost silný, abyste se zbavil negativních myšlenek. A vojáci vaše myšlenky sledovali."

"Chcete říci, že je to moje vina?"

"Nelamte si s tím hlavu. Je to součást přechodu."

Příliš mě neutěšila. Vrátil jsem se k ohni a Aňa mě následovala. Taši zatím uvařil polévku ze sušené zeleniny.

"Uvědomte si, že obyvatelé Shambhaly jsou v bezpečí. Tohle všechno jsme očekávali. Nikomu se nic nestalo. Lidé z chrámů je přemístili prostorovými okny do nového bezpečného místa. Naše legendy nás na všechno připravily." Ukázala směrem k údolí. "Musíte se soustředit na svůj úkol. Musíte se s Tašim dostat do chrámů. Nesmíte se nechat chytit. Lidé se musí dovědět, co pro ně Shambhala dělá."

Aňa se odmlčela. Zvuk helikoptér se vzdaloval.

"Musíte být mnohem opatrnější," řekla Aňa. "Měla jsem za to, že víte, že nesmíte myslet na negativní věci. Především se musíte zbavit nenávistných myšlenek."

Přikývl jsem, neboť jsem věděl, že má pravdu, ale stále ještě mi nebylo jasné, jak to všechno funguje. Přísně se na mě podívala.

"Dříve nebo později se budete muset zbavit svého hněvu."

Chtěl jsem se ještě na něco zeptat, ale v tu chvíli jsme otvorem ve skále uviděli několik desítek lidí, kteří šli po zledovatělém svahu dolů do údolí. Aňa vstala a podívala se na Tašihy.

"Už musím jít," řekla. "Musím těm lidem ukázat cestu. Tvůj otec na mě čeká."

"Nemůžeš jít s námi?" zeptal se Taši.

Všiml jsem si, že má v očích slzy.

"Nemohu," řekla Aňa a pevně Tašihy objala. "Moje místo je tady, musím pomáhat lidem, aby se dostali do bezpečí."

Taši na ni jen zíral.

"Neměj strach. Já tě najdu, ať budeš kdekoli."

Šla k východu z jeskyně a ještě se otočila.

"Nic se vám nestane. Ale musíte být opatrní. Nemůžete si udržet energii, pokud se necháte ovládat hněvem. Nesmíte mít žádné nepřátele."

Pak pohlédla na mě a řekla něco, co jsem během této cesty slyšel už několikrát:

"Pamatujte si, že vám je pomáháno."

Taši se na mě přes rameno usmál. Šli jsme hlubokým sněhem. Ochladilo se a já se snažil udržovat si energii. Abychom se dostali do chrámů, museli jsme sestoupit do údolí a dostat se na druhou stranu další hory. Ušli jsme asi půl kilometru dolů po svahu a narazili jsme na okraj asi patnáct metrů hluboké strže. Taši se otočil:

"Budeme se muset sklouznout dolů po svahu. Není tu žádná jiná cesta."

"To je příliš nebezpečné," namítl jsem. "Pod sněhem mohou být kameny. Mohli bychom se zranit."

Moje energie rychle klesala. Taši se nervózně usmíval.

"To nevadí, že máme strach. Hlavně si představujte pozitivní výsledek. Náš strach k nám přivede ochránce."

"To jsem ještě neslyšel. Co tím myslíš?"

"Neměl jste nikdy pocit, že vám je jakýmsi záhadným, nevysvětlitelným způsobem pomáháno?"

"Yin mi říkal, že mi pomáhá Shambhala."

"Tak vidíte."

"Tomu nerozumím. Už dlouho se snažím zjistit, na čem závisí, kdy nám ochránci pomohou."

"To vědí jen lidé v chrámech. Já vím jen to, že strach tyto strážce vždycky přivede, pokud člověku zbývá alespoň trochu víry. Odpuzuje je pouze nenávisť."

Taši mě stáhl přes okraj strže. Začali jsme klouzat čerstvě napadlým sněhem. Narazil jsem nohou na kámen, převalil se a v krkolomných kotrmelcích padal dolů. Věděl jsem, že kdybych narazil na kámen hlavou, bylo by po všem. Navzdory svému strachu jsem si představoval, že dopadnu bezpečně. Ta představa mě naplnila zvláštním pocitem klidu a pohody. Všechn strach mě opustil. Za okamžik jsem dopadl na dno strže. Taši mi narazil do zad. Chvilí jsem ležel na zemi se zavřenýma očima. Pak jsem je pomalu otvíral a přitom si vzpomněl na další nebezpečné situace ve svém životě, kdy jsem byl nepochopitelně klidný. Taši vylézal ze závěje a já se na něho usmál.

"Tak co?" zeptal se. "Někdo tu byl."

Pak se postavil, setřásl ze sebe sníh a vyrazil.

"Tady vidíte, co se stane, když myslíte pozitivně. Hněv vám sice může dát dočasnou sílu, ale ve srovnání s tímto tajemstvím to není nic."

Přikývl jsem a doufal, že to nezapomenu.

Cesta přes údolí nám trvala asi dvě hodiny. Přešli jsme zamrzlou řeku a pomalu se prodírali sněhem k vysokému pohoří před námi. Sníh začal padat hustěji. Taši se najednou zastavil.

"Támhle se něco ohnulo," řekl.

Podíval sem se tam.

"Co to bylo? Vypadalo to jako člověk. Pojďme."

Začali jsme vystupovat vzhůru po svahu vysoké hory. Její vrcholek byl asi sedm set metrů nad námi.

"Někde tu musí být nějaký průsmyk," řekl Taši. "Nemůžeme jít přes vrchol."

Před sebou jsme uslyšeli zvuk padajícího kamení a sněhu. Opatrně jsme obcházeli velké balvany. Když jsme se dostali k poslednímu, spatřili jsme nějakého muže, který se oprašoval od sněhu. Vypadal unaveně a na jednom koleně měl zakrvácený obvaz. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, Byl to Will.

"Neměj strach," řekl jsem Tašimu. "Toho muže znám."

Will nás zaslechl a uskočil stranou, připraven dát se na útěk.

"To jsem já," vykřikl jsem.

Will se na okamžik vzpřimil a pak se zhroutil do sněhu. Měl na sobě vatovanou bílou větrovku a prošíváné kalhoty.

"To je dost," řekl s úsměvem, když jsem k němu došel. "Očekával sem že se ob evíš dřív."

Taši k nám přiběhl a začal prohlížet Willovi nohu. Představil jsem je. Pak jsem Willovi co nejstručněji řekl všechno, co jsem prožil od svého setkání s Yinem.

"Nevěděl jsem, kde tě mám hledat," řekl sem a ukázal do údolí. "Všechno je zničeno. Zavinili to Číňané."

"Vím," řekl Will. "Také jsem na ně narazil."

Pak mi vyprávěl, co prožil on. Stejně jako já se naučil rozšiřovat pole modlitby a bylo mu dovoleno vstoupit do Shambhaly. Byl v jiné části vnějšího pásma a nějaká rodina mu vysvětlila legendy.

"Dostat se do chrámů je velmi obtížné," řekl Will. "Zejména teď, když jsou tu čínští vojáci. Musíme se zbavit všech negativních myšlenek."

"Moc se mi to nedaří," řekl sem.

Starostlivě se na mě zadíval.

"Proto jsi byl s Yinem. Copak ti nevysvětlil, co se může stát?"

"Umím se zbavit obecných negativních představ, ale dělá mi potíže moje nenávisť k čínským vojákům. Will chtěl něco říci, ale v tu chvíli jsme zaslechl hukot helikoptér. Vyrázili jsme vzhůru do hor. Stoupali jsme hlubokým sněhem mezi skalami. Vítr byl stále silnější a sníh štípal do obličeje. Asi po dvaceti minutách cesty se Will zastavil a klekl si na jedno koleno.

"Poslouchej," řekl. "Co je to?"

"Zase ty helikoptéry," řekl jsem a bránil se zlosti.

Helikoptéry proletěly mraky a mířily přímo k nám. Will pokračoval vzhůru. Já zůstal stát, protože jsem zaslechl ještě nějaký jiný zvuk. Znělo to jako vzdálené dunění nákladního vlaku.

"Pozor!" zařval Will. "Lavina!"

Pokusil jsem se utéci, ale bylo už pozdě. Sníh mě srazil na zem. Padal jsem dolů po svahu; v jednom momentě zavalen sněhem, za okamžik jsem klouzal po povrchu burácející laviny. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, jsem se zastavil. Ležel jsem zkroucený pod sněhem, neschopen se pohnout. Snažil jsem se nadechnout,

ale nebyl tam žádný vzduch. Věděl jsem, že umřu. Pak mě však někdo chytil za nataženou ruku a začal mě vyhrabávat ze sněhu. Cítil jsem, jak kolem mě hrabe několik lidí. Nakonec jsem měl hlavu nad sněhem. Zhluboka jsem se nadechl, setřel si sníh z očí a očekával, že uvidím Willa. Místo něho jsem však uviděl asi deset vojáků. Jeden z nich mě stále ještě držel za ruku. Za nimi se objevil plukovník Čang. Neřekl ani slovo. Mávnutím ruky dal příkaz, aby mě naložili do helikoptéry vznášející se nad námi. Z helikoptéry byl spuštěn provazový žebřík; několik vojáků rychle vylezlo nahoru. Pak spustili dolů jakési popruhy, přivázali mi je kolem ramen a vytáhli mě do helikoptéry. Během několika minut jsme letěli pryč.

Stál jsem a koukal se malým okénkem z velkého stanu. Venku jsem napočítal sedm dalších stanů a tři malé obytné přívěsy, které bylo možno převážet letecky. V rohu tábora hučel benzinový generátor a vlevo ode mě stálo několik helikoptér. Už nesněžilo, ale na zemi bylo asi třicet centimetrů sněhu. Podíval jsem se na druhou stranu a snažil se zjistit, kde jsem. Podle polohy vzdáleného pohoří jsem usoudil, že mě odvezli někam doprostřed údolí. Venku hvízdal vítr a zuřivě škulal vnější plachtou stanu. Když mě přivezli, dali mi najíst a přinutili mě, abych se vysprchoval. Pak mi dali prošívané spodní prádlo a teplou vojenskou uniformu. Konečně mi bylo teplo. U vchodu do stanu seděl ozbrojený voják. Chladným, mrazivým pohledem sledoval každý můj pohyb. Sedl jsem si na jedno ze dvou polních lůžek v rohu stanu. Snažil jsem se posoudit situaci, ale nebyl jsem schopen jasně myslet. Byl jsem ztuhlý strachem a nemohl jsem se soustředit. Nechápal jsem, proč se tak cítím. Ještě nikdy jsem neměl takový strach. Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se zvýšit svou energii, ale nedařilo se mi to. Holá žárovka na stropě naplňovala stan matným, blikavým světlem a zlověstnými stíny. Neviděl jsem kolem sebe nic krásného.

Najednou se otevřel vchod do stanu a voják se okamžitě postavil do pozoru. Dovnitř vešel plukovník Čang. Svlékl si prošívanou větrovku a podíval se na mě. Já se podíval jinam.

"Musíme si promluvit," řekl a přitáhl si skládací židli a posadil se asi metr ode mě. "Potřebuji odpověď na několik otázek. Okamžitě." Chvilí mě chladně pozoroval. "Co tady děláte?"

Rozhodl jsem se, že budu odpovídat tak pravdivě, jak jen budu moci.

"Studuji tibetské legendy. Už jsem vám to řekl."

"Nic nestudujete, hledáte tad Shambhalu."

Mlčel jsem.

"Je to tady?" zeptal se. "Je Shambhala v tomto údolí?"

Žaludek se mi sevřel strachem. Co udělá, když odmítnu odpovědět?

"Vy to nevíte?" zeptal jsem se.

Čang se pousmál. "Mám dojem, že si vy a ostatní členové té vaší nezákonné sekty myslíte, že to je Shambhala."

Vypadal zamyšleně jako by si na něco právě vzpomněl.

"Viděli jsme tu ještě další lidi," řekl. "Ale podařilo se jim v té vánici uniknout. Kde jsou? Kam šli?"

"Nemám tušení," řekl jsem. "Dokonce ani nevím, kde jsme my."

Čang se ke mně naklonil.

"Našli jsme také zbytky nedávno zvadlých rostlin. Jak je to možné? Jak tady mohly růst?"

Jen jsem se na něj díval. Chladně se usmál.

"Co o těch legendách vlastně víte?"

"Moc toho nevím."

"Zato já vím hodně. Nevěříte mi? Četl jsem mnoho starých textů a musím přiznat, že jsou zajímavé, pokud je čtete jako mytologii. Přemýšlejte o tom: ideální komunita osvícených lidí, kteří jsou duševně mnohem vyspělejší než lidé ve všech ostatních civilizacích na této planetě. A vím ještě víc - lidé v Shambhale prý mají jakousi tajnou sílu, která proniká do všech civilizací a nutí je vyvíjet se k dobru. Zajímavé, nemyslíte? Staré učení, kterého si lze vážít... kdyby nebylo tak zavádějící a nebezpečné pro Tibeťany. Nemyslíte, že kdyby něco takového skutečně existovalo, že bychom to už dávno našli? Bůh, duch... to všechno jsou jen dětské sny. Vezměte si například tibetské mýty o záhadných ochráncích, o andělských bytostech, které s námi komunikují a pomáhají nám."

"V co věříte vy?" zeptal jsem se, abych uvolnil napětí situace.

Čang si ukázal na hlavu.

"Věřím v sílu mysli. A proto byste se mnou měl mluvit. Měl byste nám pomoci. Zajímáme se o psychickou sílu, o působení mozkových vln na elektroniku i na lidi. Ale neplet' se si to se spiritualismem. Duševní schopnosti jsou přirozeným jevem, který lze studovat objektivními metodami."

Čang zakončil svůj proslov zlostným gestem. Žaludek se mi sevřel strachem. Věděl jsem, že tento muž je extrémně nebezpečný a naprosto nelítostný. Mlčel a hleděl na mě, ale něco za jeho zády upoutalo mou pozornost. Čang seděl vpravo ode mě, takže jsem se díval na stěnu naproti vchodu do stanu, kde stál strážný. Najednou se v tom místě vyjasnilo. Žárovka na stropě zablikala a já to přisoudil přechodné změně napětí. Plukovník se tvářil rozzlobeně.

"Myslíte, že mi dělá radost jezdit do téhle divočiny? Nechápu, jak tady někdo může žít. Ale neodjedeme. Naopak sem přesuneme dostatek vojáků, aby mohli prozkoumat celou oblast. Kdokoli tu žije, bude nalezen a přísně potrestán."

Nuceně se usmál.

"Naši přátelé však budou odměněni. Rozumíte?"

Žaludek se mi opět sevřel strachem, ale tentokrát to bylo jiné. Byl to strach smíšený s pohrdáním. Začalo se mi hnusit zlo, jehož byl tento muž schopen. Podíval jsem se na místo, které se mi zdálo jasnější, ale viděl jsem jen stín. Světlo zmizelo a já se cítil naprosto opuštěný.

"Proč to děláte?" zeptal jsem se. "Tibeťané mají právo vyznávat svou náboženskou víru. Vy se snažíte zničit jejich kulturu. Jak to můžete dělat?"

Cítil jsem, že mi strach dodává sílu. Moje námitky ho ještě víc popudily.

"Takže i vy máte své názory," ušklíbl se. "Škoda že jsou naivní. Myslíte si, že děláme něco neobvyklého. Vaše vlastní vláda však vyvíjí technologii k ovládnutí lidí. Například elektronické čipy, které lze voperovat vojákům nebo nepohodlným lidem."

"A to není zdaleka všechno," téměř křičel. "Dnes víme, že lidský mozek vysílá elektromagnetické vlny. Všechny státy se snaží zdokonalit přístroje, které identifikují mozkové vlny, zejména vlny spojené s negativním nebo protistátním citěním."

Zamrazilo mě v zádech. Čang hovořil o zneužívání zesilovacích přístrojů, o němž se zmínila Aňa.

"Víte, proč to vaše takzvané demokratické vlády dělají?" pokračoval. "Protože vaši politici mají mnohem větší strach než my. Naši občané vědí, že vláda má vládnout. Vědí, že některé svobody je třeba omezovat. Vy si ovšem myslíte, že jedinci se mohou rozhodovat nezávisle. I kdyby to byla pravda v minulosti, nemůže to fungovat v technologicky vyspělém světě, kde miniaturní zbraň, která se vejde do příručního kufříku, může zničit celé město. S takovou svobodou, jakou si představujete, nemůže lidstvo přežít. Směr vývoje společnosti musí být řízen v zájmu vyššího dobra. Proto jsou tyhle legendy o Shambhale tak nebezpečné. Jsou totiž založeny na absolutní svobodě volby."

Zdálo se mi, že slyším, jak se za mnou otvírají nějaké dveře, ale neotočil jsem se. Pozorně jsem si třídil jeho názory. Čím déle hovořil, tím víc se mi hnusil.

"Vy si ovšem neumíte představit, že lidé mohou najít vnitřní motivaci k tomu, aby pracovali pro dobro lidstva." Čang se cynicky zasmál.

"Tomu přece sám nevěříte? Nic v historii nenavědčuje tomu, že by lidé byli něčím jiným než sobci a chamtivci."

"Kdybyste v něco věřil, viděl byste v tomto světě také dobro," řekl jsem se vzrůstajícím hněvem.

"Ne," odsekl. "Vira je ten největší problém. Dokud bude existovat náboženství, lidé se nikdy nesjednotí. Copak to nechápete? Každá náboženská instituce je jako zátaras na cestě pokroku. Každé náboženství bojuje proti všem ostatním. Křesťané vynakládají všechn svůj čas a peníze na to, aby obrátili celý svět na svou víru a přesvědčili každého o pravdivosti jejich doktríny posledního soudu. Židé chtějí zůstat izolovaní ve svém snu o vyvolenosti. Muslimové si myslí, že jde o přítelčkování, kolektivní moc a svatou nenávist. A my na Východě jsme ze všech nejhorší. Ignorujeme skutečný svět a zabýváme se jakýmsi fantastickým vnitřním životem, kterému nikdo nerozumí. Uprostřed tohoto metafyzického chaosu se nikdo nesnaží zlepšit život chudých nebo zajistit vzdělání všem tibetským dětem. Ale nemějte obavy," pokračoval. "My už dohlédneme na to, aby se ten problém vyřešil. A vy jste nám pomohl. Od té doby, co vás Wilson James navštívil v Americe, sledujeme vás i tu skupinu Holanďanů. Věděl jsem, že se tu objevíte."

Musel jsem vypadat překvapeně.

"Ano, víme o vás všechno. V Americe se pohybuje mnohem volněji, než si myslíte. Vaše Národní bezpečnostní agentura monitoruje internet. Myslíte, že my to neděláme? Vy a tahle sekta mně nikdy neuniknete. Jak si myslíte, že jsme byli schopni sledovat vás v tomhle počasí? Silou mysli. Mojí mysli. Napadlo mě, kde budete. Věděl jsem to. Cítil jsem vaši přítomnost. Zpočátku jsem sledoval vašeho přítele Yina. Teď sleduji vás. A to není všechno. K tomu, abych zjistil, kde jste, už nepotřebuji své instinkty. Mám nahanané vaše mozkové vlny." Ukázal ke vchodu do stanu. "Za několik minut naši technici skončí instalaci našeho nového radaru. Pak budeme schopni najít každého, jehož mozkové vlny známe."

Zpočátku jsem nevěděl, o čem mluví, ale pak jsem si vzpomněl, jak mě vojáci v Ali podrobili encefalografickému vyšetření. Zachvěl jsem se strachem, ale ten se okamžitě změnil v hněv.

"Vy jste šílenec!" zařval jsem.

"Ano – vám připadám jako šílenec. Jsem však představitel budoucnosti." Stál nade mnou s tváří rudou vztekem. "Ta vaše idiotská nevinnost. Teď mi řeknete všechno. Rozumíte! Všechno!"

Bylo mi jasné, že by o ničem takovém nemluvil, kdyby mě chtěl pustit, ale v tu chvíli mi to bylo jedno. Mluvil jsem s netvorem a byl jsem bez sebe zlostí. Chtěl jsem mu ještě jednou opakovat, co si o něm myslím, ale v tu chvíli jsem uslyšel nějaký hlas.

"Nedělejte to! Jen vás to oslabuje!"

Plukovník se otočil a já sledoval jeho pohled.

U vchodu do stanu stál nějaký voják a vedle něho Yin. Opíral se o malý stůl, ale voják ho srazil k zemi. Vyskočil jsem a běžel k Yinovi. Plukovník řekl něco strážným a vyběhl ze stanu. Yin měl na obličeji modřiny a tržné rány.

"Yine, jste v pořádku?" zeptal jsem se a odvedl ho k polnímu lůžku.

"Nic mi není," řekl a přitáhl mě k sobě. "Přišli pro nás hned po vašem odchodu." Oči mu planuly vzrušením.

"Řekněte mi, co se stalo. Dostal jste se do Shambhaly?"

Podíval jsem se na něho a položil si prst na ústa. "Dali nás k sobě, aby slyšeli, o čem budeme mluvit," řekl jsem mu šeptem. "Vsadím se, že tu mají odposlouchávací zařízení. Raději nebudeme mluvit."

"Budeme to muset risknout," řekl Yin. "Pojďte sem k topení. Je hlučné. A teď mi řekněte, co se stalo."

Půl hodiny jsem mu vyprávěl o všem, co jsem viděl v Shambhale, a pak jsem se šeptem zmínil o chrámech. Rozšířily se mu oči. "Takže neznáte celou čtvrtou fázi rozšiřování pole modlitby?"

"Tu znají jen lidé v chrámech," zašeptal jsem. Pak jsem mu vyprávěl o Tašim a Willovi a také o tom, co říkala Aňa o lidech z chrámů.

"A co ještě říkala?"

Okamžitě jsem si vzpomněl.

"Říkala, že nesmíme mít žádné nepřátele."

"Ale vy se podle její rady neřídíte. Když jste mluvil s plukovníkem, užíval jste své zlosti a pohrdání, abyste se cítil silný. To jsou chyby, které jsem dělal já. Máte štěstí, že vás plukovník nezabil."

Věděl jsem, že se nedokážu ovládat.

"Pamatujete si, jak vaše negativní emoce odradily ty Holanďany v dodávce a jak jste si nechal ujít důležitou synchronistickou příležitost? Tehdy jste měl strach, že vám mohou uškodit. Oni tu negativní emoci vycítili a domnívali se, že by udělali něco špatného, kdyby zastavili, a proto odjeli."

"Ano, pamatují se."

"Každá negativní myšlenka nebo očekávání je modlitbou, která vytváří negativní realitu. Pamatujte si, že naše myšlky jsou vzájemně spojené. Naše myšlenky a očekávání ovlivňují způsob myšlení druhých lidí. Očekáváte-li, že se někdo bude chovat určitým způsobem, ten člověk se tak opravdu chovat začne. Přesně to se stalo, když jste mluvil s plukovníkem. Očekával jste, že bude zlý"

"Jen jsem ho viděl takového, jaký je."

"Opravdu? Kterou část jeho osobnosti? Jeho ego, nebo jeho vyšší já?"

Yin měl pravdu. Myslel jsem si, že jsem se tohle všechno naučil z Desátého prorocství, ale neřídil jsem se podle toho.

"Když jsem před vojáky prchal, plukovník byl schopen mě sledovat. Řekl mi, že to dělá svou myslí a intuicí."

"Myslel jste na něho? Očekával jste, že vás bude sledovat?" zeptal se Yin.

Podíval jsem se na něho.

"Asi ano."

"Nejste si jistý? To se mi také stávalo. A vy teď děláte totéž. Vaše negativní očekávání upozornilo Čanga na to, kde jste. Napadlo ho to, protože jste očekával, že vás najde – vlastně jste se modlil, aby vás našel. Copak to nechápete?" pokračoval Yin. "Už jsme o tom mockrát mluvili. Naše pole modlitby působí neustále. Vysílá do světa naše očekávání, a když je přijme nějaký člověk, účinek je okamžitý. Negativní modlitba není našťěstí tak silná jako modlitba pozitivní, protože když myslíte negativně, přerušujete spojení s energií svého vyššího já. Tohle je skrytý proces za vašim zlatým pravidlem chování."

Chvilí jsem se na něho nechápavě díval. Pak jsem si uvědomil, že se vlastně odvolává na biblické přikázání: Co nechceš, aby ti druzí činili, nečiň ty jim. Nechápal jsem, jak to s tím souvisí, a proto jsem ho požádal, aby mi to vysvětlil.

"Zdá se, že bychom zlaté pravidlo chování měli dodržovat proto, že je předpokladem dobrého fungování společnosti. Že ano? Je to správný etický postoj. Existuje však hlubší duchovní důvod. Měli bychom je dodržovat proto, že nás to ovlivňuje osobně."

Yin udělal dramatickou pomlku a pak dodal:

"Úplnější formulace tohoto pravidla by měla znít: Co nechceš, aby ti druzí činili, nečiň ty jim, protože se k tobě budou chovat tak, jak se ty chováš k nim. Modlitba, kterou vysíláte do světa se svým očekáváním, vyvolává v druhých přesně to, co očekáváte."

Přikývl jsem, pomalu jsem to začínal chápat.

"Když si myslíte, že je plukovník zlý, vaše energie modlitby vstoupí do jeho pole modlitby a posílí jeho sklony. Proto se začne chovat tak, jak očekáváte. Protože není ve spojení s boží energií, jeho energie je slabá a poddajná. Přemýšlejte o tom, jak to funguje v lidské společnosti. Nezapomínejte, že my lidé sdílíme své postoje a nálady. To všechno je velmi nakažlivé. Když si o někom myslíme, že je tlustý nebo hubený nebo nevkusně oblečený, posíláme mu svou energii a on si začne myslet totéž. Jsme účastníky toho, co lze nazvat energií zla. Je to náказа negativní modlitby."

"Ale co máme dělat?" namítl jsem. "Nemáme vidět věci takové, jaké jsou?"

"Samozřejmě, že musíme vidět věci takové, jaké jsou, ale jakmile si to uvědomíme, musíme zaměřit své očekávání na to, "co by mohlo být", a přestat se zabývat tím, "co je". Kdybyste navzdory plukovníkovu chování očekával, že se bude chovat jako duchovní bytost, pravděpodobně byste zjistil, že by jeho vyšší já reagovalo pozitivně. Vaše energie modlitby posiluje v druhých to, co očekáváte. Bez ohledu na to, co vidíte, vždycky musíte přistupovat k druhým s pozitivním očekáváním."

Opět udělal dramatickou pomlku a přitom se usmíval. Připadalo mi to zvláštní vzhledem k naší situaci a jeho opuchlému obličejí.

"Zmlátili vás?" zeptal jsem se.

"Udělal jen to, co jsem chtěl udělat já jim," řekl Yin, jako by chtěl zdůraznit to, co se mi snažil vysvětlit.

"Chápete, jak je tohle všechno důležité?" zeptal se. "Nemůžete pochopit poslední fázi rozšiřování pole modlitby, dokud nepochopíte tohle. Zlost bude vždycky pokušením. Dělá nám dobře. Máme pocit, že jsme silnější. Ale musíme se toho vyvarovat. Není možné dosáhnout nejvyšší úrovně tvůrčí energie, dokud máme negativní myšlenky. Na světě je dost zla i bez našeho nevědomého přičinění. Tohle je velká pravda, na níž je založen tibetský kód soucitu."

Zastyděl jsem se, neboť jsem si uvědomil, že všechno, co Yin ří-ká, je pravda. Když jsem mluvil z plukovníkem, nechal jsem se ovládat zlostí. Proč to stále dělám?

"Chceme-li se zbavit hněvu a nenávisti, nesmíme mít negativní představy o svých schopnostech. Chápete, co tím myslím? Když si neustále říkáme „nikdy nevyřeším tenhle problém“ nebo „vždycky se budu chovat stejně“, vlastně se modlíme, abychom se nezměnili. Musíme si stále představovat, že v sobě najdeme vyšší energii a své problémy překonáme. Musíme se posilovat svou vlastní energii modlitby. Tohle je lekce, kterou jsem se musel naučit. Nikdy jsem nechápal soucitný postoj lámy Rigdena vůči čínské vládě. Číňané ničili naši zemi a já si přál, aby byli poraženi. Nikdy jsem neznal žádného čínského vojáka tak dobře, abych se mu mohl podívat do očí, abych ho viděl jako člověka, který je sám obětí despotického systému. Jakmile jsem v nich začal vidět lidi, přestal jsem svými negativními myšlenkami posilovat energii zla. Naučil jsem se udržovat ve své mysli vyšší vizi. Jelikož jsem se to naučil já, očekávám, že se to naučíte i vy."

Probudil mě jakýsi řinčivý zvuk. Venku někdo mlátil plechovkami o sebe. Vyskočil jsem z lůžka, oblékl se a podíval se ke vchodu. Strážní byli vystřídáni jinými dvěma vojáky. Ospale si mě prohlíželi. Šel jsem k okénku a podíval se ven. Obloha byla zatažená a foukal silný vítr. Plachta nad vchodem jednoho stanu se otevřela a někdo vyšel. Byl to plukovník Čang a mířil k našemu stanu. Šel jsem k Yinovu lůžku a probudil ho. Měl oteklou tvář a ospale na mě mžoural.

"Jde sem plukovník," řekl jsem.

"Pomohu vám, jak budu moci," řekl Yin. "Ale budete muset změnit své pole modlitby. Je to vaše jediná šance." Plátěné dveře stanu se otevřely. Oba strážní vyskočili do pozoru. Plukovník vešel dovnitř a přikázal vojákům, aby zůstali venku.

Podíval se na Yina a pak přistoupil ke mně. Zhluboka jsem dýchal a snažil se rozšířit své pole modlitby. Představoval jsem si, jak ze mě vyzařuje energie, a snažil jsem se vidět plukovníka jako vystrašenou duši, nikoli jako mučitele.

"Chci vědět, kde jsou ty chrámy," řekl plukovník zlověstným hlasem a svlékl si kabát.

"Můžete je vidět, jediné když zvýšíte svou úroveň energie," řekl jsem to první, co mě napadlo.

Plukovník vypadal překvapeně.

"O čem to mluvíte?"

"Včera jste mi řekl, že věříte ve schopnosti mysli. Co když jednou z nich je schopnost zvyšovat úroveň energie?"

"Jaké energie?"

"Říkal jste, že mozkové vlny skutečně existují a že je lze ovládat elektronickými přístroji. Co kdyby je bylo možno ovládat vůlí?"

"Jak by to bylo možné?" zeptal se. "Věda nikdy nic takového nepotvrdila."

Nemohl jsem tomu uvěřit. Zdálo se, že otvírá svou mysl. Sledoval jsem výraz v jeho tváři. Zdálo se mi, že vážně přemýšlí o tom, co jsem řekl.

"Je to možné," pokračoval jsem. "Energii mozkových vln můžeme zvýšit na takovou úroveň, že můžeme ovlivňovat události ve vnějším světě."

Plukovník oživil.

"Říkáte, že pomocí mozkových vln můžete vyvolat určité události?"

Opět jsem na stěně za ním uviděl slabou záři.

"Ano," pokračoval jsem. "Ale pouze takové, které urychlí náš vývoj takovým směrem, kterým se náš život má ubírat. Jinak se naše energie zhroutí."

"Směrem, kterým se má ubírat," řekl.

Stěna za plukovníkovými zády byla jasnější a já se tam pořád musel dívat. Plukovník se otočil a také se tam podíval.

"Na co to pořád koukáte?" zeptal se. "Řekněte mi, co myslíte tím "směrem, kterým se náš život má ubírat". Já se považuji za svobodného člověka. Se svým životem si mohu dělat, co chci."

"To je sice pravda, ale existuje směr, který vám dává větší inspiraci a větší uspokojení než všechny ostatní." Nemohl jsem uvěřit, jak se stěna za plukovníkovými zády vyjasňuje, ale neodvažoval jsem se tam podívat přímo.

"Nevím, o čem mluvíte," řekl plukovník.

V jeho tváři se zračil zmatek, ale já se díval na tu část jeho výrazu, která naslouchala.

"Máte pravdu, že jsme svobodní," řekl jsem. "Ale jsme součástí většího celku. Naše skutečné já je mnohem větší, než se domníváme."

Plukovník na mě zíral. Zdálo se, že mi někde v hloubi duše rozumí. Náš rozhovor byl přerušen, když vojáci začali bouchat na plachtu u vchodu. Uvědomil jsem si, že venku se zvedla vichřice. Slyšeli jsme, jak po celém táboře létají věci a převracejí se. Jeden voják nakoukl dovnitř a něco čínsky zakřičel. Plukovník běžel ke vchodu. Viděli jsme, jak venku lítají stany. Plukovník se ještě po nás ohlédl. V tom okamžiku zvedl zuřivý poryv větru levou stěnu od země a roztrhl ji na dva kusy. Jeden kus srazil plukovníka a oba strážné k zemi a zalehl je svou váhou.

"Yine, vzkřikl sem. "Ochránci!"

Yin se snažil postavit na nohy.

"Tohle je vaše šance," řekl. "Utíkejte!"

"Pojďte se mnou," řekl jsem a chytil ho za ruku.

Yin mě odstrčil.

"Já nemohu. Zdržoval bych vás."

"Podaří se nám to," snažil sem se ho řesvědčit.

Yin řval, aby překřičel vítr.

"Udělal jsem, co jsem přišel udělat. Vy musíte udělat totéž. Ještě neznáme zbytek čtvrté fáze rozšiřování energie."

Objal jsem ho, popadl plukovníkův vatovaný kabát a vyběhl dírou ve stěně do vánice.

UZNÁNÍ EXISTENCE SVĚTLA

Běžel jsem asi třicet metrů a pak jsem se ohlédl zpátky k táboru. Stále jsem slyšel výkřiky vojáků a rachot věcí odnášených větrem. Předě mnou byla neprostupná sněhová stěna. Obrátil jsem se a vyrazil směrem k horám. Vtom jsem za sebou uslyšel plukovníkův hlas. "Stejně vás najdu," řval vztekle. "Mně neutečete!"

Prodíral jsem se hlubokým sněhem, jak nejrychleji jsem mohl. Třicet metrů mi trvalo patnáct minut. Vichřice stále zuřila a mně bylo jasné, že Číňané nebudou moci vyletět s helikoptéry, dokud vánice neskončí. Najednou jsem zaslechl nějaký slabý hlas. Nejdřív jsem si myslel, že to byl vítr, ale hlas se ozval znovu. Dřepł jsem si na paty. Někdo mě volal. Nakonec jsem v bílé tmě rozeznal pohybuující se postavu. Byl to Will. Objal jsem ho.

"Bože, to jsem rád, že tě vidím. Jak jsi mě našel?"

"Šel jsem směrem, kterým odletěly helikoptéry, a dostal jsem se k táboru. Čekám tu celou noc. Kdybych tu neměl svůj plynový vaříč, určitě bych už dávno zmrzl. Přemýšlel jsem, jak tě dostat z tábora. Naštěstí to za mě vyřešila vánice. Ted se musíme dostat do chrámů."

Váhal jsem.

"Co je?" zeptal se Will.

"Yin tam zůstal," odpověděl jsem, "je zraněn."

Will chvíli přernýšlel.

"Vyšlou za námi pátrací četů," řekl. "Nemůžeme se vrátit. Pomůžeme mu později. Jestli se nedostaneme do chrámů dřív než plukovník, všechno bude ztraceno."

Šli jsme asi dvě hodiny. Když jsme se dostali z okruhu tábora, vítr začal slábnout, ačkoli pořád hustě chumelilo. Po cestě jsem řekl Willovi všechno, co mi říkal Yin. Také jsem mu řekl, jak vichřice urvala plachtu a na chvíli uvěznila plukovníka. Konečně jsme se dostali do místa, kde mě zavalila lavina. Pokračovali jsme dál na západ.

"Co se stalo s Tašim?" zeptal jsem se.

"Když začala padat lavina, Taši se mi ztratil, ale pak jsem ho viděl, jak jde do hor sám."

Další dvě hodiny jsme šli mlčky. Nakonec se Will zastavil a sedl si za velkou závěj, aby si odpočinul. Dívali jsme se na sebe a těžce oddechovali. Will se usmál a zeptal se:

"Už rozumíš tomu, co ti říkal Yin?"

Mlčel jsem. Přestože jsem viděl, co se stalo při mém posledním rozhovoru s plukovníkem, stále ještě jsem tomu nemohl uvěřit.

"Nemohl jsem se zbavit negativních myšlenek," řekl jsem nakonec. "Proto mě plukovník mohl sledovat." "Dokud se oba nezbavíme negativních očekávání, nemůžeme pokračovat," řekl Will. "Musíme udržovat svou

energii na vysoké úrovni. Teprve pak se můžeme naučit poslední fázi rozšiřování pole modlitby. Nesmíme si představovat špatnost lidí, kteří jsou ovládáni strachem. Musíme se na ně dívat realisticky a být opatrní, ale nesmíme si myslet, že nám uškodí, neboť takové myšlenky dodávají energii jejich paranoickému strachu a může je to přimět k tomu, aby udělali přesně to, co očekáváme. Ze stejného důvodu si nesmíme představovat špatné věci, které se mohou stát nám. Naše očekávání jsou modlitbou, která přispívá k realizaci toho, co očekáváme."

Zavrtěl jsem hlavou. Stále ještě jsem se té myšlenky bránil. Jestliže je to pravda, znamená to, že musíme sledovat každou svou myšlenku. Řekl jsem to Willovi. Ten se málem rozesmál.

"Ovšemže musíme sledovat každou svou myšlenku. Musíme to dělat už jen proto, aby nám neunikaly důležité intuice. Stačí ovšem, když se udržujeme ve stavu vědomé bdělosti a představujeme si, že vzrůstá vědomí všech lidí. Legendy hovoří naprosto jasně. Chceme-li si udržet energii modlitby, nesmíme jí užívat negativně. Nemůžeme pokračovat, dokud tohle dokonale nezvládneme."

"Kolik legend znáš?" zeptal jsem se.

Místo odpovědi mi začal velice podrobně vyprávět o svých zážitcích během této cesty.

"Když jsem přišel do tvého domu, nemohl jsem pochopit, proč moje energie klesla tak hluboko pod úroveň, kterou jsem udržoval, když jsme studovali Desáté prorocství. Pak jsem přemýšlel o Tibetu a nakonec jsem přijel do kláštera lámy Rigdena, kde jsem se setkal s Yinem a dověděl se o těch snech. Nerozuměl jsem tomu, ale měl jsem podobné sny. Věděl jsem, že s tím máš něco společného a že tady máš nějakou práci. Tehdy jsem začal studovat legendy a učit se rozšiřovat své pole modlitby. Byl jsem připraven setkat se s tebou v Káthmándu, ale zjistil jsem, že mě Číňané sledují, a tak jsem za tebou poslal Yina. Musel jsem věřit, že se nakonec setkáme." Will se na chvíli odmlčel. Vytáhl z batohu bílé triko a začal si obvazovat zraněné koleno. Já si prohlížel nekonečné bílé hory za námi. Mraky se na chvíli roztrhly a slunce ozářilo vrcholky hor, zatímco údolí tonula v hlubokém stínu. Ten pohled mě naplnil posvátnou úctou. Jakýmsi zvláštním způsobem jsem se začal cítit jako doma, jako by část mého já konečně začala chápat tuto zemi.

"Měli bychom si zopakovat všechno, co legendy říkají o poli modlitby Musíme pochopit všechny souvislosti." Přikývl jsem.

"Všechno začíná naším poznáním, že pole modlitby skutečně existuje a že působí na okolní svět. Jakmile si to uvědomíme, můžeme pochopit, že toto pole lze rozšířit. Musíme ovšem začít první fází. Nejdříve musíme zlepšit kvalitu energie, kterou přijímáme ve formě stravy. Těžká a uměle zpracovaná jídla překyselují naše tkáně, snižují naše vibrace a nakonec způsobují nemoci. Živá jídla mají alkalizující účinek a zrychlují naši vibraci. Čím čistší je naše vibrace, tím lépe si uvědomujeme existenci jemnějších energií, které v sobě máme. Legendy říkají, že se naučíme vdechovat vyšší úroveň energie. Vnímání krásy je měřítkem toho, jak se nám to daří. Čím vyšší je úroveň naší energie, tím víc krásy vnímáme. Můžeme se naučit představovat si, jak z nás tato energie proudí do okolního světa. Měřítkem toho, zda se to skutečně děje, je náš emocionální stav lásky. Tak jsme spojeni se svou vnitřní energií, jak jsme se naučili už v Peru. Nyní jsme se dověděli, že když si svou energii představujeme jako silové pole, které z nás vyzařuje do okolního světa, můžeme si tuto energii udržet déle. Druhá fáze začíná tím, že nastavíme své rozšířené pole modlitby tak, aby posilovalo synchronismus našeho života. Toho dosáhneme tím, že zůstavíme ve stavu vědomé bdělosti a očekáváme další intuici, která urychlí náš vývoj. Takové očekávání vysílá naši energii ještě dál, neboť uvádíme své záměry do souladu s procesem růstu a evoluce, která je součástí univerzálního plánu. Třetí fáze začíná naším očekáváním, že naše pole modlitby zvýší úroveň energie druhých, čímž je uvede ve spojení s jejich vyšším já. To pak zvyšuje pravděpodobnost, že nám druzí poskytnou intuitivní informace, které nám umožní lépe vnímat synchronismus. Je to táž etika, kterou jsme se naučili v Peru, jenže teď víme, jak ji posílit užitím svého pole modlitby.

Čtvrtá fáze začíná tím, že se snažíme stabilizovat a udržovat proudění energie za jakýchkoli okolností. Toho dosahujeme tím, že přistupujeme objektivně ke všemu, co se děje. Ve všem musíme hledat pozitivní smysl a očekávat, že nás tento proces zachrání, ať už se děje cokoli. Takový duševní přístup nám pomáhá soustředit se na přítomnou situaci a nedovoluje nám zabývat se tím, co by se mohlo stát, kdybychom selhali. Kdykoli nás napadne něco negativního, musíme posoudit, zda to je nebo není intuitivní varování. V případě, že jde o takové varování, musíme reagovat přiměřeně, ale pak se musíme okamžitě vrátit k očekávání, že nám vyšší synchronismus pomůže překonat daný problém. Toto očekávání, kterému se vždycky říkalo víra, stabilizuje naše pole modlitby, naše proudění energie. Zkrátka a dobře, v první části čtvrté fáze se učíme udržovat vysokou úroveň energie za všech okolností. Jakmile se to naučíme, můžeme začít rozšiřovat své pole modlitby ještě dál. Další krok čtvrté fáze začíná naším očekáváním, že lidstvo může dosáhnout ideálu, který je vyjádřen v Desátém prorocství a jehož vzorem je Shambhala. Takové rozšíření našeho pole modlitby vyžaduje opravdovou víru. Proto je pochopení Shambhaly tak důležité. Naše vědomí, že to dokázala Shambhala, nám umožňuje očekávat, že to dokáže také zbytek lidstva. Vidíme, jak lidé zvládají naši technologii a užívají ji ve službách duchovního vývoje, aby se konečně mohli soustředit na životní proces a začít budovat kulturu, která si je vědoma naší role v duchovní evoluci."

Will se odmlčel a podíval se na mě.

"A teď přichází ta nejobtížnější část," řekl po chvíli. "Chceme-li rozšířit své pole modlitby ještě dál, musíme udělat víc než myslet pozitivně a vyvarovat se negativních očekávání. Nesmíme si myslet nic negativního ani o

druhých. Jak ses přesvědčil při rozhovoru s plukovníkem, jestliže se náš strach změni v hněv a my si začneme myslet o druhých to nejhorsí, naše negativní modlitba způsobí, že se začnou chovat přesně tak, jak jsme očekávali. To je důvod, proč učitelé, kteří očekávají od svých žáků ty nejlepší výsledky, se takových výsledků skutečně dočkají. Většina lidí věří, že není správné mluvit špatně o druhých, ale že nezáleží na tom, co si o nich myslíme. Dnes víme, že na tom záleží; myšlenky jsou důležité."

Vzpomněl jsem si na nedávné případy, kdy studenti bezdůvodně postříleli své spolužáky. Řekl jsem to Willovi.

"Děti jsou dnes mnohem citlivější, než bývaly dřív," řekl Will. "Obvyklé kritizování a ponižování, které bylo ve škole vždycky běžné, nelze dnes ignorovat. Děti, které jsou ponižovány, jsou touto negativní modlitbou ovlivněny víc, než tomu bývalo. Někdy se stane, že na urážky reagují násilím. To se netýká jen dětí; děje se to v celé společnosti. Příčiny pochopíme, jedině když si uvědomíme, jaké účinky má pole modlitby."

Will se odmlčel a zvedl obočí.

"To nás přivádí tam, kde teď oba jsme. "

Přikývl jsem. Uvědomil jsem si, jak jsem ho postrádal.

"A co podle legend máme teď dělat?" zeptal jsem se.

"Legendy říkají, že nemůžeme rozšířit své pole modlitby dál, dokud neuznáme existenci ochránců."

Řekl jsem mu o svých setkáních se záhadnými postavami, které se mi od mého příjezdu do Tibetu zjevily už několikrát.

"Taková setkání jsi zažil už předtím," řekl Will.

Začal jsem o tom přemýšlet. Will měl pravdu. Když jsme hledali Desáté prorocství, několikrát jsem měl pocit, že mi pomáhají jakési světélkující obláčky.

"Máš pravdu," řekl jsem. "Například když jsme spolu byli v Apalačských horách."

"A předtím v Peru," dodal Will.

Snažil jsem se rozpomenout, ale nic mě nenapadlo.

"Jednou jsi mi říkal, jak jsi přišel na nějaké rozcestí a nevěděl jsi kterou cestou pokračovat. Jedna z cest se neočekávaně osvětlila a ty ses vydal po ní."

"Ano, to se stalo," řekl jsem. "Ty si myslíš, že to byl můj ochránce?"

Will vstal a dal si na záda batoh.

"Ano, myslím," řekl. "Naši ochránci jsou zdrojem světla, které nás vede."

Byl jsem ohromen. To tedy znamená, že když vidíme nějaký světélkující předmět nebo cestu, která je jasnější než jiné, je to práce těchto bytostí.

"Co ještě říkají legendy o těchto záhadných ochráncích?" zeptal jsem se. "Říkají, že existují ve všech kulturách a náboženstvích, ať už jim říkáme jakkoli."

Tázavě jsem se na něho podíval.

"My bychom je nazývali anděly," pokračoval Will. "Ale jsou to tytéž bytosti... a vykonávají svou práci stejným způsobem."

Chtěl jsem se ještě na něco zeptat, ale Will už pospíchal vzhůru po svahu. Následoval jsem ho, ale napadala mě spousta otázek a nechtěl jsem rozhovor ukončit. Will se otočil.

"Legendy říkají, že tyto bytosti, o kterých se píše v mystických textech všech náboženství, pomáhají lidem od nepaměti. Podle legend je všichni jednou začneme vnímat lépe. Když uznáme jejich existenci, budou se nám zjevovat častěji."

Will zdůraznil slovo "uznáme", jako by to mělo nějaký hlubší význam.

"Ale co máme dělat?" zeptal jsem se.

"Legendy říkají, že musíme uznat, že tito ochránci skutečně existují. To je pro moderního člověka velmi obtížné. Je snadné hovořit o nich, ale není tak snadné věřit, že je skutečně uvidíme."

"Tak co bychom měli dělat?"

"Dávat pozor na sebemenší náznak světla."

"Takže když budeme udržovat svou energii na vysoké úrovni a uznáme existenci ochránců, budeme vidět jejich světlo častěji?"

"Ano," řekl Will. "Nejtěžší je naučit se vnímat nepatrné změny intenzity světla kolem nás. Ale když se to naučíme, budeme je vnímat častěji."

Rozuměl jsem tomu, ale měl jsem další otázky

"A co když tito ochránci nebo andělé zasahují do našeho života, když to neočekáváme? Mně se to už stalo." Řekl jsem Willovi o té vysoké postavě, která se mi už dvakrát zjevila. Poprvé, když mě Yin vystrčil z džípu na sever od Ali, a podruhé, když se objevil oheň ve starém klášteře, kde jsem přenocoval, než jsem přišel do Shambhaly. Will pokyvoval hlavou.

"Zdá se, že se ti zjevil tvůj strážný anděl. Legendy říkají, že každý z nás má svého anděla."

Nedůvěřivě jsem po něm koukl.

"Takže mýty jsou pravdivé," řekl jsem nakonec. "Každý máme strážného anděla."

"A co si o tom myslíš ty?"

Můj mozek pracoval na plné obrátky. Realita těchto bytostí mi nikdy nebyla jasnější.

"Jak to, že nám pomáhají jen někdy?"

Will zvedl obočí.

"To e záhada, kterou musíme odhalit."

Blížili jsme se k vrcholu hory Mezi hustými mrakv se ukázalo slunce a teplota začala stoupat. Will se zastavil těsně pod vrcholem.

"Bylo mi řečeno, že chrámy jsou na druhé straně tohoto pohoří. Tohle může být nejobtížnější úsek cesty."

Jeho slova zněla zlověstně.

"Proč?" zeptal sem se. "Co tím myslíš?"

Will se protáhl a narovnal.

"Budeme muset udržovat svou energii na co nejvyšší úrovni. Legendy říkají, že jinak chrámy nikdy ne-najdeme."

V tu chvíli jsme zaslechli vzdálený hukot helikoptér. Zamrazilo mě v zádech.

"Nezapomeň, co ses právě naučil," řekl Will. "Jestliže začneš vnímat zlo a cítit nenávisť k čínským vojákům, ihned soustřeď svou pozornost na duši každého vojáka. Představuj si, jak tvoje energie vstupuje do jejich energetického pole a umožňuje jim vidět vnitřní světlo a uvědomit si vyšší intuice. Když to neuděláš, pošleš jim modlitbu, která je posílí v jejich zlém chování."

Přikývl jsem. Byl jsem odhodlán udržovat pozitivní pole modlitby.

"Musíš také uznat existenci ochránců a očekávat, že uvidíš světlo."

Will vyrazil vzhůru. Když jsme došli na hřeben hory, neviděli jsme nic než zasněžené vrcholky hor a údolí. Rozhlíželi jsme se kolem a snažili se něco najít.

"Támhe!" křikl Will a ukazoval vlevo.

Podíval jsem se tím směrem. Zdálo se mi, že tam něco světélkuje. Když jsem zaostřil, celé to místo bylo světlejší. Když jsem se tam podíval koutkem oka, uviděl jsem, že světélkuje celý prostor.

"Pojďme," řekl Will.

Chytil mě za ruku a táhl mě hlubokým sněhem k tomu místu. Čím víc jsme se přibližovali, tím bylo světlo jasnější. Za ním byla řada útesů, které z dálky vypadaly, jako by stály těsně vedle sebe a tvořily souvislou stěnu. Když jsme se podívali lépe, viděli jsme, že jeden útes z řady trochu vystupuje a tím ve stěně otvírá úzkou mezeru. Tudy vedla cesta, která zahýbala doleva a pak klesala dolů po svahu hory. Když jsme došli k mezeře, zjistili jsme, že jsou tam kamenné schody vytesané do skály. Na schodech nebyl žádný sníh a zdálo se, že z nich vyzáruje matné světlo.

"Ochránci nám ukazují cestu," řekl Will a táhl mě za sebou.

Prošli jsme mezerou a začali sestupovat dolů. Útesy po obou stranách schodiště se zvedaly do výše osmi až deseti metrů a bránily přístupu světla. Přes hodinu jsme šli dolů po schodech, až se útesy konečně roztoustoupily. O několik metrů dál schodiště končilo. Před námi byl plochý převis, který se točil kolem skály.

"Támhle," ukazoval Will.

Asi dvě stě metrů před námi byl zborcený klášter, který vypadal, jako by byl tisíce let starý. Když jsme šli ke klášteru, teplota začala stoupat a ze skal se zvedala mlha. Opatrně jsme prošli mezi zborcenými zdmi a ohromnými kameny, až jsme se dostali na druhou stranu.

Tam jsme se zastavili. Kamenná země, po které jsme šli, se změnila v dláždění z hladkých plochých kamenů jantarové barvy. Před námi stál nedotčený chrám asi patnáct metrů vysoký a dvakrát tak široký. Měl hnědočervené zdi s šedými spárami mezi kameny. Vpředu byly dvoje ohromné dveře, asi šest metrů vysoké. V mlze poblíž chrámu se něco pohnulo. Podíval jsem se na Willa. Ten mi pokynul, abych šel za ním. Zastavili jsme se pár metrů před budovou.

"Co se to tam pohybovalo?" zeptal jsem se.

Will ukázal dopředu. Asi tři metry před námi byl jakýsi matný stín. Snažil jsem se soustředit. Nakonec jsem rozeznal nejasné obrysy lidské postavy.

"Určitě je to někdo, kdo žije v chrámu," řekl Will. "Vibruje rychleji než my. Proto ho vidíme tak nejasně."

Postava šla ke dveřím chrámu a zmizela uvnitř. Šli jsme ke dveřím. Zdálo se, že jsou z kamene, ale když Will stiskl dřevěnou kliku a zatáhl za ni, dveře se otevřely, jako by vůbec nic nevážily. Uvnitř byla velká kruhová místnost, která terasovitě sestupovala k jakémusi jevišti uprostřed. Rozhlédl jsem se a uviděl další postavu, jenže tentokrát jsem ji viděl jasně. Postava se otočila, takže jsem viděl její tvář. Byl to Taši. Podíval jsem se na Willa, ale ten už k němu šel.

Než jsme k němu došli, nad středem místnosti se objevilo jakési prostorové okno. Obraz se začal vyjasňovat, až byl tak jasný, že jsme přestali vidět Tašiho. Byl to pohled na zeměkouli z vesmíru. Scéna se pak rychle začala měnit. Nejdřív jsme viděli nějaké evropské město, pak americké a nakonec asijské. Ve všech městech jsme viděli lidi na ulicích i v různých pracovních prostředích. Jak se před námi střídala různá města v různých částech světa, viděli jsme, jak lidé pomalu zvyšují úroveň své energie. Viděli jsme, jak chodí do práce, nacházejí si nová zaměstnání, vymýšlejí nové technologie a jsou stále víc tvůrčí a inspirovaní. Viděli jsme také lidi, kteří se těm změnám bránili a snažili se ovládnout druhé. Pak jsme spatřili zasedací místnost v jakémisi

výzkumném ústavu. Skupina mužů a žen bouřlivě diskutovala o nějakém problému. Brzy jsme pochopili, o co jde. Většina podporovala novou koalici mezi velkými komunikačními společnostmi a mezinárodní koalici zpravodajských služeb. Představitelé zpravodajských služeb tvrdili, že si boj proti terorismu vynucuje přístup ke všem telefonním linkám včetně internetu a tajných identifikačních systémů ve všech počítačích. To však nebylo všechno. Všichni chtěli přísnější kontrolu. Někteří dokonce navrhovali, že jestliže se nevyřeší problém s počítačovými viry, celý internet a všechny ostatní počítačové sítě by měly přejít pod centrální kontrolu. Každý, kdo by chtěl získat přístup k počítači, by musel zažádat o speciální identifikační číslo. Jeden z přítomných dokonce navrhoval, aby byl zaveden nový systém založený na identifikaci mozkových vln. Dva lidé, muž a žena, se proti tomuto návrhu důrazně postavili. Jak jsme se dívali a poslouchali, uvědomil jsem si, že vidím z okna zasedací místnosti. Po ulici kolem budovy jelo auto. V pozadí jsem viděl kaktusy a kilometry pouště. Podíval jsem se na Willa.

"Tahle diskuse se odehrává právě teď," řekl. "Někde na jihozápadě Spojených států."

Za stolem, kolem kterého skupina seděla, jsem si něčeho všiml. Prostor kolem nich se začal zvětšovat. Ne, začal se vyjasňovat.

"Ochránci," řekl sem Willovi.

Diskuse pomalu začala měnit směr. Muž a žena, kteří nesouhlasili s extrémní kontrolou, si začali získávat větší pozornost. Najednou jsme ucítili silnou vibraci. Podlaha a zdi chrámu se otřásaly. Rozběhli jsme se ke dveřím v zadní části budovy. Všude byla mračna prachu a zvenku se ozýval rachot padajících kamenů. Když jsme byli asi deset metrů od dveří, dveře se otevřely a prošla jimi nějaká postava, kterou jsme nepoznali.

"To musel být Taši," řekl Will. Utíkal ke dveřím a otevřel je.

Když jsme probíhali dveřmi, ozvala se za námi další hromová rána. Stará zřícenina se bortila v mračnech prachu. Odněkud za zříceninou jsme uslyšeli hučení helikoptér.

"Zdá se, že nás plukovník opět pronásleduje," řekl jsem. "Ale já si udržuji jen pozitivní myšlenky. Jak může vědět, kde jsme?"

Will pokrčil rameny. Vzpomněl jsem si na plukovníkovu zmínku o tom, že má novou technologii, která mu umožní najít mě kdekoli. Měl elektronický záznam mých mozkových vln. Řekl jsem to Willovi. Chvíli jsme se na sebe dívali a pak jsem navrhl: "Bude lepší, když půjdu jiným směrem, abych vojáky odvedl z chrámů."

"Ne," řekl Will. "Musíš tu zůstat. Budeme tě potřebovat. Musíme najít Tašiho."

Běželi jsme po kamenném chodníku kolem několika dalších chrámů. Mou pozornost zaujaly nějaké dveře vlevo od nás. Will si toho všiml.

"Proč ses díval na ty dveře?" zeptal se.

"Nevím," odpověděl jsem. "Nějak upoutaly mou pozornost."

Will řekl:

"Takže..."

"Ovšem, máš pravdu, měli bychom se tam podívat," řekl jsem rychle.

Vběhli jsme dovnitř. Byla tam další kruhová místnost, jenže mnohem větší, možná sto metrů v průměru. Nad středem místnosti se vznášelo další prostorové okno. Několik metrů od nás jsem uviděl Tašiho. Šřouchl jsem do Willa.

"Vidím ho," řekl a běžel k němu.

Taši nás uviděl a radostně se usmál. Pak jsme se dívali prostorovým oknem. Tentokrát jsme viděli pokoj plný obrázků, míčů, všelijakých her a rozházených šatů. V rohu stála neustlaná postel a na jedné straně stolu ležela krabice od pizzy. Na druhé straně seděl mladý chlapec a seřizoval nějaký přístroj. Měl na sobě jen krátké kalhoty a ve tváři zarputilý výraz. Scéna se opět změnila. Viděli jsme jinou místnost a jiného chlapce. Seděl na posteli, měl na sobě džínny a svetr a upřeně se díval na telefon. Pak vstal, několikrát přešel pokoj sem a tam a opět se posadil. Měl jsem dojem, že se snaží učinit nějaké důležité rozhodnutí. Nakonec zvedl sluchátko a vytočil číslo. V tu chvíli se prostorové okno rozšířilo, takže jsme viděli obě místnosti. Chlapec v krátkých kalhotách zvedl telefon. Bylo jasné, že ti dva chlapci, které jsme předtím pozorovali odděleně, spolu hovoří. Chlapec ve svetru něco vysvětloval. Druhého chlapce to zřejmě rozzlobilo. Nakonec praštil telefonem do vidlice a vrátil se ke své práci. Chlapec ve svetru si oblékl kabát a vyšel ze dveří. Za několik minut uslyšel chlapec v krátkých kalhotách klepání na dveře. Šel k nim a otevřel je. Uviděl chlapce, s nímž před chvílí mluvil po telefonu. Snažil se zabouchnout dveře, ale chlapec se protlačil dovnitř. Stále mu něco vysvětloval a ukazoval na přístroj na stole. Chlapec v krátkých kalhotách ho odstrčil, vyndal ze zásuvky revolver a namířil na něho. Druhý chlapec ustoupil dozadu, ale nepřestával mluvit. Chlapec s revolverem se rozzuřil, přitlačil svou oběť ke zdi a dal mu revolver na spánek. V tu chvíli se stěna za oběma chlapci začala vyjasňovat. Podíval jsem se na Tašiho. Naše pohledy se na okamžik setkaly. Pak jsme se opět soustředili na ty dva chlapce. Oba jsme věděli, že opět vidíme záhadné ochránce při práci. Chlapec u zdi stále něco naléhavě vysvětloval. Chlapec s revolverem ho nakonec pustil, odhodil revolver a sedl si na postel. Druhý chlapec se posadil na židli naproti němu. Nyní jsme slyšeli, o čem spolu hovoří. Chlapec, který právě odhodil revolver, si přál, aby ho spolužáci přijímali jako sobě rovného. Mnoho z nich vynikalo v mimoškolních aktivitách, ale on neměl dost sebedůvěry, aby s nimi držel krok. Dělal si z něho legraci a on měl pocit, že není k ničemu. To ho naplňovalo hněvem a falešným pocitem síly, který ho

nutil bránit se. Přístroj, na němž právě pracoval, byla bomba. Opět jsme uslyšeli ránu. Celá budova se zatřásla a my se rozběhli ke dveřím. Když jsme se dostali ven, polovina kláštera se zborčila.

TAJEMSTVÍ SHAMBALY

Taši na nás zamával, abychom ho následovali. Běželi jsme několik set metrů a pak jsme se zastavili u nějaké zdi.

"Viděli jste ty lidi v chrámu?" zeptal se Taši. "Ty, co chlapcům posílali energii?"

Přiznali jsme, že jsme nikoho neviděli.

"Byly jich tam stovky," řekl Taši. "Snažili se chlapcům pomoci."

"Co přesně dělali?" zeptal jsem se.

Taši ke mně přistoupil.

"Rozšiřovali své pole modlitby. Představovali si, jak ti chlapci dosahují vyšší úrovně energie a překonávají svůj strach a hněv a nacházejí vyšší intuice, které jim pomohou situaci vyřešit. Jejich energie pomohla jednomu z chlapců najít přesvědčivé argumenty. Druhého povznesla nad jeho společenské já, které jeho spolužáci odmítali. Uvědomil si své vyšší já a přestal mít pocit, že k tomu, aby byl někým, potřebuje uznání svých spolužáků. To zmírnilo jeho strach."

"A totéž dělali lidé v tom druhém chrámu?" zeptal jsem se.

"Postavili se proti těm, kteří chtějí všechno řídit."

Will se na mě podíval. "Vysílali své pole modlitby, aby zvýšili úroveň energie všem přítomným. Tím zmírnili strach těch, kteří navrhovali přísnější kontrolu, a dodali odvalu těm, kteří se proti tomu postavili."

Taši souhlasně přikývl.

"Je jasné, že to všechno musíme vidět. Jsou to základní problémy, které je nutno vyřešit, má-li pokračovat duchovní evoluce a máme-li překonat tento kritický bod v historii lidstva."

"A co ochránci?" zeptal jsem se. "Co ti tam dělali?"

"Také pomáhali zvyšovat úroveň energie," odpověděl Taši.

"Ano, ale my pořád ještě nevíme, proč to dělají. Lidé v chrámech dělali ještě něco jiného, co zatím neznáme."

V tu chvíli jsme opět uslyšeli hromový rachot a zbytek kláštera se zborčil. Taši vyskočil a rozběhl se dolů po cestě.

"Pojďme. Musíme najít moji babičku."

Několik hodin jsme procházeli chrámy. Hledali jsme Tašihu babičku, snažili se prchnout před čínskými vojáky a pozorovali jsme, co dělají lidé v chrámech. Všude jsme viděli lidi, kteří sledovali kritické situace ve vnějších civilizacích. V jednom chrámu se soustředili na další problémy odcizení mládeže – na stále častější případy násilí, k němuž je mládež podněcována filmy a videohrami, jež vytvářejí falešnou realitu, která je u kořenů násilí ve školách. Pozorovali jsme, jak je tvůrcům těchto her posílána energie, která je měla povznést na vyšší intuitivní úroveň, aby začali přemýšlet o účincích svých výtvorů na děti. Také rodiče byli povznášeni na vyšší energetickou úroveň, aby přestali ignorovat, co dělají jejich děti, a aby si našli čas na jejich výchovu. V jednom chrámu se soustředili na současnou debatu o alternativních léčebných metodách, které odstraňují nemoci a prodlužují lidský život. Lékařské organizace v různých zemích, šéfové výzkumných klinik, státní instituce, které poskytují finanční granty, farmaceutické firmy – všichni tito strážci medicíny vycházeli ze zastaralé doktríny, která bojuje proti příznakům nemocí a ignoruje prevenci. Všichni bojovali proti různým mikrobům, vadným genům a rakovinným nádorům a většina z nich se domnívala, že tyto problémy jsou nevyhnutelným důsledkem stárnutí. Většina finančních příspěvků byla udělována velkým výzkumným ústavům, které hledaly zázračné léky: léky, které by bylo možno patentovat a prodávat a které by zabíjely mikroby, ničily rakovinné buňky a znovu programovaly geny. Téměř žádné peníze nešly na výzkum, který by hledal způsob, jak posílit imunitní systém a předcházet nemocem. Na jedné lékařské konferenci, kterou jsme pozorovali, někteří vědci tvrdili, že jestliže chceme vyřešit záhadu lidských nemocí, musíme zásadně změnit náš přístup ke zdraví. Tito vědci tvrdili – jako předtím Hanh – že skutečnou příčinou všech nemocí je znečišťování těla nezdravým jídlem a dalšími jedovatými látkami. Každá nemoc je důsledkem činnosti mikrobů, které systematicky rozkládají naše tkáně, kdykoli k tomu mají podmínky. Ostatní s tím nesouhlasili. Domnívali se, že důvod je někde jinde. Jak by mohly být nemoci tak jednoduché? Tito lidé zastupovali velké zdravotní instituce a farmaceutické společnosti, které vydělávají miliardy dolarů na léčivech a nákladných operacích. Někteří lékaři zastávali názor, že by se každému člověku měl implantovat elektronický čip, který by obsahoval jeho zdravotní údaje. Takový program chtěli skutečně zavést. Záviselo na tom jejich živobytí. Kromě toho sami jedli nezdravou stravu. Jak by tedy mohli pacientům doporučovat jídlo, které by sami nejedli? Nicméně moderní výzkumníci prosazovali svůj názor, neboť věděli, že nastal čas změnit model zdravotní péče. Nápomocná jim byla skutečnost, že poválečná generace, která začíná stárnout a je tudíž náchylnější k nemocem, si uvědomuje, že zdravotní instituce zklámaly

už jejich rodiče. Proto začali hledat nové alternativy. Potom jsme viděli, jak se konflikt mezi oběma názory začal postupně zmírňovat. Zastáncům alternativních metod počalo být nasloucháno.

V dalším chrámu jsme byli svědky podobné debaty mezi právníky. Někteří navrhovali, aby právníká profese začala dohlížet na své členy. Mnoho vážených právníků už léta přehlíželo nekalé praktiky svých kolegů. Dnes však vzniká hnutí za zvýšení profesionální úrovně. Někteří právníci tvrdili, že je nutno podřídit právníkou profesi vyšší vizi – že je třeba zmírňovat konflikty, nikoli je podporovat. V několika dalších chrámech se zabývali politickou korupcí v různých zemích světa. Viděli jsme, jak političtí představitelé diskutují za zavřenými dveřmi o tom, zda by měli podporovat reformu financování předvolebních kampaní. Hovořilo se především o tom, zda by politické strany měly dostávat neomezené finanční příspěvky od různých zájmových skupin a utrácet je za televizní reklamy, které překrucují pravdu. Každému bylo jasné, že finanční závislost na velkých korporacích politiky zavazuje. Tito politici se bránili argumentům reformátorů, kteří tvrdili, že demokracie nikdy nedosáhne svého ideálu, dokud bude založena na televizní reklamě, místo na veřejných diskusích – při kterých by občané měli možnost použít své intuice a vybrat si nejlepšího kandidáta na základě jeho vystupování a pravdivosti jeho myšlenek.

Jak jsme procházeli různými chrámy, začalo nám být jasné, že každý z nich je zaměřen na určitou oblast lidského života. Viděli jsme mnoho světových vůdců, kterým bylo pomáháno vstoupit do světové komunity a začít uskutečňovat ekonomické a společenské reformy. Lidé, kteří měli největší strach a snažili se ovládat druhé v zájmu vlastního zisku, začali postupně měnit své názory, kdykoli se kolem nich objevilo světlo. Zatímco jsme v bludišti chrámů hledali Tašiho babičku, stále mě napadaly tytéž otázky. Co se tu vlastně děje? Jaký je vztah mezi tajemnými ochránci či anděly a rozšiřováním energie modlitby? Vědí lidé z chrámů něco, co my nevíme?

V jednom místě jsme před sebou viděli doslova kilometry chrámů. Cesty vedly všemi směry. Z dálky jsme stále slyšeli helikoptéry. Zatímco jsme tam stáli, asi sto padesát metrů od nás se zborčil další chrám.

"Co se děje s těmi lidmi v chrámech?" zeptal jsem se Tašiho.

Taši pozoroval mračna stoupajícího prachu.

"Nemějte strach, nic se jim nestane. Mohou se přemístit jinam, aniž je někdo vidí. Problém je jen v tom, že to narušuje jejich vysílání energie."

Podíval se na Willa a na mě.

"Bude-li jim zabráněno pomoci lidem, kdo jim pomůže? "

Will šel k Tašimu.

"Musíme se rozhodnout, kam půjdeme. Nemáme moc času."

"Moje babička je někde tady," řekl Taši. "Otec mi řekl, že je v jednom z centrálních chrámů."

Rozhlížel jsem se po bludišti kamenných budov.

"Nevidím žádné centrum."

"Tak to otec nemyslí," řekl Taši. "Měl na mysli chrám, který je zaměřen na ústřední, konečný výsledek lidské evoluce."

"Taši, ty vidíš zdejší lidi líp než my," řekl jsem. "Mohl by ses jich zeptat, kam máme jít?"

"Už jsem to zkoušel, ale moje energie není dost silná. Kdybych tu mohl zůstat trochu déle, možná..."

Než stačil větu dokončit, zborčil se další chrám, tentokrát velice blízko od nás. Pohlédl jsem na Willa.

"Musíme se dostat z dosahu energie vojáků," řekl.

"Moment," řekl Taši. "Myslím, že něco vidím."

Napínal jsem zrak tím směrem, ale nic jsem neviděl. Will krčil rameny.

"Kde?" zeptal jsem se Tašiho.

Ten však už šel dolů po cestě a mával na nás, abychom ho následovali.

Asi po dvaceti minutách rychlé chůze jsme se zastavili před jedním chrámem, který vypadal stejně jako všechny ostatní jen s tím rozdílem, že byl větší a jeho tmavě hnědé zdi měly namodralý nádech. Taši stál nehybně a díval se na masivní kamenné dveře.

"Co je Taši?" zeptal se Will. V dálce jsme slyšeli, jak padá další chrám. Taši ke mně vzhledl.

"Ten chrám ve vašem snu. Ten, ve kterém jste říkal, že jsme někoho našli. Nebyl modrý?"

Znovu jsem se podíval na chrám před sebou. Zamrazilo mě v zádech.

"Ano, byl modrý."

Will šel ke dveřím a podíval se na nás. Taši souhlasil a Will otevřel mohutné kamenné dveře. Kdž jsme vešli dovnitř, okamžitě jsem cítil, že je tam plno lidí. Tentokrát jsem je viděl rozmazaně. Ale zdálo se, že se všichni pohybují kolem nás. Zaplavila mě vlna radosti. Zdálo se mi, že se dívají doprostřed chrámu. Podíval jsem se tam také a uviděl jsem prostorové okno. Viděli jsme tam několik scén z Blízkého Východu, pak z Vatikánu a nakonec z Asie. Zdálo se, že začíná docházet k dialogu mezi hlavními organizovanými náboženstvími. Z některých scén bylo zřejmé, že náboženská snášenlivost vzrůstá. Křesťané katolického i protestantského vyznání si začali uvědomovat, že základní náboženský pocit křesťanů je stejný jako pocit příslušníků judaismu, islámu i východních náboženství. Jediný rozdíl byl v tom, že každé náboženství kladlo důraz na jiný aspekt mystického spojení s Bohem. Východní náboženství zdůrazňovala vliv víry na vědomí, pocit jednoty s vesmírem, překonání sobeckých zájmů a určitou nestrannost. Muslimové zdůrazňovali pocit jednoty, který je důsledkem sdílení

náboženského cítění a moci, jež je vlastní kolektivní akci. Judaismus zdůrazňoval význam tradice, pocitu vyvolenosti a odpovědnosti za vývoj lidské duchovnosti. Křesťané zdůrazňovali myšlenku, že duch se realizuje nejen jako naše poznání, že jsme součástí Boha, ale také jako naše vyšší já – jako bychom byli rozšířenou verzí sami sebe, jako by se lidská osobnost Boha, Kristus, dívala na svět našima očima. Na scéně, která se odehrávala před námi, jsme viděli účinky této nové snášenlivosti a jednoty. Důraz byl kladen stále víc na naše spojení s Bohem, nikoli na rozdíly mezi námi. Viděli jsme rostoucí ochotu vyřešit etnické a náboženské konflikty, snahu náboženských vůdců dorozumět se s vůdci ostatních náboženství a nové pochopení významu modlitby ve světě náboženské jednoty. Dokonale jsem pochopil, co měli na mysli láma Rigden a Aňa, když mluvili o sjednocení náboženství jako o známce toho, že se tajemství Shambhaly rozšiřuje do světa.

V tu chvíli se scéna v prostorovém okně před námi změnila. Viděli jsme skupinu lidí oslavujících narození dítěte. Všichni se smáli a podávali si nemluvně z ruky do ruky. Zdálo se, že každý z nich je jiné národnosti. Měl jsem také dojem, že každý je představitelem jiného náboženství. Když jsem se lépe podíval, viděl jsem rodiče dítěte. Zdálo se mi povědomí. Věděl jsem, že to nejsou oni, ale vypadali jako Pema a její manžel. Měl jsem pocit, že sledujeme něco velmi důležitého. Co to bylo? Scéna se opět změnila a my jsme viděli nějakou tropickou oblast v Asii nebo v Jižní Americe. Skupina lidí různých národností a náboženství opět oslavovala narození dítěte. Podíval jsem se na Tašiho a pak na Willa.

"Nechápete, co nám tu ukazují?" řekl Taši. "To jsou ty pohřešované děti, které se měly narodit v Shambhale. Dostaly se do různých rodnin na celém světě. V Shambhale jen čerpaly vyšší genetickou energii."

Will se zamyšleně díval do země a pak se podíval na nás.

"Tohle je to stěhování, o kterém mluví legendy. Shambhala se nestěhuje na jedno místo; její energie se rozšiřuje do celého světa."

"Cože?" odtušil jsem.

Taši se na mě podíval.

"Znáte legendu, která říká, že bojovníci ze Shambhaly přijedou z Východu a porazí temné síly nevědomosti a vybudují ideální společnost? Tito bojovníci nepřijíždějí na koních a s meči v rukou. Ke změně dochází následkem rozšíření našich polí modlitby. Vědomosti Shambhaly se rozšiřují do celého světa. Jestliže věřící všech vyznání, kteří pevně věří ve spojení s boží podstatou, začnou spolupracovat a odmítnou negativní energii, všichni budeme schopni rozšiřovat pole modlitby a vykonávat práci Shambhaly. Ještě však nevíme všechno, co v Shambhale dělají," řekl jsem. "Neznáme celé tajemství!"

Jakmile jsem to řekl, scéna v prostorovém okně se opět změnila. Viděli jsme, jak k nám přes nesmírné rozlohy zasněžených hor letí čínské helikoptéry. Viděli jsme, jak se bortí další chrámy a obracejí se v prach. Scéna se přenesla před budovu, ve které jsme byli, a pak opět dovnitř. Viděli jsme sami sebe uvnitř budovy. Rozmazané obrysy lidí se změnilly v jasné obrazy. Mnoho lidí bylo oblečeno do tradičních hábitů tibetských mnichů, ostatní byli oblečeni jinak. Někteří na sobě měli oděvy východních náboženství, jiní měli tradiční židovské obleky a další měli obřadní roucha a křesťanské kříže. Stejně množství lidí bylo oblečeno jako mladší kněží. Jeden z těch lidí mi připomínal někoho z našeho údolí. Začal jsem snít s otevřenými očima o domově. Všechno jsem viděl velice jasně; hory z okna mého domu a pak tentýž pohled od starého pramene. Vzpomněl jsem si, jakou chuť má jeho voda. Představoval jsem si, jak se nakláním nad pramenem a piju. Opět jsme zaslechli hukot helikoptér a rachot dalšího bortícího se chrámu. Will a já jsme na sebe pohlédli.

Viděl jsem, jak se Taši otočil a šel někam vpravo od nás. Skrz prostorové okno jsme viděli, co dělá. Stál před jedním z tibetských mnichů.

"Kdo je to?" zeptal jsem se Willa.

"Asi jeho babička," odpověděl Will.

Mluvili spolu, ale já dobře neslyšel. Nakonec se objali a Taši se rozběhl k nám. Pozoroval jsem ho prostorovým oknem, ale když ke mně doběhl, celá scéna zmizela. Okno tam sice zůstalo, ale obrazy v něm byly rozmazané jako na obrazovce televizoru naladěného na neexistující kanál. Taši byl celý rozzářený.

"Nechápete?" řekl. "Tohle je ten chrám, odkud vás a Willa sledovali po celou dobu, co jste hledali Shamb-halu. Tito lidé vám pomáhali svým polem modlitby. Bez nich bychom tu nebyli."

Rozhlédl jsem se kolem a uvědomil si, že už nikoho nerozeznávám.

"Kam všichni odešli?" vykřikl jsem.

"Už museli jít," odpověděl Taši, který se díval do prázdného prostorového okna vznášejícího se uprostřed místnosti. "Všechno teď záleží na nás."

V tu chvíli se chrámem rozlehla další hromová rána a venku spadlo několik velkých kamenů.

"Vojáci," křikl Taši. "Už jsou tady." Hleděl směrem, odkud bylo slyšet hukot helikoptér. Prostorové okno před námi se náhle vyjasnilo a my jsme viděli, jak Číňané vystupují z helikoptér přímo před budovou. Plukovník Čang dával vojákům rozkazy. Jasně jsme viděli jeho tvář.

"Musíme ho svými poli povznést na vyšší úroveň energie," řekl Will.

Taši souhlasně přikývl a začal rozšiřovat své pole modlitby. Představovali jsme si, jak z nás naše pole přetéka a proudí do silových polí čínských vojáků, zejména do Čangova pole, a povznáší je na vyšší úroveň intuíce. Sledoval jsem Čangovu tvář. Zdálo se mi, že se zarazil, jako by cítil vyšší energii. Snažil jsem se v jeho tváři

najít výraz jeho vyššího já a všiml jsem si nepatrné změny v jeho očích, možná jakéhosi náznaku úsměvu. Díval se na své vojáky.

"Soustředte se na jeho tvář," řekl jsem. "Na tvář!"

Zdálo se, že se plukovník opět zarazil. V tu chvíli k němu přistoupil jakýsi nižší důstojník a na něco se ho začal ptát. Plukovník ho chvíli ignoroval, ale důstojník brzy upoutal jeho pozornost. Ukazoval na chrám, ve kterém jsme byli. Do Čangovy tváře se vrátil zlostný výraz. Dal vojákům rozkaz, aby ho následovali, a zamířil k nám.

"Nefunguje to," řekl jsem.

Will se na mě podíval.

"Nejsou tu ochránci."

"Musíme zmizet!" vykřikl Taši.

"Jak?" zeptal se Will.

Taši se k nám obrátil.

"Musíme jít prostorovým oknem. Babička říkala, že se oknem můžeme dostat do vnějších civilizací. Ale jedině když nám někdo odtamtud pomůže zvýšit úroveň energie."

"Co tím myslila?" zeptal jsem se. "Kdo by nám pomohl?"

Taši zavrtěl hlavou.

"To nevím."

"Musíme to zkusit," křikl Will. "Okamžitě!"

Taši se tvářil zmateně.

"Jak jste procházeli prostorovými okny ve vnějším pásmu Shambhaly?" zeptal jsem se ho.

"Měli jsme zesilovače energie," odpověděl Taši. "Nevím jestli to dokážu bez nich."

Položil jsem mu ruku na rameno.

"Aňa mi říkala, že všichni ve vnějším pásmu byli velice blízko tomu, aby se obešli bez technologie. Přemýšlej. Jak jste to dělali?"

Taši se úporně snažil rozpomenout.

"Nevím. Dělali jsme to automaticky. Myslím, že jsme prostě očekávali, že se to stane, a okamžitě se to stalo."

"Tak to zkus, Taši," řekl Will a ukazoval na okno. "Udělej to hned, rychle!"

Taši se snažil soustředit. Pak se podíval na mě.

"Musím vědět, kam se chci dostat, abych si to mohl představit. Kam chceme jít?"

"Moment," řekl jsem. "Co ten tvůj sen? Neviděl jsi tam vodu?"

Taši se na chvíli zamyslel a pak řekl:

"Ano, bylo tam místo, odkud bylo vidět jakousi studnu, nebo..."

"Pramen!" křikl sem. "Pramen a tůň ohraničená kamennou zdí?"

Taši na mě chvíli zíral.

"Myslím, že ano."

Podíval jsem se na Willa.

"Vím, kde to je. Je to na severním svahu údolí, kde bydlím. Tam musíme jít."

V tu chvíli se chrám opět zachvěl mohutným otřesem. Mou mysl naplnily obrazy bortících se chrámů a výbuchů. Přestal jsem myslet na tu hrůzu a začal si představovat, že se nám podaří uniknout. Začal jsem se cítit jako můj otec uprostřed bitvy, kterou si nikdy nepřál, ale které se nemohl vyhnout, protože v sázce byla budoucnost lidstva. Jenže tohle byla duchovní bitva.

"Soustřed se, Taši," křikl sem. "Co máme dělat?"

"Nejdřív si musíme představit místo, kam jdeme," odpověděl Taši. "Popište nám to místo."

Rychle jsem jim popsal všechny detaily: horskou stezku, stromy, směr, kterým voda tekla, barvu listů v tomto ročním období. Pak jsme se všichni snažili Tašimu pomoci soustředit se. Najednou jsme pramen uviděli v prostorovém okně.

"To je ten pramen!" vykřikl jsem.

Will se otočil k Tašimu.

"A co teď, Tvoje babička říkala, že budeme potřebovat pomoc."

V tu chvíli se v okně objevila nějaká nejasná postava. Snažil jsem se poznat, kdo to je. Byl to nějaký mladý člověk přibližně Tašihovo věku. Obraz se konečně vyjasnil a já toho člověka poznal.

"To je Natálie, dcera mého souseda," křikl jsem.

Taši se usmíval širokým úsměvem. "To je moje sestra!"

V tu chvíli se zborčila další část kláštera.

"Ona nám pomáhá," vykřikl Will a tlačil nás k oknu. "Pojdme!"

Taši a Will prošli. Ve chvíli, kdy jsem se k oknu přiblížil, zborčila se zadní stěna chrámu. Za ní stál plukovník Čang. Podíval jsem se na něho a prošel oknem. V tváři měl stále stejné odhodlání.

"Vím, kam jdete!" vykřikl, zatímco se zbytek chrámu začal bortit. "Vím to!"

Prošel jsem oknem a vstoupil na známou půdu. Okamžitě jsem cítil ten známý teplý vzduch. Byl jsem doma. Taši a Natálie se dívali jeden druhému do očí a vášnivě o něčem hovořili. V očích měli nadšení, jako by

něco právě objevili. Will stál vedle nich. Za nimi stál Natáliin otec Bill a několik mých sousedů včetně Otce Brannigana a Šrí Déva a protestantské duchovní Julie Carmichaelové. Všichni se tvářili trochu zmateně. Bill přišel ke mně.

"Nevím, odkud jsi přišel, ale díkybohu jsi tady"

Ukázal jsem na ty duchovní.

"Co tu všichni dělají?"

"Natálie jim řekla, aby přišli. Pořád mluvila o nějakých legendách a ukazovala nám, jak se rozšiřuje pole modlitby. Říkala, že vidí, kde jsi a co se s tebou děje. Také jsme zahlédli nějaké lidi, kteří sledují tvůj dům." Chtěl jsem něco říci, ale Bill mě předešel.

"Natálie říkala také něco podivného. Prý má bratra. Kdo je ten kluk, se kterým právě mluví?"

"To ti vysvětlím později," řekl jsem. "Ted mi řekni, kdo sleduje můj dům?"

Bill neodpověděl. Díval se na Willa a ostatní, kteří k nám právě přicházeli. V tu chvíli jsme zaslechli zvuk přibližujících se aut. U mého domu zastavily dvě modré dodávky. Vystoupilo z nich několik mužů. Všimli si nás a šli na kraj skalního převisu třicet metrů nad námi.

"Jsou to čínští agenti," řekl Will. "Musíme vytvořit silové pole."

Očekával jsem, že se ti duchovní budou vyptávat, ale všichni souhlasně přikývli. Natálie se podívala na Billa a začala nás vést jednotlivými fázemi rozšiřování pole modlitby. Taši stál vedle ní.

"Začněte energii stvořitele," řekla. "Představujte si, jak vám naplňuje tělo. Představujte si, že vám proudí do hlavy a pak očima ven. Nechte ji proudit do okolního světa, dokud nevidíte pouze krásu a neucítíte pouze lásku. Očekávejte, že vaše pole modlitby posílí duchovní pole těch mužů nad námi. Očekávejte, že je povznesou na úroveň jejich vyššího já."

Muži na skále, kteří se na nás dosud jen hrozivě dívali, začali sestupovat po pěšině směrem k nám. Taši kývl na Natálii.

"Ted můžeme povolat anděly," pokračovala.

Podíval jsem se na Willa.

"Cože?"

"Nejdřív se musíme ujistit, že naše pole jsou připravena vstoupit do polí těch mužů na skále. Představujte si to. Ti muži nejsou naši nepřátelé, jsou to duše ovládané strachem. Nyní uznejte existenci andělů a představujte si, jak k těm mužům přicházejí. Představujte si, jak andělé zesílují jejich pole modlitby. Představujte si, jak dodávají energii jejich vyššímu já a povznášejí je na úroveň vědomí, které není schopné zla."

Díval jsem se na ty dva muže na skále. Hledal jsem tam světlejší místo, které by naznačovalo přítomnost ochránců, ale nic jsem neviděl.

"Nefunguje to," řekl jsem Willovi.

"Podívej se!" vykřikl Will. "Vpravo nahore."

Podíval jsem se tam a uviděl nějaké světlo. Pak jsem si všiml, že světlo obklopuje nějakého člověka, který jde k těm dvěma mužům. Muž obklopený světlem měl uniformu šerifa.

"Co je to za policistu?" zeptal jsem se Billa. "Je mi povědomý."

"Počkej," řekl Bill. "To není člověk."

Opět jsem se tam podíval. Sledoval jsem šerifa, jak mluví s těmi muži. Najednou je obklopilo světlo. Muži se otočili a vraceli se ke svým autům. Ačkoli šerif stál na místě, světlo se rozšířilo a obklopilo obě dodávky. Ty rychle odjely.

"Pole modliteb fungovalo," řekl Will.

Neposlouchal jsem ho. Sledoval jsem šerifa, který byl teď otočený k nám. Byl vysoký a měl černé vlasy. Kde jsem ho už viděl? Vzpomněl jsem si, když se otočil a začal odcházet. Byl to ten muž, kterého jsem poprvé viděl u hotelového bazénu v Káthmándu a potom několikrát na jiných místech. Will mu říkal strážný anděl.

"Když je to nutné, ochránci se vydávají za lidi," řekl Taši.

"Právě jsme dokončili poslední fázi rozšíření pole modlitby," dodal. "Konečně známe tajemství Shambhaly. Můžeme začít dělat to, co dělali lidé v Shambhale. Ti sledovali svět a vyhledávali kritické situace, do kterých pak zasahovali nejen silou svých vlastních polí modlitby, ale také silou andělských sfér. Posilovat energii je funkce andělů."

"Tomu nerozumím," řekl jsem. "Proč to nefungovalo, když jsme se pokoušeli zastavit Čanga těsně před tím, než jsme prošli prostorovým oknem?"

"Neznal jsem poslední fázi," řekl Taši. "Nevěděl sem, co dělali ti lidé v chrámech, dokud jsem nemluvil s Natálii. Posilovali jsme Čangovo pole, což bylo nutné, ale nevěděli jsme, jak umožnit andělským silám, aby se spojily s naší energií a zasáhly. Nejdřív musíme uznat existenci andělů, a teprve pak je můžeme požádat, aby nám přišli na pomoc."

Taši se odmlčel a zamyšleně se díval k obzoru. Na tváři se mu objevil úsměv.

"Co se děje, Taši?" zeptal jsem se.

"To je Aňa a ostatní ze Shambhaly," řekl. "Cítím jak se s námi spojují."

"Právě mě napadlo, co bychom mohli udělat. Můžeme požádat anděly, aby chránili toto údolí."

Natálie nás začala vést procesem přípravy ochranného pole, které mělo pokrýt celé údolí a umožnit andělům, aby nás chránili.

"Představujte si, že na hřebenu každé hory je anděl," řekla. "Shambhala byla vždycky chráněna. I my můžeme být chráněni."

Pak jsme se všichni několik minut soustředili na hory kolem nás. Když jsme skončili, Taši a Natálie začali další vášnivý rozhovor. Hovořili o ostatních dětech, které prošly Shambhalou, a o nutnosti, aby se probudily, ať už jsou kdekoli. Řekli nám, že děti, které sem přicházejí, jsou větší, silnější a inteligentnější. Věnují se mimoškolním aktivitám mnohem víc, než tomu bývalo v minulosti. Zpívají, tančí, sportují, skládají hudbu, píší. Rozvíjejí své schopnosti mnohem dřív, než to dělaly dřívější generace.

"Je tu však jeden problém. Síla jejich očekávání je mnohem větší, ale ještě se nenaucily ovládat účinky svých myšlenek. Proto jim musíme ukázat, jak funguje pole modlitby."

Dívali jsme se, jak všichni duchovní odcházejí k Billovu domu. Natálie a Taši šli s nimi, stále ještě zabráněni do své debaty. Najednou jsem začal mít pochybnosti. Ani po tom všem, co jsem viděl, jsem nevěřil, že můžeme ovlivnit anděly, aby nám pomáhali.

"Opravdu věříš, že můžeme povolat anděly, aby pomáhali nám i ostatním lidem?" zeptal jsem se Willa. "Myslíš, že nám je dána taková moc?"

Will potřásl hlavou.

"Není to tak snadné," řekl. "Pro člověka s negativními úmysly je to vlastně nemožné. Aby to fungovalo, musíme být ve spojení s energií stvořitele a musíme vědomě vysílat energii druhým lidem. Máme-li sobecké úmysly nebo nenávistné myšlenky, naše energie se zhroutí a andělé nás nevyslyší. Rozumíš tomu, co říkám? My lidé jsme zástupci Boha na této planetě. Jsme schopni udržovat vizi boží vůle a budeme-li se upřímně snažit realizovat pozitivní budoucnost, naše energie modlitby přiměje anděly k činům."

Přikývl jsem. Věděl jsem, že má pravdu.

"Uvědomuješ si, co tohle všechno znamená?" zeptal se Will. "O tom všem hovoří Jedenácté proctví. Znalost pole modlitby posunuje lidskou kulturu na vyšší stupeň evoluce. Když jsme pochopili Desáté proctví – které říká, že cílem lidského života na této planetě je vytvoření ideální duchovní kultury – něco nám stále scházelo. Nevěděli jsme, jak udržovat boží vizi. Neuměli jsme užívat svou víru a svá očekávání energeticky. Dnes to umíme. Bylo nám odhaleno tajemství pole modlitby, realita Shambhaly. Umíme udržovat vizi duchovního světa a jednat tak, abychom tuto vizi realizovali svou tvůrčí silou. Lidská kultura se nemůže rozvíjet, dokud nezačneme vědomě užívat této síly ve službách duchovní evoluce. Musíme dělat to, co dělali lidé v chrámech: soustavně ovlivňovat kritické situace naším polem modlitby. Na tyto problematické oblasti našeho života nás upozorňují hromadné sdělovací prostředky, zejména televize. Musíme sledovat všechny diskuse, všechny vědecké debaty, všechny konflikty mezi silami temna a světla a pak je ovlivnit našimi poli."

Will se rozhlédl kolem.

"Můžeme to dělat v malých komunitách, v kostelích a v okruhu přátel na celém světě. Ale co kdyby se síla všech náboženství spojila v jediné gigantické pole? Dnes je toto pole roztržité, dokonce natolik, že je často neutralizováno negativní energií a nenávisť. Slušní lidé svými myšlenkami posilují zlo, neboť se domnívají, že na myšlení nezáleží. Ale co kdyby se to změnilo? Co kdybychom vytvořili pole po celé planetě? Co kdybychom povznášeli zákeřné síly, které chtěl centralizovat moc a všechno ovládat? Co kdyby se to naučily všechny reformační skupiny ve všech profesích? Co kdyby se o existenci polí modlitby dověděli všichni lidé?"

Will se na chvíli odmlčel.

"A co kdybychom skutečně věřili v existenci andělských sfér? Co kdybychom si uvědomili, že máme právo posilovat je? Neexistuje nic, co bychom nemohli ovlivnit. Nové tisíciletí by vypadalo jinak. Stali bychom se bojovníky Shambhaly, kteří zvítězili v bitvě o budoucnost."

Will se odmlčel a podíval se na mě vážným pohledem.

"To je skutečný úkol naší generace. Jestliže se nám to nepovede, všechny oběti minulých generací budou promarněny. Nemusí se nám totiž podařit napravit ekologické škody, ke kterým dnes dochází... nemusí se nám podařit zvítězit nad rafinovanými taktikami mocenských elit, které chtějí ovládnout svět. V každém případě však musíme začít budovat "duchovní síť". Každý, kdo ví, se musí spojit s každým, kdo se chce dozvědět."

Mlčel jsem. Vzpomněl jsem si na Yina a na všechny ostatní, kteří žijí pod čínskou krutovládou. Co se s ním stalo? Kdyby nebylo jeho, nikdy bych se sem nedostal. Řekl jsem Willovi, o čem jsem právě přemýšlel.

"Ještě ho můžeme najít," řekl Will. "Televize je pouhou předzvěstí toho, čeho je schopná lidská mysl. Snaž se představit si, kde může být."

Přikývl jsem. Začal jsem soustředěně myslet na Yina. Okamžitě jsem uviděl tvář plukovníka Čanga. Řekl jsem to Willovi.

"Vzpomeň si, jak se tvářil, když se zdálo, že se probouzí, a snaž se ten výraz najít v tom obraze."

Vybavil jsem si ten výraz a najednou se obraz změnil a já viděl Yina ve vězeňské cele, obklopeného dozorcí.

"Vidím Yina," řekl jsem. Začal jsem rozšiřovat své pole modlitby a vzývat vyšší sféry. Scéna kolem Yina se začala vyjasňovat. Představoval jsem si, jak světlo zaplavuje jeho žaláreny.

"Představuj si, že u Yina je anděl," řekl Will. "A také u plukovníka."

Vzpomněl jsem si na tibetský kód soucitu. Will zvedl obočí a usmál se. Já jsem se soustředil na obrazy ve své mysli. Yin se dostane z vězení. Tibet se nakonec osvobodí.
Tentokrát jsem o tom nepochyboval.

Praha Pragma, 2000.
Název originálu: The secret of Shambhala
(C) 1999 by James Redfield
This edition published by arrangement with Warner Books, Inc.,
New York, New York, USA. All rights reserved.

(C) PRAGMA, 2000
ISBN 80-7205-795-2

PRAGMA VYDÁVÁ:

Sogjal Rinpoče
TIBETSKÁ KNIHA O ŽIVOTĚ A SMRTI

Mistr buddhistické tradice spojuje starobyrou moudrost Tbetu s moderním výzkumem umírání. Ukazuje, jak překonat strach ze smrti i jak pečovat o umírající.

Jeho Svatost dalajláma
TRANSFORMACE MYSLI

Osm veršů o transformaci mysli je jeden z nejdůležitějších textů žánru tibetských duchovních spisů z jedenáctého století. Ve svém jasném a přímém komentáři k tomuto učení nám Jeho Svatost dalajláma ukazuje, jak rozvíjet moudrost a soucit v našem každodenním životě.

Jeho Svatost dalajláma
SVĚTY V HARMONII

Dialogy o soucitných činech.

Tyto svěží a duchovně povznášející dialogy nabízejí čtenáři hluboký pohled do povahy utrpení, soucitu a osvobození. Jeho Svatost dalajláma a sedm uznávaných odborníků se zapojili do debaty o kritických otázkách naší doby.

Jeho Svatost dalajláma
MEDITACE PRO KAŽDÝ DEN

Cesta k vnitřnímu klidu

Sestavil a uspořádal Renuka Singh

Na každý den roku jsou v této knize vybrány výroky modlitby a příběhy převzaté ze života od Jeho Svatosti dalajlámy. Moudrá, lidská a inspirující slova se svým poselstvím naděje a svou hlubokou, ale přesto pochopitelnou filozofií laskavosti, nenásilí a vnitřního klidu, přinesou každodenní povzbuzení všem, kteří je budou číst.

Jeho Svatost dalajláma
ETIKA PRO NOVÉ MILÉNIUM

Dalajláma předkládá etický systém, který je založen na zdravém rozumu a praktickém uvažování a má za cíl konečné štěstí každého jedince.

SLOVA MOUDROSTI

Vybrané citáty Jeho Svatosti dalajlámy

Uspořádala Margaret Gee

Knih je sestavena z citátů, tvořících mocné poselství moudrosti Jeho Svatosti dalajlámy pro povzbuzení a inspiraci.

Sogjal Rinpoče
ZÁBLESKY VĚDOMÍ

Každý okamžik můžeme využít jako příležitost ke změně. Poučné příběhy a úvahy inspirované moderní duchovní klasikou Sogjala Rinpočeho Tibetská kniha o životě a smrti, jsou bohatým zdrojem rozjímání, klidu a radosti. Kniha je elegantně ilustrovaná původními kaligrafiemi a výjimečnými fotografiemi velkých tibetských mistrů. Zabývá se zkouškami a odměnami duchovní stezky, uměním přijímat smrt, meditací, karmou, činným soucitem a mnoha dalšími tématy.

ZÁKLADNÍ UČENÍ TIBETSKÉHO BUDDHISMU

Jeho svatost dalajláma, poctěný v roce 1989 Nobelovou cenou míru
CESTA KE SVOBODĚ

Základní učení tibetského buddhismu, jež představuje základ jak pro širokou veřejnost a začínající studenty, tak pro pokročilejší čtenáře, kteří chtějí proniknout do tibetského buddhismu.

PROBUZENÍ MYSLI A OSVÍCENÍ SRDCE

Se znalostí tradice i lidské duše autor ukazuje, jak lze pomocí jednoduchých meditací praktikovat buddhistické učení o soucítění a porozumění v každodenním životě.

RADOST ZE ŽIVOTA A UMÍRÁNÍ V POKOJI

Tento třetí svazek autor označuje za pomůcku pro ty, kteří nemají dostatek času nebo příležitostí k rozsáhlejšímu studiu nauky. Proto je dílo zaměřeno velmi prakticky a obsahuje konkrétní meditační cvičení, jejichž úkolem je vést čtenáře, aby probudil svou mysl a tak vystoupil z koloběhu existence.

Objednávky a distribuce v knihkupectví:

NA VÝCHOD OD PAŘÍŽSKÉ

Věžeňská 3

110 00 Praha 1